

Eğitim Kahramanlarından Hayat Dolu Hikayeler

Kelimelerin kalpten kalbe yolculuğu

Öğretmen ve Öğrencilerden Seçme Öyküler

DERİNDEN GELEN SES

Kasabanın yamacında, unutulmuş bir efsanenin fısıltılarıyla büyümüş, yıkık dökük bir yetimhane vardı. Duvarları zamanın ve terk edilmişliğin izlerini taşıyor, pencerelerinden boşluğa bakan camları kırık birer gözdü sanki. Bahar güneşi üstüne vurduğunda dahi o soğuk bakışları hiç ısınmazdı. Bakanın içini adeta hüzmün kaplardı. İçeride, dünyanın bütün renklerinden mahrum kalmış bir çocuk yaşırdı: Elif... Elif, adı gibi narin, varlığı gibi sessizdi. Gözleri, içinde kaybolmuş bir yıldızın son ışıltısını taşıyan zifiri bir siyahtı. Konuşmazdı Elif. İçinde büyüdüğü yetimhanenin duvarlarından almıştı sanki o soğuk bakışlarını. Duvarlar bomboştu, hayatına ve duvarlara bir anlam katmak isterdi Elif ve bu yüzden resim yapardı. Kara kalemle, kömürle, bulduğu her türlü siyah nesneyle... Duvarlara, eski gazete parçalarına, hatta zihnine. Resimlerinde hep aynı şey vardı: sonsuz bir boşluk, dipsiz bir kuyu, karartılmış bir gökyüzü.

Yetimhanenin müdiresi, sert bakışlı, çatık kaşlı bir kadındı. Çocukları bir yük, bir sorumluluk olarak görürdü, şefkatten yoksundu. Elif'i de resimlerini de görmezden gelirdi hep. Elif'in sessizliği, resimlerinin yarattığı o karanlık atmosfer onu rahatsız ederdi. Ama Elif kimse görmese kimse duymasa bile çok şey anlatırdı resimleri. Bir gün, kasabaya yeni atanan genç bir öğretmen geldi. Adı Aslı'ydı. Aslı, yetimhanenin donuk atmosferine sıcak bir nefes gibi girdi. Çocuklarla hemen bağ kurdu, onların hikâyelerini dinledi. Elif'in sessizliği ve resimleri Aslı'nın dikkatini çekti. Diğer öğretmenler, Elif'i "soğuk" bulurken, Aslı onun çizimlerinde derin bir anlam arıyordu. Kendini Elif'e çok yakın buluyordu. Yüreğinden sızan o güneş bir anda onu ısıtmıştı.

Aslı, Elif'le konuşmaya çalıştı. Ona sorular sordu, resimlerinin ne anlama geldiğini sordu. Ama Elif, dudaklarını bir çizgi gibi kapalı tuttu. Sadece çizmeye devam etti. Aslı, Elif'in odasına, onun çizimleriyle dolu duvarların arasında saatler geçirdi. Ne kadar çabalasa da Elif'in ağzından cümleler dökülüyordu. Her siyah çizginin, her koyu lekenin ardında saklı bir çığlık olduğunu hissetmeye başladı Aslı. Bir akşam, Elif'in çizdiği resimlerden birinde, diğerlerinden farklı bir detay fark etti; resmin en dibinde, zar zor görülen, minicik bir kırmızı nokta... Sanki siyahın sonsuzluğunda kaybolmaya yüz tutmuş bir umut kırıntısıydı.

Aslı, o gece uyuyamadı, sabaha kadar yatakta dönüp durdu. Elif'in sessizliğinin ve resimlerinin gizemini çözmeye kararlıydı. Ertesi gün, arşivin tozlu raflarında yetimhanenin eski kayıtlarını araştırmaya başladı Elif'e dair bir şeyler bulma umuduyla. Ama Elif'in ailesine dair hiçbir bilgi bulamadı. Sadece yetimhaneye bırakıldığı günü anlatan kısa bir not: "Lütfen, kızımın sesine kulak verin!"

Ses... Bu kelime Aslı'nın zihninde yankılandı. Ne tür bir ses olabilirdi ki bu? Bir kargaşa mı, bir kavga mı, yoksa bir acının haykırışı mı? Aslı, bu kelimenin Elif'in sessizliğinin anahtarı olabileceğini düşündü. Yetimhanenin en yaşlı çalışanına, yılların yorgunluğunu omuzlarında taşıyan aşçı kadına sordu. Aşçı kadın, Elif'in buraya getirildiği günü hatırladığında gözleri doldu. "Ufacıktı," dedi titrek bir sesle. "Daha kundaktaydı. Annesi... Annesi bir yangında kayboldu. Babası ise... Babası onu buraya bıraktığında kasabanın her yerinde bir

bağırış vardı. Evleri yanmıştı, her şeylerini kaybetmişlerdi. Adamcağızın feryatları hâlâ kulaklarımda.”

Aslı, duydukları karşısında donup kaldı. Elif’in sessizliğinin, o yangının, o bağırışların yansımaları olduğunu anladı. Elif, o dehşetin travmasını içinde taşıyordu. O siyah resimler, aslında yaşadığı o korkunç olayın sessiz çığlıklarıydı. Elif’in odasına geri döndü. Elif, her zamanki gibi duvara yeni bir resim çiziyordu. Aslı, Elif’in yanına oturdu ve usulca fısıldadı: “Annen... Baban... Çok üzölmüşler. O yangın... O vaveyla...”

Elif’in elindeki kalem dondu. İlk defa, gözlerindeki o dipsiz siyahta bir kıpırtı oldu. Aslı, Elif’in elini tuttu. Sıcaklığı, Elif’in buz kesmiş parmaklarına yayıldı. Elif, başını yavaşça kaldırdı ve Aslı’nın gözlerinin içine baktı. Gözlerinde beliren o minik kırmızı nokta, şimdi büyüyor, bir alev gibi parlıyordu. Yavaşça, fısıltıyla, zar zor duyulan bir sesle, hayatında ilk defa konuştu Elif: “Yangın... Annem... Vaveyla...” İlk kez duyulduğunu hissetti Elif. Görölür ve duyulur olmak nasıl bir his o gün anladı. Bu duyguya çok yabancıydı.

O günden sonra Elif’in resimlerinde siyahın yanında başka renkler de belirmeye başladı. Önce küçücük bir kırmızı, sonra bir damla mavi, bir tutam yeşil... Sessizliği tamamen bitmedi belki, ama artık içinde taşıdığı o karanlık vaveylanın yerini, her rengin kendi şarkısını söylediği bir umut senfonisi almıştı. Aslı, Elif’in ellerinden tutarken, bir çocuğun sessizliğinin ardındaki çığılıı duyabilmenin, her rengin bir anlam taşıdığını bilmenin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anladı. Ve o kasaba, bir çocuğun yeniden doğuşuna, siyahın içinden beliren gökkuşağına tanıklık etti.

Betöl ER
Çiftlik Ortaokulu
Türkçe Öğretmeni

YEŞİLİN KALBİNDE

Elif'in dönüşü sadece bir şehri bırakmak değil, aynı zamanda kendine dönmektir. İstanbul'da geçirdiği altı yıl boyunca gözleri her sabah beton duvarlara açılmıştı. Ne zaman penceresini açsa, rüzgârın değil klaksonların sesi girerdi içeri.

Oysa çocukken, Rize'de sabahları çayırardan gelen serin hava girerdi odasına. Bir çocukluk düşüydü o kentten kaçmak. Şimdi ise büyüüp kentte yaşamının bir başka tür esaret olduğunu fark ediyordu. Büyük şehirde çalışmak, üretmeden tüketmeye alışmak... Elif ne zaman durup nefes almak istese, bir başka iş, bir başka hedef dikilirdi karşısına.

Dedesiyile başlayan mektuplaşmaları boyunca aidiyet kavramını yeniden sorguladı. "Ben nereye aitim?" diye sordu kendine. Gittiği yerde eksik, döndüğü yerde yabancı hissediyordu. Belki de bu yüzden dönmeliydi.

İlk çay toplama gününde belini doğrultamaz hâle geldi. Toprak sert değildi ama sabır isterdi. Dedesiyle çalışırken, kadınların bu yamaçlarda verdiği görünmeyen mücadeleyi fark etti.

Ayşe teyze mesela... Eşi yıllar önce Almanya'ya işçi olarak gitmiş, bir daha dönmemişti. Dört çocuğu büyütürken, çay bahçesinde bir tek gün bile geri durmamıştı. Bahar geldiğinde çaylıkta, kış geldiğinde evde kilim dokurken bulunmuştu hep.

Elif, zamanla Ayşe teyze gibi kadınların hikâyelerini toplamaya başladı. Onlarla sohbet etti. Bir gün dedi ki:

"Sadece çayı değil, bu toprakta yetişen her kadının emeğini de görünür kılmalıyız."

Ve "Yağmurun Kızları" adını verdikleri kooperatifi kurdu. Bu artık sadece ekonomik bir adım değil, kadınların kendi hayatlarını yeniden kurguladığı bir topluluktu.

Elif'in çay markası büyüdükçe, karşısına büyük çay firmaları çıktı. Zincir marketler, ona ürünlerini "ucuzlat, çoğalt, basitleştir" diye dayattılar. Ama o her paketin üstüne bir hikâye yazmaya devam etti.

Köydeki çay doğrudan tüketiciye ulaşmalıydı. Arada kâr marjı uğruna emeğin ezildiği zincirler olmamalıydı. Elif sosyal medya kullanmayı öğrendi, e-ticaret sitesini kurdu. Her siparişe birlikte, çayı üreten kadının ismi, fotoğrafı ve kısa bir mesaj yer aldı.

"Bu çay Ayşe'nin bahçesinden. Yağmur altında toplandı. Elleri nasırlı ama yüreği sınıksız."

Elif'in sistemi bir karşı duruştu: Küresel devlere karşı yerel, plastik ambalaja karşı bez kese, reklama karşı hikâye...

Bir yaz sabahı, çayın yanında derenin suyunun bulanık aktığını fark ettiler. Yakındaki HES (Hidroelektrik Santrali) çalışmaları başlamıştı. Elif köylüleri topladı, ne olduğunu anlattı. Dere, sadece bir su yolu değil, ekosistemin ana damarıydı. Çayın rengini, toprağın canlılığını, kuşların yuvasını tehdit ediyordu bu projeler.

Birkaç gün içinde, Elif ve arkadaşları sosyal medya kampanyası başlattı. Derenin sesini, Rize'den İstanbul'a, hatta Avrupa'daki çevre platformlarına kadar duyurdular.

“Bir çay bardağı için bin yıllık suyu feda etmeyin,” yazdı bir afişte.

Proje durdurulmasa da değiştirildi. Derede balıklar geri döndü. Bu direniş hem çevre için hem de Elif için bir dönüm noktasıydı.

Dedesi Hasan amca, Elif'in fikirlerine her zaman sıcak bakmamıştı. Çayın internetten satılması, kadınların ön plana çıkması, reklam yerine hikâye yazılması... Ona göre fazlaca şehir işi şeylerdi bunlar.

Ama zamanla torununa duyduğu güven ağır bastı. Onun sayesinde yüzyıllık toprağın sesini duyurduklarını gördü.

Bir akşam çay içerlerken şöyle dedi:

“Senin gözlerin hâlâ çocukken bana bakan gözlerdi. Ama yüreğin büyümüş. Eskiden ben sana masal anlatırdım, şimdi sen bu toprağın masalını dünyaya anlatıyorsun.”

Dedesi öldüğünde, Elif sadece bir insanı değil, bir çağı uğurlamıştı. Ama o çağın izlerini yeni çağın harcına katmayı başarmıştı.

Rize'nin yamaçlarında artık sadece çay değil, kadın emeği, doğa, yerel üretim ve kültürel hafıza da filizleniyordu. Elif, çayın yaprakları arasına hayalleri, mücadeleyi ve dayanışmayı da karıştırmıştı.

Ve bir gün yazdığı o notta şöyle dedi:

“Bir bardak çayda sadece lezzet yoktur. Toprağın sabrı, kadının gücü, suyun şarkısı, geçmişin izi ve geleceğin tohumu vardır. Yeter ki dikkatle bak, yavaşça yudumla...”

Ali Rıza DOĞRAMACI
İyidere Anadolu Lisesi
Coğrafya Öğretmeni

KADİM ZEYTİN DALININ TESBİHE DÖNÜŞEN ÖYKÜSÜ

Ene ta'ban ene ta'ban diyerek sessizce haykırdı zeytin ağacı.

Yorgunum.

Yorgunum.

Portakal, limon ağaçlarının rayihası sarardı, ılık Akdeniz esintisi gelincik, nergis, zambaklarla süslü yamaçları okşardı; kar taneleri nazlıydı nadiren dokunurdu bu topraklara. Filistin'in El Halil şehrinde avlusunun zeytin ağaçlarıyla çevrildiği bu taştan evde el Muhtasib ailesi yaşıyordu. Ailenin erkekleri berrak şifalı zeytinyağı üretir, kadınları ahşap tezgahlarda pamuktan açık mavi, koyu yeşil, parlak kırmızı halılar dokurlardı. Elbiseleri nakışlıydı. Çini renkli tabaklarda mensef, musahhan yaparlardı. Humusla simit pek sevilirdi. Kanaatkar, çalışkan, ülkesine kültürüne bağlıydı bu insanlar. Sofrada birlikte olmak şükür sebebiydi. Taş evin en büyük penceresinden zeytin ağaçları bir başka seyredilirdi. Pencere kenarındaki sedef işlemeli vazo, bir de kızıl çömlek evin en değerli eşyasıydı.

Zeytin ağacı direnişin sessiz sembolüydü buralarda. Kökü sağlamdı, zulmün en sert zamanlarında kendi kendine yeten güçlü bir bitkiydi. Yüzyıllardır tüm diyarlarda barışın sembolü olan zeytin dalı bu topraklarda öyle anılmazdı. İşgalciler tarafından kimi ateşe verilmiş, yakılmış, kimi de sökülümüştü. Oysa Tevrat' ta, İncil' de, Kuran' da zeytin kutsal olarak geçerdi. Kutsalı da barışı da tanımayan zalim bir güç bu topraklarda insanlığı buduyordu.

Yahudi yerleşimciler gasp etmeyi, hırsızlığı normal görürdü. Muhtasib ailesinin evini Yahudi bir yerleşimci hukuksuzca mülk edinmişti. İşgalciler ne bir ceza ne de bir müdahale ile karşılaşmıştı. "Ben çalmasam başkası çalacaktı." Demişti Muhatsıblara. Bu cümle işgali açıkça yansıtıyordu.

Böyle bir günde derinden haykırdı tüm zeytin ağaçları: Ene ta' ban.

Zulme karşı sessizlik yıkıldı.

Muhtasib ailesi topraklarından da vazgeçmedi zeytin ağacı dikmekten de. Peygamber sözünü rehber, muştı bellemişlerdi. Kıyamet gibi günler yaşatan işgalciye rağmen ellerindeki fidanı dikeceklerdi. Çünkü zeytin sadece bir ağaç değildi, umudun, dayanışmanın, kararlılığın en çok da direnişin sembolüydü. Yaşamın hayat bulmanın, hay olarak kalmanın adıydı.

Zeytin ağaçlarının ene ta'ban sessiz haykırışı İpek Yolu'nun mahzun ülkesi Doğu Türkistan' da yankılandı. Daha doğmadan yasaklarla karşılaşan, kendi dilini, tarihini, dinini öğrenme hakları olmayan diyarda, etnik temizlik asimilasyon altında zulüm gören Uygur Türklerinin diyarında...

Dini her türlü sembolün yasaklandığı bölgede yaşayan Tohti dede yaşından çok yorgundu. Yaşından çok zulme şahit olmuştu gözleri. Ailelerinden koparılıp toplama kamplarına, yetimhanelere götürülen küçük Uygur çocuklarının asimile edilmesi, kendi kültürlerine düşman olarak yetiştirilmesi, camilerin kapatılması, az sayıdaki camiye girişte yaş sınırının uygulanması, tesettürün yasaklanması, Müslüman isimlerinin kullanılmaması, hatta

ay ve yıldızın dahi yasak olması Tohti dedeye acı, ağır bir yük olmuştu. Oysa bu topraklar İmam Buhari, İmam Tirmizi çıkartmıştı tarihte. Bu güçle Uygur Türkleri bu asimile politikalarına boyun eğmiyor daha sıkı sarılıyordu inançlarına.

Çin ülkesi zaman zaman ülkeden çıkışları Uygurlara yasaklardı. Zulmün öğrenilmemesi için yasaklar katıydı. Tedavi için Türkiye'ye giden Tohti dedenin oğlu üzerinden aileye baskı yapılmış. Aileden birçok kişi özellikle genç erkekler tutsak edilmişti. Yasal yollarla ülkeden çıkan biri tekrar dönse her an hapse atılabilirdi. Böyle sert, hukuka uymayan kurallar sistemleşmişti adeta. Hepsi birer yıldırma, asimilasyon politikasıydı.

Uygur Türklerinin tesettür dışında dogba adı verilen işlemeli şapkaları olurdu. Kaşgar'ın çiçek bahçeleri gibi gül, çiçek dogba kadınlara hastı, erkekler ise badem, çimen dogba kullanırdı. Tohti dede torunlarına gizli saklı Kur'an öğretirdi. Tüm Doğu Türkistan' da eğitim hakları çalınan Müslümanlar bu benzeri yollara başvurlardı. Tohti dede torunu ile Kur'an dersini tamamlayınca bir yudum su içti. Üzerinde yüzyılların yorgunluğu var gibiydi. Titreyen elleriyle dogba şapkasının sökülen çimen yeşilini tamir etmeye koyuldu. Pencereden sızan güneş ışığından geç olmadan faydalanmak istiyordu.

Tohti dede boncuk biriktirdi kimse sebebini bilmezdi. Tahtadan yapılmış sedef işlemeli boncuklar. Yedi tepeli bir şehir hayal ederdi boncuklarını birleştirecek yan yana sıralayacak birilerini. Şehri İstanbul Ayasofya'sının Tevhid' e kavuştuğunu öğrendiğinden beri hayali en büyük yaşama sebebi olmuştu. Ezanların semayı kuşattığı, peygamberin fethini müjdelediği kutsal şehri belki dünya gözüyle görür, mabetlerde özgürce secdeye varabilirdi. Fethin simgesi Ayasofya tekrar müslüman mabedi olduysa, tekrar doğrulur dirilir belki ümmet demişti. Herkesin tahta bildiği boncukları tüm ümmetin temsiliydi ve tüm ümmeti birleştirecek tek kudret Osmanlı'nın emaneti Anadoluymdu. Bu inanç Tohti dedenin sinesinde hem ateş hem de suyd.

Etrafı Kaşgar çiçeklerinin kokusu sardı. Misk gibi hiç görülmemiş hissedilmemiş bir rayihaydı sanki. Tohti dedenin kolu bir yana düştü ardından avuçlarından boncuklar aktı; sessizlik, gölgede devleşen boncuklarla bozuldu. Sedef işlemeli zeytin ağacından boncuklar... Boncuklar birer tesbih tanesine dönüşemedi, birleşemedi bir halkada ama tesbih için yaratılmış bu boncuklar sessiz bir çığlık oldu. El Halil'e ulaştı, İstanbul' a ulaştı.

Bugün Kapalıçarşı' da Tesbihçi Mehmet Usta var, hangi tesbihine imameyi takıp tüm boncukları bir araya getirirse hikayesi dilden dile dolaşan Tohti dedeyi hatırlayan, ah çeken. Duası var imanı, inancı vardı. Ayasofya Camii cemaati namazlarda ön saflarda çekik gözlü bir yaşlıyı hep gördüklerini söylerler. Tohti dede hayalindeki şehirde, hayalindeki gibi özgür ve diri...

Derya DEMİRCİ YILMAZ
İmam Hatip Ortaokulu
Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni

BABAMIN SON GÜNLERİ

Binanın, siyah demirden yapılmış, dış kapısını elindeki anahtarlıktan bir anahtarla açtı. Tırabzanı olmayan mermer merdivenlerden bahçe katındaki evine inerken elindeki anahtarlıktan evin anahtarını arıyordu. Kapıyı bulduğu anahtarla açarak içeri girdi. Kapı sesini duyan Melike, "Kazım dedem geldi!" diyerek Kazım'ın yanına koştu. İstanbul'un temmuz sıcağından bunalmış Kazım, Melike'ye sadece gülümsedi, başka bir şey demeden, su içmek için mutfığa girdi. Kazım'ın dört çocuğunun en büyüğü olan Nevin mutfakta yemek yiyordu. Nevin babasına aç olup olmadığını sordu. Kazım Nevin'in önündeki patates biber karışımı yemeğe baktı. "Çok aç değilim." dedi. O sırada Kazım'ın gelini Sultan da mutfığa gelmişti. Kazım'a "Baba taze fasulye de var, vereyim mi?" dedi. Kazım gelinine de "Yok, aç değilim." dedi. Salona geçti.

Nevin de yemeğini bitirince, salona geçti. Üçlü koltukta uzanmış olan babasına "Çay içer misin?" diye sordu. Yine "Yok." dedi Kazım. Nevin sökülen eteğini dikmek için halının üzerine oturdu. Kazım uzandığı yerden konuşmaya başladı. "Doktora gittim bugün. Durumun iyi değil dedi, bana doktor. Yarın araştıracaklar hastalığımı." dedi. Doktorun verdiği kağıdı gösterdi Nevin'e. Nevin kağıtta yazan tıbbi terimleri anlamadı. "Ca ne demek?" diye düşündü. Kazım hep hastadır; başı ağrır, midesi ağrır, domates, tuz, soğan vs. her şey ona dokunur. Karısı Hatice ile kavgaları bitmez: "Yemekte neden domates var? Yemek neden tuzlu?" tartışmaları. "Ekmeği Safran fırından alma, Şehzade fırından al. Yoğurdu Yıldız kasaptan al." der. Hatice de her daim aynı cevabı verir. "Bir şey dışında her şey dokunur sana." Nevin de annesi ile kolektif hareket eder babasına karşı. Nevin babasının hastalığını ciddiye almadı. Hatice küçük kızı Nesrin ile yarıcı olarak çay toplamak için köydeydi. İkinci sürgün çayı birkaç güne bitirip İstanbul'a geleceklerdi.

Yeni alınan bilgisayarın ekranında arıza oluştu. Ertesi günün sabahında Nevin, teknolojiden anlayan arkadaşı Mehtap ile Bahçelievler'deki Gold Bilgisayar'da buluşmak için evden çıktı. Yanına aldığı bilgisayar ekranını tamir ettirdiler. Sonrasında çay içmek için bir pastaneye girip oturdular. Çalan telefonuna "Ali, merhaba" diye cevap verdi Mehtap. Mehtap, Ali'ye "Nevin ile oturuyoruz." diyerek devam etti. Konuşmada Sadettin isminin geçtiğini duyan Nevin umarsızca etrafına bakındı. Nevin, Mehtap, Sadettin ve Ali Güneşli' de aynı okulda çalışmışlardı. Anlamıştı Nevin. Mehtap telefonu kapatınca Nevin'e baktı. Nevin, "Sadettin evlendi galiba." dedi. Mehtap "Haftaya düğünü var." dedi. Bir müddet sessizlik oldu. Nevin konu değiştirdi. "Senin şu kilolu doktor arkadaşına sorar mısın "ca" ne demek? Doktorun babama verdiği kağıtta "ca" yazıyor." dedi. Mehtap hemen aradı doktor arkadaşını, "ca" ne demek diye sordu. Umarsız bir yüz ifadesi ile telefonu kapatan Mehtap, Nevin'e döndü: "Ca kanserin kısaltılmışı!" dedi.

Nevin telaşlı bir şekilde ayağa kalktı. Çantasını çapraz olarak taktı. Görüşürüz, diyerek koşar adım metro durağına doğru yürümeye başladı. Metronun yürüyen merdivenlerinin solundan hızlı hızlı indi. İstanbul kartını turnikeye okutarak yolcu bekleme alanına geçti. Saniyelerle metroyu kaçırmıştı. Altı dakika sonra diğer metro gelecekti. Yolcu alanında tur atarken metro geldi. İki durak sonra ineceği için metroda kapıya yakın bir yerde durdu. Geçmişini düşünmeye başladı. Çocukluğunda babasını annesinden daha çok sevdiğini hatırladı. Babası

onu ve kardeşlerini dövmezdi. Bağırılmazdı. Annesi ise sürekli bağırıp, çağıran çocuklarını döven bir anneydi. O sırada Kuleli durağına geldiklerini fark eden Nevin, metrodan inebilmek için önündeki kadını yana itti. Kadın "Rica etseydiniz çekilirdim." derken Nevin de "Özür dilerim, özür dilerim" diyerek kapıdan dışarı atladı. Metronun basamaklarını ikili çıktı. Üst geçitten geçerek Koçtaş mağazasının önündeki minibüs durağına gitti. Minibüsle Taşyol durağına kadar gitti. Duraktan iki üç dakika yürüyerek eve gitti.

Babası evde televizyon izliyordu. Nevin babasına "Aç mısın?" diye sordu. Kazım, Sultan'ın kendisine fasulye pilav verdiğini söyledi. Nevin babasına "Doktora gittin mi?" dedi. Kazım "Bir şeyler çektiler bana. Şu kağıtları verdiler." dedi. Nevin dayısının biyokimya dalında uzmanlık eğitimi almakta olan oğlu Selçuk'u arayıp durumu anlattı. Akşam Selçuk geldi. Kağıtları inceledi. Kazım'a "İshalin var mı?" diye sordu. Kazım "Yok" dedi. Kapıdan çıkarken Nevin Selçuk'a "Babam kanser mi?" diye sordu. "Olabilir, bağırsak veya karaciğerinde kanser araştırması yapılıyor." dedi. Nevin hemen küçük erkek kardeşi Erkan'ı arayıp durumu bildirdi. Erkan, "Dur abla, ben bir doktor araştırması yapayım." diyerek telefonu kapattı. Nevin annesine de haber vermek için Nesrin'in telefonunu aradı: Annesi henüz cep telefonu almamıştı. Telefonu açan Nesrin'e "Annemi ver." dedi. Hatice korkarak telefonu aldı; Nevin hep kötü haberler verirdi. "Ne oldu Nevin?" diye sordu. "Babam hasta, araştırılıyor, çabuk gelin." diye cevap verdi. Hatice ve Nesrin hemen hazırlanıp, yeğeni Kemal'in arabasıyla Of otobüs terminaline geldiler. Akşam otobüsleri hareket etmemişti henüz. Ulusoy firmasının 18.30 otobüsünün en arkasında yer buldular.

Erkan eve geldi. "Cerrahpaşa'da arkadaşımın mahalle arkadaşı olan bir cerrah var, yarın ona gideceğiz." dedi. Kazım'ın büyük oğlu Şenol ve eşi Sultan da salona gelerek oturdular. Olanları anlamaya çalışıyorlardı. Erkan'ın dışındaki tüm aile, sekiz kişi aynı evde yaşıyorlardı: 1999 yılında inşaat yapmak için Şenol'un ve Kazım'ın evleri satılmıştı. Deprem olunca iflas ettiler. İnşaatı zor bitirdiler. Nevin'in tayini de Van'dan İstanbul'a çıkmıştı. Geniş diye bahçe katında oturuyorlardı. Üst katı da kiraya verdiler.

Sultan, Kazım'ın odasında ağladığını duymuştu. Sultan, bunu herkese anlatmıştı. Kazım'ın iyi olması için tüm aile kolektif davranışlar içindeydi artık; genelde kimse kimseyle anlaşamazdı ailede. Bu kez kenetlenmişti tüm aile.

Sabah evin önünde duran Mercedes marka arabadan inen Erkan evin mutfak camını tıklattı. Nevin Erkan'ı görünce babasına "Çıkalım." dedi. Cerrahpaşa hastanesinin dahiliye bölümüne gidip tanıdık cerrahı buldular. Doktor Kazım'ın dosyasına baktı. "Biyopsi alınacak." dedi doktor. Erkan, doktora "Biyopsiden sonra eve gidelim mi?" diye sorunca doktor: "Olmaz. Faraza karaciğer kanaması olur. Bu gece burada kalacak hasta." dedi. Biyopsiden sonra Hatice de hastaneye gelmişti. Erkan işim var diyerek gitti. Hatice ve Nevin refakatçi olarak kaldılar.

Hasta odasında başka iki yatak daha vardı. Yataklar boştu. Akşama olunca, iki yatakta da artık iki erkek hasta vardı. Neyse ki onların refakatçileri de kadındı. Hatice ve Nevin Kazım'ın bir dediğini iki etmiyorlardı. Hatice 15, Kazım 16 yaşında idi evlendiklerinde. 35 yıldır beraberler.

Gece Nevin'i uyku bastırınca, babasının yanına kıvrıldı. Hatice de bulduğu kartonların üstüne yeleğini serip üzerlerine uzandı. Herkes yorgun olduğu için uyudular. Sabah doktor "Gidebilirsiniz" dedi. Nevin Erkan'ı aradı. Erkan derin uyur. Yarım saat cevap vermedi. Erkan cevap verince "Gel bizi al." dedi. Kazım Hatice ve Nevin hastane bahçesinde bankta oturuyorlardı. Nevin babasına:

- Baba Mansur abi de karaciğer hastası idi. Bak şimdi çok iyi, dedi.
Kazım:
- Evet, biz ölecek sanmıştık.
Hatice:
- Karaciğerden hasta kısım alınca, kendini yenilermiş karaciğer, dedi

O sırada Kazım'ın bir yere uzun uzun baktığını gören Nevin o yöne baktı. Karşı duvarda bir kapı, üzerinde morg yazıyordu. Kazım "Oturmak için nereyi bulmuşuz?" dedi. Sessizlik oldu. Erkan'ın sesi ile hepsi ayağa kalktı. Eve gittiler. Herkesin ortak görüşü; Kazım mutlu olmalı. Faraza mutlu olursa iyileşir. Faraza iyileşmezse son günlerini mutlu geçirir. Erkan'ın arabasına dolup gezmeye karar verdiler. Şenol işe gitmişti. Nesrin, "Markete gideceğim." dedi. Hatice de yorgunluğunu bahane edip onlarla gitmedi. Hatice kendini zor tutuyordu. Herkes gidip evde yalnız kalınca başladı vaveylalara. 35 yılın yarısı kavga ile geçse de severek almıştı Kazım'ı. Kaç kişi daha istemişti Hatice'yi. 15 yaşında iken Hatice, Kazım ile evlenebilmek için dayısına, abisine karşı çıkmıştı. Hatice, yetim 8 kardeşten 6.sıydı.

Sultan arabaya binmeden önce markete uğrayıp, yiyecek bir şeyler aldı. Arabanın ön koltuklarına Erkan ve Kazım, arka koltuklarına da Sultan, Nevin, Melike ve Atakan oturdu. Öğle saati idi trafik yoktu İstanbul'da. Birinci köprüden karşıya geçmeye karar verdiler. Topkapı, Haliç, Mecidiyeköy ve Ortaköy' den geçerek boğaz köprüsüne geldiler. Boğaz köprüsünden geçerken Kazım'ın gözü Beşiktaş'tan hareket eden Üsküdar vapuruna takıldı: İstanbul 'da ki ilk evlerini hatırladı; Üsküdar'da Solak Sinan mahallesi, Cambaz Ali sokaktaki ahşap iki katlı ev. Bu evde bazı kış üç gelin, altı torun, Azem dede, Şişe babaanne birlikte yaşarlardı: Her odada bir aile. Köprüden Beylerbeyine geçerken Erkan arkasını dönüp "Üsküdar mı? Beykoz mu?" diye sordu. O anda Erkan'ın telefonu çaldı. Arayan karısı Zehra idi. Erkan Zehra'ya "Sorayım." diyerek kapattı telefonu. Erkan tekrar arkasına dönerek: "Zehra Beykoz'a gidin. Yuşa tepesine çıkıp türbeyi ziyaret edersiniz diyor. Gidelim mi?" dedi. Herkes kabul etti. Sahilden gittiler, rıhtımlı yalıları izleyerek. Boğaza dökülen Küçüksoy Çayı'nın yakınında bir yerde denize girilebileceğini fark eden Erkan arabayı durdurdu. Erkan ve Kazım yüzerken, Sultan ve çocuklar çekirdek çitlatıyorlardı. Nevin babasını izliyordu. "Baba, son yüzmen mi?" dedi içinden. Kazım 7 yaşlarındayken Üsküdar kıyılarında yüzmeyi öğrendi. Boğazı yüzerek geçme denemeleri olmuştur gençliğinde. Yüzme bitince Yuşa Tepesi'ne çıktılar. Yuşa Türbesi'nde dua edip, dönmek için arabalarına bindiler.

Gece Hatice, Kazım ve Erkan görüntüleme merkezine gittiler. Kazım'a önce iyonik bir sıvı içirdiler. Sonra en gelişmiş görüntüleme cihazına soktular. Böylece tepeden tırnağa tüm vücut görüntülenip kanserin yayılma durumu tespit edilecekti. Eve dönünce ellerindeki dosyayı ve önceki tetkikleri Nevin dosyaladı. Nevin tekrar tekrar okuyor dosyalardaki yazıları. Metastaz. 8cm, 12cm boyutlarında kitleler ve anlamadığı tıbbi terimler...

Sabah Erkan, Hatice, Kazım ve Nevin arabaya binip hareket ettiler. Çapa Hastanesi'ne gidiyorlardı. Selçuk bir doktordan randevu almıştı, ona göstereceklerdi Kazım'ı. Doktorun odasına girdiler. Odada üç tane asistan vardı. Doktor Kazım'a uzanması için yatak gösterdi. Doktor Kazım'ın karnının sağ tarafını tuttu. Tek tek asistanlarına muayene ettirdi. Doktor asistanlara dönüp "Çok sert." dedi. Doktor Erkan'a dönüp "İki kişi kalsın, diğerleri çıksın." dedi. Nevin ve Erkan kaldı. Doktor yanlarına geldi. "Hasta iyi değil." dedi. Nevin'in elindeki dosyaya elini uzatarak, "Dosyayı heyet inceleyerek, ameliyat olup olmayacağına karar verecek." dedi. Dışarı çıktılar. Selçuk'u gördüler. Selçuk başı ile selam verdi. Yanlarına gelmedi. Hatice sayıkladı. "Halasıyım, yanıma gelmedi. Teyzeleri olsaydı gelirdi. Ya da çarşaf giyiyorum diye benden utandı herhalde." dedi. Nevin annesine: "Suna abla da çarşaf." dedi.

Heyetin ameliyat yapılamaz kararını öğrendiler ertesi gün. Kazım'a söylemediler. Hepsi de önce ilaç tedavisi uygulanacak, toparlanınca ameliyat edileceğini söylüyordu Kazım'a. Kazım'ı el üstünde tutuyordu ailesi. "Ben böyle yirmi sene yaşarım." dedi. Kazım. Üçüncü çayın toplanma zamanı yaklaşmıştı. Hatice Kazım'ı da alıp köye gitmeye karar verdi. Kazım'a da "Köyde daha hızlı toparlarsın kendini, sonra gelir ameliyat olursun." dedi. Kazım sevindi. Uçak biletleri iki gün sonraya alındı. Hazırlıklar tamamlandı, köye hareket edildi. Erkan ve Nevin de babaları için son çırpınmaları yapmaya başladılar. Çare bulacak doktor araştırıyorlardı. Babalarının bir gün bile daha fazla yaşaması için uğraşıyorlardı.

Kazım, Hatice ve Nesrin köye gittiği sabah Erkan ve Nevin Şişli'de Mansur'u iyileştiren doktora gittiler. Doktor Kazım'ın dosyasını inceledi. Ümitsiz konuştu. Çıkarken sekreterin yanına ücret vermek için gittiler. Sekreter elindeki telefonu kapattı. "Borcunuz yok." dedi. Mansur'un akrabası oldukları için ücret alınmadı sandılar.

Artık her sabah farklı bir doktora gitmek için evden çıkıyorlardı. Her seferinde evin yakınındaki benzin istasyonuna gidip duruyorlardı. Erkan Nevin'e "Abla yirmi liralık benzin alalım." dedi. Nevin' de çantasından yirmi lira çıkarıp Erkan'a veriyordu.

Başka bir sabah, Semih, Erkan ve Nevin Yenibosna Fatih Caddesi'nde buluştular. Ok Meydanı Hastanesi'nde teknisyen olan Semih Kazım'ın arkadaşıydı. Araba ile giderken Semih "Ölen babamı bir dakika görebilmek için bütün servetimi verirdim." dedi. Nevin, Ok Meydanı Hastanesi'ndeki doktora, "Bu hastalıkla alkol ilişkili mi?" diye sordu içi yanarak. Hatice ve Kazım kavga ederken Nevin araya girip, "Baba bir gün hastalanırsan doktora ilk bu hastalık alkolden mi olur diye soracağım." demişti. Doktor çok sakın bir şekilde "Hayır, çok etken var." dedi. Nevin şaşırıp cevaba. Herhalde benim kızgın olduğumu fark etti doktor diye düşündü.

Yine sabah, Erkan ve Nevin Alman hastanesinde tanıdık doktora gittiler. Doktor hastanın yiyeceği ve yemeyeceği besinleri saydı: "Yumurta, ayva yesin. Tatlı yemesin." dedi. Başka bir şey söylemedi. Nevin doktora "Babam sigara içiyor hala." dedi. Doktor "İçsin." dedi. Doktor iki yüz lira da ücret aldı. Dönerken Erkan "Bu doktor bizi kendisi gibi bohem sandı. Fazla ücret aldı bizden." dedi. Nevin, "Doktorun o söylediklerini biz de biliyoruz." dedi. Erkan "Bohem doktor bizi kandırdı galiba abla." dedi.

Kazım, Hatice ve Nesrin köye gittiklerinde, köydeki herkesin üçüncü çayı toplamaya başladıkların gördüler. Hatice'nin ablası Emine eve geldi. "Hatice biz de sana yardım ederiz. Sen yarın kozno çayının üst yanındaki bahçeye git. Çay toplamaya başla." dedi.

Sabah Hatice ve Nesrin Kazım'ı evde annesi Emine'ye bırakıp, çay toplamaya gittiler. Kozno Çayı'nın kenarına geldiklerinde Hatice başladı vaveylalara. "Benim kocam ölüyor. Bana diyorlar çay topla. Bana ne lazım çay? Ne lazım dünya?" dedi. Sonra sessizlik oldu. Hatice gözleri yaşlı olan Nesrin'e dönüp "Eve dönüyoruz." dedi. Bir daha çay toplamaya gitmediler; Hatice'nin çaylarını akrabaları toplarken o da Kazım'ına hizmet etti.

Nevin evde yalnız kaldığında ağlayarak dua ediyordu. "Allah'ım, babamın yerine benim canımı al." diye. İlk kez birinci dereceden bir yakınının ölümünü bekliyordu. Nefes borusunda sanki bir cisim vardı. Nefes alamıyordu sanki.

Kazım başta mutluysa köyde. Televizyon izliyor, kitap okuyor, kendini ziyarete gelenlerle sohbetler ediyordu. Boş kaldıkça hastalığı ile ilgili dosyaları karıştırmaya, okumaya başladı. Kazım okuduklarından hastalığının ciddi olduğunu, yakında öleceğini anladı. "Bunlar beni köye getirdi. Ölüncü beni aile mezarlığına gömecekler. Cenaze taşımak olmayacak." Diye düşündü. Derhal İstanbul'a dönmek istedi. Hatice de "Tamam." dedi. Ertesi güne uçak biletlerini aldılar.

Sabah bütün akrabalar Kazım'ı İstanbul' a uğurlamak için evin avlusunda toplanmıştı. Herkes hüznü. Kimisi gözlerindeki yaş siliyor, gizli gizli. Kimisi karamsarlığı dağıtmak için günlük sohbetler açıyordu. Yakup dayısı, Kazım' a yüz elli lira uzattı. "Bunu al, bir şey alırsın kendine." dedi. Hatice'nin kardeşi Fazlı'nın arabasına bindiler. Kalanlara el salladı Kazım. Araba yol alırken, Hatice içinden "Kazım bir daha köyü görmeyecek. Ya Kazım da bunu düşünüyorsa şimdi." diye düşünüyordu. Düşünmüyordu sadece, içi parçalanıyordu. Kिलolu bir kadın olan Hatice üzüntüden on beş kilo zayıflamıştı.

Hatice köyde iken İstanbul'da bulunan küçük kayını Mustafa'dan (Mustafa'ya su tesisatçılığını abisi Kazım öğretmişti.) evin banyosuna tekrar alafranga tuvalet bağlamasını istedi: Kazım için; Halbuki Kazım ile kavga etmişti, banyoya alafranga tuvalet koyduğu için. "Bu gavur işi tuvalet de ne?" demişti. Sonra Kazım bunalıp, alafranga tuvaleti söküp atmıştı.

İstanbul'a geldiklerinde Kazım vakit geçirmek için köyün derneğine gitti birkaç kez. Sonra daha gitmedi. Bilgisayarın başında oyun oynuyordu. Sigarayı azaltmıştı. Hatta sigaranın başına filtre takıyordu. Hatice, Kazım'a "Neden kahveye gitmiyorsun? İyi gelir sana." dedi. Kazım "Sürekli hastalığım bahsediyorlar. Zayıfladım, karardım diyorlar. Moralimi bozuyorlar." dedi.

Kazım ve Nevin salonda oturuyorlardı. Kazım, Nevin'e "Nevin ne olur ne olmaz al şu banka kartımı, şifrem 1954." Nevin babasına acı acı baktı. "Tamam" dedi. Sonra Kazım evin ön bahçesine çıktı. Bahçeyi süpürdü. Dış kapının önündeki mermer merdivenlerde oturdu. Nevin mutfak camından babasını izliyordu. "Baba son kez mi oturuyorsun o merdivenlere?" diye geçirdi içinden.

Hatice ve Nevin artık “Kazım faraza ölürse cennete gitmeli; bunun için ne yapmalıyız?” diye düşünüyorlardı. Kazım’ın oyun yerine ibadeti tercih etmesini istiyorlardı. Bir şey diyemiyorlardı. Nevin bazen babasına hem kızıyor hem üzülmüyordu. Annesine diyor: “Bu ne yapıyor? Gidip ona diyeceğim. Ölüyorsun. Dua et, oyun yerine.”

Kazım oyun oynamaz, televizyon izlemez oldu. Nevin dersi biter bitmez okuldan eve dönüyordu. Zaten az dersi vardı; 18 saat. Eve giren Nevin üzerini değiştirip elinde kitap babasının en yakınına oturuyordu. Çok ihtiyacı olmadıkça kalkmıyordu babasının yanından. Bir kitabına bakıyordu, bir babasına bakıyordu. Babama ne kadar baksam o kadar kardır diye düşünüyordu. Eve gelen ziyaretçiler, içinde ölüm kelimesi olan “herkes ölecek”, “Kazım ölürse nereye gömeceksiniz?” gibi konuşmalar yaptığında, Nevin onları kovmamak için kendini zor tutuyordu. Nevin boğazından midesine kadar olan kısımda bir şey tıkanmış gibi hissediyordu. Akrabaları olan Sevim’e “Sevim abla benim de boğazımda bir şey var, ben de kanserim herhalde.” dedi. Sevim Nevin’ e “Yok kızım psikolojiktir.” dedi.

Semih başka tanıdık bir doktor daha getirdi eve Kazım’ı görsün diye. O da ümitsiz konuştu. Nevin “Babamı hastaneye götürelim mi, yoksa evde biz mi bakalım?” diye sordu doktora. Doktor, “Evde bakın.” diye cevap verdi. O da ücret almadı. Şenol “Ya fakir görünüyoruz diye ücret almıyorlar ya da öleceğini düşündükleri hastadan ücret almıyorlar.” dedi.

2005 yılının Ekim ayı idi, ramazandı. Kazım artık yataktan kalkamıyordu. İştahı yoktu. Rengi kara sarı olmuştu. Nevin okuldan eve döndüğünde evin yolluklarının yeni olduğunu gördü. Salona girdiğinde de bir adamın pencerede ölçü aldığını gördü. Nevin annesine baktı. Hatice: “Yolluk aldım. Tül de alacağım.” dedi. Nevin “Kocası ölmek üzere olan bir kadın niçin evin süsünü düşünür?” diye düşündü. Sonra “Annem gurur yapıyor. Ziyaretçilerden utanıyor, evdeki eski eşyalardan dolayı herhalde.” diye cevap verdi içinden kendi kendine. Hatice gururlu idi. “El alem ne der?” diye önemserdi.

Sahur vakti Kazım dışındaki herkes sofrada yemek yiyordu. O sırada Kazımın tuvalete gittiğini herkes duymuştu. Kazım’ın ağlama sesini duyan herkes banyoya koştu. Kazım çömelmiş “Kalkamıyorum” diye ağlıyordu. Şenol babasının önünde çöktü: “Baba sırtıma bin.” dedi. Şenol babasını yatağına taşıdı. Nevin ve Hatice tuvaletin içinin kanla dolu olduğunu gördü. Banyoda da kan vardı. Nevin kanları temizledi. Kazım bir daha yataktan kalkamadı. Balkan hastanesinin aciline götürdüler Kazım’ı. Kansız kalmıştı. Kan verildi. Eve döndüler.

İki üç günde bir Erkan’ın eve getirdiği sağlık memuru Kazım’a kan takıyordu. Erkan, Kazım’ın yatağının olduğu duvara kan torbasını asmak için çivi çakmıştı. Hatice kan takan sağlıkçı gence “Borcumuz nedir oğlum?” dedi. Sağlıkçı genç “Bin iki yüz lira, abla.” dedi. Hatice sağlıkçı gence “Oğlum sen Erkan’ın arabasına bakma. Parayı Erkan vermeyecek. Ben vereceğim. Bizim eve bak.” dedi. Genç gülerek “Dokuz yüz olsun.” dedi. Sağlıkçı gence, evdeki herkes sorular sordu, hastalık hakkında. Sağlıkçı genç “Çok sancısı olacak, sancıya dayanamayıp bağırarak hasta.” dedi. Herkes korkudan gözlerini açmış, sağlıkçı genci dinliyordu. Sağlıkçı genç devam etti: “Ama hasta dayanamazsa başka bir şey verilir, bağırılmaz.” dedi. Nevin “Ne verilir? Morfin mi?” dedi. Genç başını eğdi.

Ertesi gece Kadir gecesiydi. Hatice'nin abisi Ahmet, Hatice'ye telefon etti. "Yarın akşam Fatih'te cami de dua olacak. Kazım'ın ismini vereceğim, duaya katsınlar diye." dedi. Hatice çok sevindi.

Kadir gecesiydi. Kazım'ın erkek kardeşi Fikret ve Fikret'in eşi Emine ziyarete gelmişlerdi. Sohbet ediyorlardı. Hatice de suda iki yumurta pişirdi. Kazım'a yedirmeye çalışıyordu. Kazım yumurtaları yedi. Emine "İyi, iyi çok şükür, onlar yeter ona." dedi. Kazım'ın son yemeği idi. Beş dakika geçmemişti ki henüz, Kazım öksürmeye başladı. Bu esnada fişkırır gibi kan kusuyordu. Kanı havlularla temizledi Nesrin. Nevin babasından birkaç kez dinlemişti. Fazlı amcam ölürlen ağzı kan doluydu. Hırlyordu. Çok kötüydü diye anlatmıştı Kazım, Fazlı amcasının ölümünü.

Sahurdan sonra herkes uyudu. Bir tek Kazım uyuyamıyordu, dönüp duruyordu. Kazım'ın odasında hem Hatice hem de Nevin kalıyordu. Ama Kazım'ın dönmelerine bir şey yapamıyorlardı. Çok yorgundular. Uyuyordular. Sabah kalktıklarında Kazım çok derin uyuyordu. Hatice Kazım'a seslendi. Kazım hiç tepki vermedi. Nevin' de geldi seslendi. Kazım yine tepki vermedi. Göğsüne baktılar nefes alıyordu. Gözünü açtılar. Sanki kördü. Hatice : "Aklı başında değil." dedi. Nevin "Komaya mı girdi babam?" diye sordu. Hatice başını öne doğru eğdi.

Kazım'ın kötü olduğunu duyan kız kardeşleri Hatice ve Nuray'da artık Kazım'ın evinde kalmaya başladılar. Her işte ev halkına yardım ediyorlardı: Kazım'ı yataкта çevirmek, temizlemek gibi. Kazım'ın iki torununu anneanesi alıp evine götürmüştü etkilenmesinler diye. Nevin ve Hatice çok kızmıştı Çorumlu dünürlerine. Hatice: "Ölümü de öğrenmeli, bilmeli çocuklar." dedi. Gelin Sultan cevap vermedi.

2 Kasım 2005 Çarşamba Ramazan Bayramı arifesi Kazım'ın ağzında kan birikiyordu. Kazım'ın annesi ve babasına haber verildi. Kazım fenalaştı, İstanbul'a gelin diye. Her gelen Kazım'ın başında kuran okuyordu. Hatice, Nesrin ve Nevin sürekli kuran okuyordu Kazım'ın yanında. Kolektif görüş şuydu: kanser olan kişi şehit olur. Çektiği acılar günahlarının af olmasını sağlar. Tabi imanı varsa. Kelime i Şehadet getiren imanlıdır. Bu nedenle Nevin sürekli sesli olarak Kelime i Şehadet getiriyor. Babası da duyacak, içinden Kelime i Şehadet getirecek cennete gidecek. Tek amaç artık bu: Kazım'ın cennete girmesi.

3 Kasım 2005 Perşembe Ramazan Bayramının birinci günü. Sabah zil çaldı. Gelen Nevin'in öğrencisi Cengiz, bayramlaşmak için geldi. Nevin Cengiz'e "Abdestin var mı?" dedi. Cengiz çoktan içeri girip kuran okumaya başlamıştı bile.

Öğle olmuştu. Kazım'ın ağzı kan dolu. Hırlama sesi de var. Artık herkes bitirip kurtulması için dua ediyordu. Yine kolektif görüş: birini bekleyen kişinin canı çıkmazmış. Nevin amcası Fikret'i aradı. "Bayrampaşa otogarından aldın mı dedemleri? Babam çok kötü. Onları bekliyor galiba. Çabuk gelin." dedi. Fikret "Şirinevler'deyiz." dedi.

On dakika sonra Kazım'ın anne ve babası geldi. Kazım'ın yanına girdiler. Kazım'ın nefes alması durdu. Birden Hatice: "Kazım durdu mu acıların." diyerek feryat etti. Nevin: "Anne babam nefes alıyor. Sus." dedi. Hatice sustu. İkinci vakti gelmişti. Ezan okunuyordu, Nevin babasının yatağının baş tarafındaydı. Babasından gözünü hiç ayırmıyordu. Sürekli "Baba sen

de söyle.” diyerek, kelime i Şehadet okuyordu. Nevin babasının son nefesini verdiğini gördü. Hatice de kocasının son nefesi verdiğini gördü. Evde iki üç dakika sessizlik oldu.

Kazım’ın durumunun ağır olduğunu duyan akrabaları toplanmıştı. Kadınlar evin içinde, erkekler sokakta kapının önünde bekliyorlardı.

Hatice ile Nevin ölmüş olan Kazım’ın yanından kalkmıyorlardı. Donmuş gibi duruyorlardı. İkisinin de gözleri yaşla doluydu. Ama ses yok. Kimse de bir şey diyemiyordu onlara. Akrabaları Durmuş girdi içeri. Durmuş: “Bak Nevin, baban böyle bir saat durursa kapkara olur. Kalkın da işimizi yapalım.” dedi. İkisi de birden kalkıp, dışarı çıktılar. Hatice başka odada sessizce ağlıyordu. Nevin mutfağa geçti. Mutfakta Kazım’ın en yakın arkadaşı Şeref vardı. Nevin içinden kuran okumaya başladı. O sırada çarşaf istendi Kazım’ın olduğu odadan. Nevin kuran okumayı bıraktı. Gidip çarşaf buldu. Fazlı dayısının eşi Emine ağlayarak (Kazım’ın amcasının kızıydı.) Nevin’e: “Sen yerlerini söyle biz alırız çarşafı.” dedi. Kazım tabuta koyuldu. Kazım’ı yıkamaya götürmek için hızlı bir şekilde evden çıkıyorlardı. Hava kararmadan Kazım’ı yıkayıp eve geri götüreceklerdi. Bu sırada Nuray abi diyerek ağlıyordu.

Evin yakınındaki bir camiye götürdüler Kazım’ı yıkamak için. Nevin ve babaannesi, Kazım’ın yıkandığı camiye gittiler. Caminin avlusundaki bir bankta oturdular. O sırada gasilhanenin su kanalından dışarı akan sulardaki kanları gördüler. Kefenlenen Kazım eve getirildi. Tabut salonun ortasında sandalyelerin üzerine konuldu. Nevin tabutun baş tarafının yanına oturdu. Ağlamıyordu, ağlamakla zaman kaybetmek istemiyordu. Babasına bakıyordu. Son görmelerini biriktiriyordu. Hatice’nin beş kız kardeşi, Kazım’ın iki kız kardeşi, kuzenler, akrabalar salonda oturdular bütün gece. Kazım’a son gecesinde eşlik ettiler. Erkekler de mutfakta beklediler. Kazım, Hatice’nin halasının torunu idi. Bu nedenle herkes birbiri ile en az iki yönlü akraba idi.

Hatice sık sık Kazım’ın mezarına gidebilmek için Kazım’ın mezarının İstanbul ‘da olmasına karar verdi. Kayınvalidesi köye götürmek istiyordu oğlunu. Mezar yeri bulamıyorlardı. Aile mezarlığı Beykoz Şahinkaya Mezarlığı idi. Bu mezarlık uzaktı Yenibosna’ya. Erkan arkadaşlarının aracılığıyla Eyüp Mezarlığı’nda yer buldu babası için, Pierre Loti çay bahçesinin Alibeyköy tarafında idi. 4 Kasım 2005 Cuma; Ramazan Bayramının ikinci günü ikindi vakti Kazım toprağa verildi. Kazım elli bir yaşındaydı.

O günden sonra Nevin kolay kolay gülmedi. Ağlamadı da. Eskisi gibi müzik dinlemedi. Daha önce üzüldüğü birçok şeye üzülmeydi. Ölüm sıradan geldi ona; yemek gibi, su içmek gibi, çalışmak gibi. Ölenlere üzülmeydi çok: Nadire teyzesi, anneannesi, dedesi, Fazlı dayısı, babaannesi, Saliha teyzesi, Fatma teyzesi, kuzenler, başka akrabalar da öldü. Genç, yaşlı. Gayet normal karşıladı Nevin bu ölümleri. Nevin sanıyordu ki ölüme alıştı, hiçbir acı alt edemezdi onu artık.

Ta ki 21 Ekim 2022’ de Hatice’nin ani ölümüne kadar. “Babamın acısı hiçmiş.” dedi. Nevin.

Nevin ALBAYRAK
İyidere Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Müdür Yardımcısı

YILDIZ TOZU

Yıl 3500 uzaylılar, teknoloji sayesinde galaksinin dört bir yanına erişim sağlanmıştı. Bilginin sınırları zorlanmıştı artık. Herkes uzay yaşamında birer usta olmuş, kapsül hayatını benimsemişti. Ancak tüm bu ilerlemeye rağmen bir şey eksikti “mutluluk”. İnsan ne kadar her şeyi buldum tamamım dese de aslında en büyük ve önemli olan şey sadece mutluluktu. İçinde bir şeylerin eksik olduğunu farkındaydı ama bunun adını koyamıyordu. Galaksiler arası araştırma bağlantılarını incelerken “mutluluk” adında bir şeyi duymuş ve onu tebessüm ettirip içinin huzur kaplamasını sağlamıştı. Sonunda içinde neyin eksik olduğunu anlamıştı ve onu bulmalıydı ama nasıl?

Leyla bu konu üzerine araştırma yapmak için kapsülünden dışarı çıktı. Leyla dışarı çıktığı zaman herkes asık suratlıydı. Sanki insanlar kara bulutların içine gömmüş gibi mutsuzdular. Leyla kara kara düşünürken karnı da zil çalıyordu. Asteroitlerin üzerindeki bir restorana girdi ve bir masaya oturdu. Leyla'nın yanına gelen garson, “Ne istersiniz hanımefendi?” diye sorunca biraz düşündü. Leyla, geleneksel yemeklerden mi yoksa uzay yemeklerinden mi yesem diye bir süre düşündü. Sonunda mutluluğun belki de sevgiyle yoğurulmuş geleneksel yemeklerde olduğunu düşündü ve: “Zeytinyağlı sarma, içecek olarak da su istiyorum.” dedi. Garson gülümseyerek tamam hanımefendi, dedi. Leyla bu gülümsemeyle cesaret bulmuş, yemeğini yedikten sonra garsondan hesabı istedi. Leyla hesabı ödedikten sonra garsona bir araştırma yapacağını kendisine yardım edip edemeyeceğini sordu. Garson bu araştırmanın hangi konu üzerine olduğunu sordu. Leyla heyecanla anlatmaya başladı. Kapsülündeyken akıllı cihazında bir site gördüğünü, uzaylıların mutlu olması için “yıldız tozu” adında bir madde aradıklarını, gönüllü olarak isteyenler gelebilir yazıyordu. Leyla tek başına gitmeyi istemediğinden garsona kendisine eşlik edip edemeyeceğini sordu. Garson hiç düşünmeden tamam, dedi. Çünkü o da bu evrende bir şeylerin eksik olduğunu hissediyor ama ona çözüm bulamıyordu. Bu karanlık gezegeni mutluluğun ışığıyla aydınlatmaya ihtiyacı vardı. Leyla: “O zaman akşam tanışmak için deniz fenerinin orada buluşalım mı?” dedi garsona. Akşam için sözleşip kapsüllerine gittiler. Akşam olunca buluşma noktasında ikisi de gülümseyerek birbirlerini karşıladılar. Leyla heyecandan garsona adını sormayı unutmuştu. Garson: “Ben Karan.” dedi. Leyla da yıldız tozunun heyecanından tanışmayı unutmuş ve şimdi adını söyleyebilmişti: “Ben de Leyla.” dedi. Karan ve Leyla yıldız kuşağının yanında yürürken Leyla hemen sitedeki numarayı aradı. Bu görev için bir grup kurmak zorundaydılar ve hemen yıldız tozu ekibini aradı. Arkadaşı Karan'ın araştırmaya katılmak istediğini söyledi, tarihini ve nerede buluşacaklarını sordu. Telefondaki kişi, nisan ayının dördüncü gününde yani bir gün sonra herkesin Euphero-9 adlı galakside buluşacağını söyledi. İkisi de heyecanlı ve yarın için çokça meraklıydı. Karan ve Leyla kapsüllerine geçtiler. Ertesi gün ikisi de eşyalarını hazırlamaya başladı. Karan hazırlandıktan sonra Leyla'yı aradı ve Leyla ışınlanma aracına bindiğini söyledi. Bu yolculuk 12 ışık yılı uzaklıktaydı ve her uzay aracı Euphero-9 adlı galaksisine gidemiyordu. Bunun için Uzay Araştırmaları Dairesinden özel izin alınıp, hususi araç sağlanmalıydı. Leyla bu konularla çok ilgilendiği ve bu konularla ilgili çok araştırma yaptığı için bu izni ona vermişlerdi. Çünkü o bir astronottu. Aslında Karan da bir uzay

araştırmacısıydı ve ailesine yardım için o lokantadaydı. Bu tesadüf iyi bir sonucun habercisiydi galiba. Uzun ve çetin bir yolculuk artık başlıyordu. Grup arkadaşlarıyla tanıştı Karan ve Leyla dâhil olmak üzere sadece dört kişiydiler. Yeni tanıştıkları iki kişi Yıldız ve Tozo'ydu. Bu iki kişi de uzay seyyahıydı ve galaksileri iyi bilirdi. Yıldız ve Tozo; Karan ve Leyla'ya bu yolculukta çok yardımcı olacaklara benziyordu. Birçok gezeni gezmiş ve araştırmalarını sunmuşlardı. Bu dört arkadaş "YOYO" galaksisi için bir mucize yaratabileceklerini biliyorlardı. Kara deliklerden geçip, meteor yağmurlarını aştıktan sonra bazı gezegenlere ulaştılar. Ama gittikleri galaksilerde kendi galaksilerinden bir farkı yoktu. Bu dört arkadaş ikişer gruplar halinde bölünerek araştırmaya devam etme kararı aldılar. Leyla Tozo ile Karan ve Yıldız ile gruplara ayrıldılar. Her grup farklı galaksilere gideceklerdi. Leyla ile Tozo önceden keşfedilmemiş bir galaksi buldular. Hemen diğer gruba konum attıkları yere gelmelerini söylediler. Galaksiye doğru gitmeye başladılar, galaksiye girdiklerinde etrafta dolaşan canlılar gördüler. Gördükleri canlılar diğer canlılar gibi mutsuz yüzleri asık değil tam tersi çok mutlu ve gülümsüyorlardı.

Leyla hemen önündeki kişiye yaklaşıp galaksilerinin ismini sordu. Yanına gittiği kişi "Not Lüp" diye cevap verdi ardından ismini söyledi ismi Mert' ti. Mert: "Galaksimizde önceden sizin gibi birilerini hiç görmedim sizin başka galaksiden geldiğiniz kesin lütfen kapsülüne gelin." dedi. Anlaşılan bu galaksideki insanlar çok misafirperver. Leyla çok teşekkür ederek teklifi reddetti ancak bu mutluluğun nereden geldiğini çok merak ediyordu. İnsanlar misafirperver, gülümsüyor ve neşeliydiler. Leyla dayanamayıp hemen konuşmaya başladı. Bizim galaksimizde bir şeylerin eksik olduğunu tama anlamıyla bir bütün olamadıklarını ve sonunda yıldız tozu adlı maddeyle eksik olan parçanın mutluluk olduğunu bulduklarını söyledi. Mert: "Yıldız tozu adında bir madde var, bu madde hakkında bir şey biliyor musunuz?" diye sordu. Leyla hemen lafa girişti: "Bu maddeyi insanlar soluduklarında mutlu olduklarını biliyorum." dedi. Mert, yıldız tozundan galaksilerinde olduğunu ama mutlu olmak için sadece bunun yeterli olmadığını, asıl mutluluğun içindeki sevgi tohumlarını yeşertmek için çalışmak olduğunu, bu çalışmanın da hayata gülen gözlerle bakarak insanlara yararlı olmak olduğunu söyledi. Ondan dolayı bu kadar mutlu olduklarını söyledi. Onu hak etmeyen insanlara verilemeyeceğini de ekledi. Leyla, mutsuzluklarından bahsetmiş ve gezegeninin son şansı olduğunu söylemişti. Bu tozu bizimle paylaşması gerektiğini söyledi. Mert'in bir şartı vardı: O da her yıl mutlulukla yeşeren ağaçlarınızın artması gerektiğini söyledi. Bunun için de bir antlaşma yaptılar. Mert: "Paylaşmak verdikçe kendindekinin çoğalması, huzurun nirvanaya ulaşmasıdır." dedi. Yıldız tozlarını özel bir kapsüle yerleştirdiler ve yeni sahiplerine mutluluk dağıtması için yola çıkmaya hazırıldılar. Yıldız tozu geçtiği her yere şimdiden mutluluk dağıtmaya başlamıştı bile.

Nurullah OKUMUŞ
İmam-hatip Ortaokulu
7/A Sınıfı Öğrencisi

AYŞE'NİN AKŞAM SOHBETLERİ

Bizim mahallede Ayşe adında çok tatlı bir kız vardı. Vatanını çok seviyor, vatandaşlık görevlerini öğrenmek için kitaplar okuyor, sorumluluklarını yerine getiriyordu.

Ayşe'nin Kuki adında çok sevimli bir de köpeği vardı. Bir sabah köpeğiyle beraber gezintiye çıkmıştı. Epeyce yürüyüş yaptıktan sonra Kuki ile oynarken köpek hafifçe Ayşe'nin elini ısırды. Ayşe'nin canı biraz fazla yanmıştı, biraz da kızmıştı köpeğine. Kuki'yi kucağına alıp koşarak evin yolunu tuttu. Ayşe'nin annesi bir doktordu ve Ayşe bu konuda kendini çok şanslı hissediyordu. Hemen annesinin yanına koşup elini gösterdi. Pazar olduğu için tüm ev halkı evdeydi.

Ayşe:

- Anne Kuki ile gezerken bir anda beni ısırды, canım yanıyor.

Annesi Zeynep Hanım:

- Bir bakayım hemen.

Ayşe:

- Bir şeyim var mı, anneciğim?

Zeynep Hanım:

- Pek bir şeyin yok kızım. Elini güzelce temizleyelim, birazcık dinlen geçer.

Sonra babası Ayşe'nin ve annesinin sesini duyunca geldi. Babası Ayşe'nin elini görünce biraz endişelendi. Annesi ona durumu anlattı, endişelenmemesi gerektiğini söyledi. Böylece babası Hüseyin Bey biraz sakinleşti.

Ayşe, çok enerjik bir çocuktü. Bir saat kadar dinlendikten sonra üzüntüsü ve acısı tamamen geçmişti. Hemen kardeşi Nuri'yi yanına çağırıp ona beraber oynamayı teklif etti. Nuri, heyecanla ablasının teklifini kabul etti. Ayşe ve Nuri, sokağa annelerinden izin alarak çıktılar. Sokakta çeşitli oyunlar oynadılar. Akşam olduğunda ikisi de çok yorulmuştu. Saat 7 olmuştu. Nuri ve Ayşe'nin annesi, akşam yemeği için çocuklarını çağırdı. Çocuklar hemen koşarak eve gittiler. Banyoda ellerini yıkayıp kıyafetlerini değiştirdiler. Tam o sırada Ayşe'nin aklına ödevi geldi. Vatan ile ilgili bir şiir yazması gerekiyordu. Yemeğini yerken yazacağı şiiri düşünüyordu. Yemekten sonra şiirini yazmak için odasına geçti. Kardeşi de onunla birlikteydi. Ayşe çok uğraşmasına rağmen aklına vatanla ilgili çok az şey geliyordu. Kendini çok zorladı. Annesi Ayşe ve Nuri'ye çay ve kurabiye götürdü. Ayşe, sıcacık çayını içerken defterine çok güzel bir şiir yazdı fakat son bölümünü tamamlayamadı. Biraz zaman kazanmak kafasını toplamak ve sohbet etmek için annesi ve babasının yanına gitti.

Ayşe:

- Anneciğim, babacığım bayrağımız al rengini nereden aldı?

Ayşe'nin sorusunu Hüseyin Bey cevapladı.

Hüseyin Bey:

- Sevgili kızım bayrağımız rengini Kurtuluş Savaşı'nda şehit olan askerlerimizin, insanlarımızın kanlarından almıştır.

Ayşe:

- Türkiye'miz ne zaman kazandı Kurtuluş Savaşı'nı?

Bu sorusunu da annesi Zeynep Hanım cevapladı.

Zeynep Hanım:

- 30 Ağustos 1924 yılında kazandık dedi.

Bu tarz bir sürü soru sordu Ayşe. Vatan ile ilgili şiir yazınca bu konuyla ilgili birçok soru takılmıştı aklına. Kardeşi Nuri sessizce dinledi ama sonra biraz canı sıkıldı. Kendisinin de orada olduğunu hatırlatmak için şöyle bir espri yaptı.

Nuri:

- I'm here, heyyyy!

Bende buradayım demek istiyordu Nuri. Nuri'den gelen bu beklenmedik tepkiye herkes çok gülmüştü. Bu gülüşmelerle beraber Ayşe'nin aklına şiirin sonu için çok iyi bir fikir gelmişti. Ayşe annesinin ve babasını verdiği bütün cevapları defterine not etti. Şiirine harika bir son yazdı. Artık şiiri okumaya hazırdı. Şiirini ilk olarak kardeşine okudu.

Kardeşi Nuri:

- Dürüst olmam gerekirse bu kadar güzel yazabileceğini düşünmemiştim, şiirin çok güzel olmuş, ablacığım.

Ayşe şiirini anne ve babasına da heyecanla okudu. Anne ve babası da Ayşe'nin şiirini çok beğendiler. Ayşe'yi alkışladılar. Sabah küçük yaramazlık yaparak Ayşe'nin canını yakan Kuki, de şiiri çok beğenmişti. Kuyruğunu sallayarak Ayşe'nin yanına koştu. Sabah için özür diliyordu sanki. Ayşe küçük bir kaza ile başlayan bu gününü düşündü. Her duyguyu yaşamıştı. Fakat günün sonunda her şey yoluna girmişti. Anne ve babasına iyi geceler dileyip iki kardeş odalarının yolunu tuttu. Yaramaz Kuki de sepetindeki yerini aldı.

Mehmet Emir DURSUN
Merkez İlkokulu
3/A Sınıfı Öğrencisi

CESUR ÇOCUĞUN SÖZÜ

Atatürk, dürüst çocukları çok severmiş. Askerleri toplamış ve sormuş. Herkesin mesleğinin ne olduğunu sormuş. Bir kişi hariç, hepsinin çok güzel meslekleri varmış ama bir kişinin mesleği yokmuş. Atatürk “Senin neden mesleğin yok?” diye sormuş. Asker cevap vermiş: “Çünkü hiç kitap okumazdım. Kitap okumadığım için derslerimde başarılı olamadım ve okulumu bitiremedim.” demiş.

Asker spor yapmayı çok severmiş. Sporunu hiç aksatmadan yaparmış. Spor yaptığı için de çok güçlü kolları varmış. Atatürk, askerin çok güçlü olduğunu fark etmiş ve ona bayrağımızı koruma görevini vermiş. Düşmanlar saldırıya geçtiğinde bizim güçlü asker bayrağımızı korumak için elinden geleni yapmış. Asker güçlü olduğu kadar çok da cesurmuş. Atatürk askerlere düşmanların üzerine gitme emri vermiş. Fakat düşman üstüne giderken sol tarafı kullanmalarını, sağ tarafta tuzak olduğunu söylemiş. Sağ tarafta çaylık varmış ve çayın içinden bir çocuk elinde bayrağımız ile askerlerin yanına doğru geliyormuş. Çocuğun çok korktuğu belli oluyormuş. Atatürk: “Tuzanın olduğu yerde bu çocuk olmamalıydı, orada zarar görebilir. Bu çocuğu oradan kurtarmamız gerekiyor.” demiş. Cesur asker çocuğu, elindeki bayrağı kurtarmak istediğini çünkü bayrağı korumanın kendi görevi olduğunu söylemiş. Diğer askerler Atatürk’ün söylediği tarafa doğru gitmiş. Cesur ve güçlü asker çocuğa doğru yönelmişler. Atatürk bu askerin gücünden ve cesaretinden dolayı bu askerle gurur duymuş. Vatanı için bu görevi seve seve yapan cesur asker çocuğu almanın çok zor olduğunu biliyormuş. Cesur asker: “Düşman madem tuzak kuruyor, biz de tuzaklarını bozmanın bir yolunu bulmalıyız.” demiş.

Cesur asker önden gidip tuzakları etkisiz hale getirmeyi başarmış. Çocuğu ve elindeki bayrağı almayı başarmış. Fakat çocuğu güvenli bir yere getirirken son bir tuzağı fark edememiş ve yakalanmış. Son anda tuzağa yakalanan yaralı askeri, arkadaşları bulmuş. Arkadaşlarına çocuğun ve bayrağın güvende olup olmadığını sormuş. Arkadaşları ikisini de kurtarmayı başardığını söylemişler. Cesur askerin maalesef son sözleri bunlar olmuş.

Ercan ERKAN
Merkez İlkokulu
3/A Sınıfı Öğrencisi

DÜRÜST ARKADAŞLARIN VATAN BAYRAK SEVGİSİ

Ahmet ve Mehmet çay içerken kitap okumayı çok severlerdi. Vatanını ve bayrağını çok seviyorlar. Ahmet ve Mehmet, çok dürüst arkadaşlardır. Cuma günü, ikisi beraber oturmuş çay içerken sessizce kitap okuyorlardı. Ahmet o günün Cuma olduğunu unutmuştu ama hatırladı.

Ahmet, arkadaşı Mehmet'e şöyle dedi:

- Benimle gelir misin?

Mehmet:

- Tabi ki gelirim.

Ahmet ve Mehmet, beraberce Türk bayrağının olduğu yere gittiler. Bayrağın olduğu yere gittiklerinde bayrağın yere doğru sarktığını gördüler. Ahmet arkadaşına: "Bayrağı kaldırmak ister misin?" diye sordu. Mehmet hemen kabul etti. İki arkadaş beraberce bayrağı kaldırıp düzelttiler ve hazır ol vaziyete geçtiler. İstiklal Marşı'nı beraber okudular. Sonra tekrar çay içtikleri kafeye gidip kitap okumaya devam ettiler.

Hafta sonu tatili böylece geçiverdi ve pazartesi günü geldi. İki arkadaş okulda buluştular. Ahmet tekrar Mehmet'in yanına giderek: "Gel beraber biraz dolaşalım." dedi. Bayrağın olduğu yere gittiler. Gittiklerinde bayrağın yerde olduğunu fark ettiler. Mehmet Ahmet'e dedi ki: "Bayrağı tutmak ister misin?" Ahmet de hemen kabul etti. Mehmet hemen hazır ol vaziyete geçti ve İstiklal Marşı'nı okudular. Sonra Mehmet Ahmet'e bir şey hatırlattı: "Çarşamba günü vatan ve bayrak konularıyla ilgili hikaye yazma yarışması var. Beraberce kitaplardan biraz araştırma yapalım." dedi. Kütüphaneye gidip, kendilerine birer çay alıp sessizce kitap okudular. Çarşamba günü geldiğinde ikisi de ellerinde yazdıkları hikâyeler ile yarışmaya hazır dılar. Yarışma sona erdiğinde, Ahmet ve Mehmet ikisi birden birinci olmuştu.

İki arkadaş anladılar ki; kitap okuyup eğlenmek, bir şeyler öğrenmek çok güzelmiş. Ve tabi ki vatan ve bayrağını sevmek de...

Hümevra GÜÇLÜ
Merkez İlkokulu
3/A Sınıfı Öğrencisi

MERT'İN YAŞADIĞI ANLAR

Merhaba, ben Mert. 3. Sınıfa giden, 9 yaşında bir çocuğum. En sevdiğim ders Matematik, İngilizce ve Türkçedir. Büyüyünce pilot olmayı istiyorum. Uçmak en büyük hayalim diyebilirim.

Size biraz kendimden bahsettiğime göre şimdi de bir günde neler yaptığımı anlatmak istiyorum. Sabah 8.30'da kalkarım, kahvaltımı yaparım, okul için hazırlanırım. Okula gelince arkadaşlarla sıra olup bayrağımıza bakarak İstiklal Marşı'mızı okuruz. Haftayı bayrağımızın karşısında İstiklal Marşı'mızı okumak ve yine cuma günü aynı şekilde haftayı kapatmak beni çok gururlandırır. Bayrak törenlerinde kendimi gerçekten çok coşkulu hissediyorum.

Akşam eve dönünce hemen babamın hazırladığı çaydan içip yanında annemin nefis keklerinden yedikten sonra öğretmenimin verdiği kitabı okumaya başladım. Kitabın konusu vatan sevgisiydi. Bu konu benim çok ilgimi çekmişti. Özellikle vatanımız için atalarımızın verdiği emeği öğretmenimden dinledikten sonra daha da bir anlamıştım vatanımızın kıymetini.

Kitabımı okumayı bitirmiş, ödevlerimi yapmaya başlamıştım ki dayım odamın kapısında belirdi. Dayım bana: "Bardağımı sen mi kırdın?" diye sordu. "Lütfen bana dürüstçe cevap ver." diye de ekledi. Ben de zaten dürüst davranmam gerektiğini çok iyi bildiğimden ona dürüstçe: "Ben kırmadım, dayı kimin kırdığını da bilmiyorum." dedim ve ödevlerimi yapmaya devam ettim.

Cumartesi günü kahvaltımı yaptıktan sonra markete gitmek ve dondurma almak istemişim. Fakat paramın olmadığını fark ettim. Babamdan istemeye karar verdim fakat babamın işi vardı. Ben de cebinden ona haber vermeden alayım dedim. Fakat yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum ve yapmaktan vazgeçtim. Babamın işinin bitmesini sabırla bekledim. Babamın işi bitince babamla konuştum ve para istedim. Cebinden haber vermeden para almak istemediğim için sabırla beklediğimi söylediğimde babam benimle gurur duyduğunu söyledi. Babamın verdiği parayı markete gidip ihtiyaçlarımı aldım.

Eve döndüğümde annem bahçe işleri ile uğraşıyordu. Zaten kitabımı okuyup ödevlerimi yaptığım için boş vaktim vardı. Anneme bahçe işlerinde yardım ettim ve çok yoruldum. Annem ve babam düşünerek doğru kararlar vermem, yardımsever olmam ve sorumluluklarımı zamanında yerine getirmemden dolayı beni ödüllendirmek istediklerini söylediler. Pazar günü birlikte sinemaya gideceğimizi söylediler. Bu haber beni çok mutlu etmişti. Yorgunluktan ve mutluluktan uyuya kalmıştım.

Sercan BALTACI
Merkez İlkokulu
3/A Sınıfı Öğrencisi

ECE'NİN GÜNÜ

Bir gün Ece'ye öğretmeni bir ödev vermiş. Kurtuluş Savaşı ile ilgili bir afiş hazırlamasını istemiş. Ece de Kurtuluş Savaşı ile ilgili bir kitap okumuş. Bu kitapta şöyle yazıyormuş: “30 Ağustos'ta büyük bir savaş olmuş ve askerlerimiz vatanımızı ve bayrağımızı korumak için savaşmıştır.” Ece, okuduğu bu bilgiler karşısında çok duygulanmış.

Ece eve gitmiş, yemeğini yemiş ve ödevlerini yapıp yatmaya gitmiş uyumadan önce afiş için ne yapacağını düşünmüş. Düşünürken uyuya kalmış. Ece rüyasında afişi hazırlıyormuş. Rüyasında tasarlamış olduğu bu afişi öğretmeni çok beğeniyormuş. Ece, uykusundan uyanıp afişi hazırlamaya başlamış.

Afiş; dalgalanan bayrak, vatan, dürüstlük gibi konuları anlatıyormuş. Öğretmeni bu afişi çok beğenmiş ve onunla gurur duymuş. Ece, afiş tasarlamada birincilik ödülü almış. Ailesi de afiş tasarlamada gösterdiği başarı için ona bir sürpriz hazırlamışlar. Ece'ye bir pasta almışlar. Evin her yerini Ece'nin çok sevdiği balonlarla süslemişler ve Ece'ye ufak bir sürpriz yapmışlar. Ece de çok mutlu olmuş ve ailesine sarılmış. Birlikte fotoğraf çekilmişler sonra Ece'nin babası onu parka götürmüş ve ona şeker almış. Eve gelmişler ve annesi Ece'ye uyumadan önce masal okumuş. Ece uyuyakalmış ve mışıl mışıl uyumuş. Annesi de Ece'ye sarılıp öptükten sonra odadan çıkmış. Odadan çıkarken başarı kazanan küçük kızına dönüp bir daha gururla bakmış.

Yüsra GÜNDOĞDU
Merkez İlkokulu
3/A Sınıfı Öğrencisi

ÜMİT'İN HEYECANI

Ümit kitap okumayı, müzik dinlemeyi ve şiir yazmayı seven dokuz yaşında, ilkokul 3. Sınıf öğrencisiydi. Ümit sarı saçlı, ela gözlü, futbolu seven yardımsever ve dürüst bir çocuktur.

Ümit okul panosunda vatan sevgisi konulu bir resim yarışması düzenleneceğini ve isteyen herkesin katılabileceğini görünce çok sevinerek: “Bu yarışmaya ben de katılmayım.” diye düşündü. Ümit yarışmanın kurallarını ve şartlarını öğrenmek için öğretmenler odasında dinlenen öğretmenin yanına gitti. Odaya girdiğinde öğretmeni camdan dışarıyı seyrediyor bir yandan da çayını yudumluyordu. Zehra Öğretmen, Ümit'in seslenmesiyle irkildi ve Ümit'e ne istediğini sordu. Ümit panodaki yarışma hakkında bilgi almak istediğini söyledi. Öğretmen yarışma hakkında gerekli bilgileri Ümit'e verdikten sonra çayını yudumlamaya devam etti. Sınıfa gelen Ümit arkadaşlarına resim yarışmasından bahsederek onları da yarışmaya katılmaları için ikna etmeye çalıştı. Mehmet, Elif ve Doğa resim yarışmasına katılmaya karar verdiler. Bu katılacağı ilk yarışma olduğu için Ümit hem çok heyecanlı hem de çok endişeliydi.

Ümit o hafta okulun bayrağını göndere çekmek için görevlendirilmişti. Bu kadar heyecanlı oluşu belki bu yüzden. Ümit biliyordu ki bayrak aynı zamanda vatan demektir. İstiklal marşı okunurken Ümit resim için neler çizeceğini çoktan bulmuştu. Ümit eve gelmiş ve doğruca odasına çıkmıştı. Nasıl bir resim çizeceğini kafasında oluşturduğu için bir an önce resmi çizmeye başladı. Ümit'in annesi eve gelmiş ve oğluna seslenmişti. Annesinin geldiğinden habersiz resim çizen Ümit odanın kapısının aralanmasıyla kapıya doğru döndü ve annesi ona: “Kolay gelsin Ümit. Ne yapıyorsun ki geldiğimi hiç duymadın? İki saattir sana sesleniyorum.” dedi. Ümit annesine okulun düzenlediği yarışmadan bahsederken içindeki korku, heyecan ve endişelerinden bahsetti. Annesi Ümit'e yaklaşıp sarıldı ve: “Canım oğlum senin bu konuda elinden gelenin en iyisini yapacağından hiç şüphem yok.” diyerek oğlunun endişelerini giderecek, onu cesaretlendirecek konuşma yapmıştı. Ümit annesinin bu konuşmasından sonra kendine daha bir güvenle resim yapmaya koyuldu. O hafta sonu ümit resim için uğraştı ve resmi bitirip öğretmenine teslim etti.

Sonunda Ümit'in endişeli bekleyişi son buldu ve yarışma sonuçlarının açıklanacağı gün gelmiş çatmıştı. Herkes okulun konferans salonunda toplanmış sonucun açıklanmasını bekliyordular. Ümit'in öğretmeni sahneye çıktı, kısa bir konuşmanın ardından resim yarışmasında ikinciliği kazanan öğrencinin ismini açıklamıştı. Ümit kulaklarına inanamıyordu. Öğretmenin anons ettiği isim kendi isminden başkası değildi. Büyük bir heyecanla sahneye çıkan Ümit öğretmenin elinden ödülünü alıp herkese teşekkür etti.

Zahide Hatice MENGEN

**Merkez İlkokulu
3/A Sınıfı Öğrencisi**

MERT'İN DOĞUM GÜNÜ

Bir Cuma günü Mert uyanmıştı. Annesi hemen Mert'i kahvaltıya çağırdı. Kahvaltıda Mert de çay içmek istedi. Aslında çayı pek sevmezdi ama o gün bir değişiklik yapmak istedi.

Mert annesine:

- Anne ben artık büyüdüm çay içmek istiyorum.

Annesi:

- Sen çay pek sevmezdin ama içmek istiyorsan, hadi iç bakalım.

Mert'in annesi, bugün Mert için bir sürpriz hazırlıyordu. Bugün Mert'in doğum günüydü ve onun kalbini kırmak istemiyordu. Kahvaltıdan sonra hazırlanıp evin önüne okul servisini beklemeye indi. Servise bindiğinde ise şaşkınlık içerisindeydi. Şaşkınlığının sebebi de bütün arkadaşlarının ellerinde yiyecek, içecek ve hediyeler vardı. Mert neler olduğunu anlayamadı. Hangi arkadaşına sorsa neler olduğuyla alakalı hiçbir şey söyleyen yoktu. Ama işin aslı tüm hazırlıklar Mert'in doğum günü içindi. Herkes ona sürpriz yapacaktı. Bu nedenle kimsenin ağzından laf alamadı. Okula vardığında hala şaşkın bir şekilde neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Dersler geçiyor ama kimse getirdiği şeyleri yiyip kullanmıyordu. Derslerde konuları özgürlük ve bağımsızlıktı. Bu konuları öğretmeninden dinledikçe ve pencereden dışarıda dalgalanan bayrağı gördükçe mutlu oluyordu. Artık Mert için İstiklal Marşı'mız, bayrağımız ayrı bir anlam taşıyordu. Çünkü bağımsızlığımızı temsil ediyorlardı ve atalarımızdan bize emanet etmişti. Mert bir taraftan öğretmenini dinliyor, derslerini anlamaya çalışıyordu; bir taraftan da arkadaşlarının bu kadar sır dolu davranışlarını merak ediyordu.

Son ders saatinde Mert'in annesi okula geldi. Öğretmen sınıfa girdiğinde ders işlememe kararı aldığını söyledi. Mert olanı biteni anlayamadan annesi, Mert'in en sevdiği pasta ile sınıfa girdi. Mert çok mutlu olmuştu. Sevinçten ağlamaya başladı. Çıkış zili çaldığında bütün okul bayrak töreni için okulun bahçesinde sıraya girdi. Okul müdürü konuşmasını yaptıktan sonra bütün öğrenciler İstiklal Marşı'nı okumaya başladı. Mert bu zamana kadar okuduğu bütün İstiklal Marşları'nda kendini tutamayıp gülmeye başlıyordu. Ama bu marş sırasında asla gülmedi. Çantasından kitabı düşmesine rağmen, kitabı yerden almadı. İstiklal Marşı'nı okurken ağlıyordu. O günden sonra, bayrağımızın ve marşımızın önemini çok iyi anlamıştı. Her gece bayrak için can vermiş şehitler için dua ediyor, gözyaşlarını tutamıyordu.

Elyesa Emre KAVALCI

**Merkez İlkokulu
3/A Sınıfı Öğrencisi**

ALYA'NIN BİR GÜNÜ

Alya, ılık bir ilkbahar sabahı güzel bir güne uyandı. Pencereden baktı. O sırada annesinin sesini duydu.

Annesi:

-Kahvaltı hazır herkes mutfağa gelsin!

Annesi çok güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Alya'nın ailesi çay içmeyi çok seviyordu. Tam da çayın memleketi Rize'nin şirin bir ilçesinde yaşıyorlardı. Kahvaltılarını yaptıktan sonra arkadaşı Ayşe, oyun oynamak için Alya'nın evine geldi. Beraber oyun oynadılar. Alya'nın çalışma odasında büyük bir kütüphaneleri vardı. Dedesinden kalma çok eski bir kitap vardı. İkisi de o kitabı buldu. Sayfaları çok eski ve yıpranmıştı. Kitabın adı "Çanakkale Zaferi"ydi. Kitabı heyecanla açtılar, birden bir ışık belirdi. İkisi de kendilerini Çanakkale Savaşı'nda buldular. Çok şaşkın ve bir o kadar da korkmuşlardı. Etraflarında insanlar vatani kurtarmak için mücadele ediyorlardı. Çok büyük bir Türk Bayrağı'nın dalgalandığını gördüler. Hayranlıkla bayrağı izlediler. Kadın, çocuk, asker herkes bir şeyler yapıyordu. Alya ve Ayşe'yi bir çocuk fark etti.

Çocuk:

-Merhaba, benim adım Ahmet. Sizi burada daha önce görmemişim. Yeni mi geldiniz, diye sordu.

Alya:

-Evet, yeni geldik. Biz de bir şeyler yapabiliriz, dedi.

Ahmet:

-O zaman beni takip edin. İleride bir çadır var orada yaralı askerler var. Ben onlarla ilgileniyorum. Siz de oradaki askerlere yardımcı olursunuz, dedi.

Alya ve Ayşe yaralı askerlerin yanına gitti. Onlarla sohbet ettiler. Birçoğunun kolları, bacakları ve başı sarılıydı. Bizim güzel vatanımızı korumak ve kurtarmak için kendi canlarını hiç düşünmeden savaşmışlar ve yaralanmışlardı. Alya ve Ayşe yaralı askerlere yemek yedirdiler. Onlarla sohbet ettiler. O sırada çadıra Atatürk geldi. İkisi çok şaşırılmış ve heyecanlanmışlardı. Yanında askerler de vardı. Yaralı askerlerle konuştu. Sonra Alya ve Ayşe'ye bakarak gülümsedi ve onlara da "Merhaba." dedi.

İkisi de çok heyecanlanmıştı.

Ayşe:

- Merhaba Paşam. Sizi gördüğüm için çok mutluyum. Bizler de çalışkan, dürüst vatansever çocuklarız. Buraya vatanımızı korumak için geldik. Sizi, kahraman askerlerimizi ve milletimizi örnek alıyoruz.

Atatürk:

-Ülkemizi çok güzel, pırıl pırıl çocuklara emanet edeceğiz, dedi.

O sırada çadıra bir asker geldi. Komutanım düşmanlar yurdumuzu terk ediyor, dedi. Heyecan ve mutlulukla kadın, erkek, çocuk ve askerler ellerinde bayraklarla bu duruma seviniyorlardı. Güzel vatanımızı milletçe kurtarmıştık. Sonra orada birçok vatansever kahramanları gördük. Büyük bir coşkuyla, gür bir sesle milli marşımız İstiklal Marşı'nı okuduk. Çok mutlu ve gururluyduk. Orada çok güzel anılar biriktirdiler. Seyit Onbaşı'nı bile gördüler. Sohbet ettiler. Sonra oradakilerle vedalaştılar. Ayşe dedesinin kitabını çantadan çıkardı, sayfasını açtı. Büyük bir ışık görüldü, Alya ve Ayşe ışığa doğru gittiler. Kendilerini Alya'nın evinde buldular. Anneleri onları görünce sevindi. Nerede olduklarını sordu. Onlarda bütün yaşadıklarını anlattılar. Annesi böyle bir şeyin olamayacağını söyledi. Ama kızlar bütün yaşadıklarını dürüst bir şekilde annelerine anlatmışlardı. Sonra dışarı çıktılar. Evlerinin karşısında dalgalanan Türk bayrağını gördüler.

Böyle güzel bir vatanın çocukları oldukları için kendilerini çok şanslı hissediyorlardı. O gün her zaman çalışkan, dürüst, vatansever bir insan olacağız diye birbirlerine söz verdiler.

Elçin Ada OZAN

**Merkez İlkokulu
3/A Sınıfı Öğrencisi**

GÜZEL KİTAP

Teyzem evimize misafir olarak gelmişti. O hafta sonu bizde kalmıştı ve bize yatarken hikaye okumuştı. Kardeşim Bilge ve ben hikayeyi büyük bir zevkle dinliyorduk. Kitapta Atatürk ve vatan konuları vardı. Seyit Onbaşı bütün gücüyle mermiyi kaldırıyor. Kitapta Türk bayrağı vardı. Kitaptaki Atatürk ve Seyit Onbaşı, hem cesur hem de dürüsttü. Ertesi gün kahvaltıda annem ve teyzem karşılıklı çay içiyorlardı. Bilge ve ben kitap hakkında fısır fısır konuşuyorduk. Bunu gören teyzem kitabı sevdiğimizi anlamıştı ve kitabı bize hediye etti. Artık annem her akşam bu güzel kitabı bize okuyordu.

Nurefşan KELEŞ

**Merkez İlkokulu
3/B Sınıfı Öğrencisi**

VATAN SEVGİSİ

Güneşli güzel bir gündü. O sabah erkenden uyanmışım. Ailece güzel bir kahvaltı hazırladık. Kahvaltı yaparken babam dürüstlüğün öneminden bahsetmeye başladı. Bu arada annem çaylarımızı dolduruyordu. Babam büyük insan olma yolundaki ilk adımın dürüstlük olduğunu söyledi.

Babam:

-Vatanımıza iyi bir insan olabilmek için dürüstlük çok önemli oğlum. Ecdadımız bize bu vatani ve bayrağı emanet olarak bıraktı bizler de çok çalışarak vatanımıza iyi ve faydalı işler yapan kişiler olmamız lazım. Kitaplarda vatanımız için yazılmış destanlar var, dedi. Kitaplarımızın başında ilk sayfada olan İstiklal Marşı ne güzel anlatıyor her şeyi: Vatanımızı, bayrağımızı ve şehitlerimizi...

Alihan YAŞI

**Merkez İlkokulu
3/B Sınıfı Öğrencisi**

SINIF GEZİSİ

Merhaba, benim adım Zeynep. Kitap okumayı ve okula gitmeyi çok severim. Okula gittiğimde her zaman teneffüslerde kitabımı alıp okurum ve bazen de arkadaşlarımla oyunlar oynarım. Teneffüs zili çaldığında yerime geçip otururum. Öğretmen geldiğinde ise ayağa kalkarım, öğretmenim ‘‘Oturun!’’ deyince otururum. Derslerde hep parmağımı kaldırırım. Neden parmağımı kaldırıyorum dersiniz; söz hakkı alıyorum, söz hakkı alıp da konuşuyorum. Sonra zil çaldığında öğlen arasysa öğlen yemeğimi yiyip sınıfa çıkarım.

O gün sınıfa geldiğimde öğretmenimiz çoktan sınıfa gelmişti. Bize bir duyuru yaptı. Yarın geziye gidecekmışiz, gezide kütüphaneye gidecekmışiz. Bütün sınıf bunu duyunca çok sevindik. Teneffüste arkadaşımın okul koridorlarında yürürken 100 TL bulduk. Parayı öğretmenimize götürdük. Öğretmenimiz de paranın sahibini bulacağını söyleyerek bu dürüst davranışımız için bize teşekkür etti.

Öğlen arasından sonra son derste öğretmenimiz bizi beden dersinde bahçeye çıkardı. Dışarıda öğretmenlerimizle çok güzel oyunlar oynadık. Sonra zil çaldı, yani eve gitme vaktimiz geldi. Çantalarımızı alıp servislere gittik ve servis bizi evimize götürdü. Eve geldiğimizde annem bana: ‘‘Hoş geldin, kızım.’’ dedi. Anneme sarılıp, çantamı odama koyup üstümü değiştirdim. Üstümü değiştirdiğimde annem yemeğimi çoktan koymuştu. Yemeğimi yiyip ödevlerimi yaptım. Yarınki gezi için çok heyecanlıydım. Bu geziyi anneme söylemediğimi fark ettim. Koşarak annemin yanına gittim. Annem de bu duruma çok sevindi. Annemle konuşmamız bittikten sonra odama geçtim. Artık akşam olmuştu dişlerimi fırçalayıp uyumaya gittim. Gözlerimi açtığımda sabah olmuştu bile. Elimizi yıkadık okul formalarımızı giyip kahvaltımı yaptım. Kahvaltımı yaptıktan sonra servis gelmişti servise bindim ve okula geldim. Okula geldiğimde herkes çok heyecanlıydı. Öğretmenimiz bizi sıra yaptı, biz de sıramızı olduk. Hep beraber servislere bindik, servis bizi sonunda gideceğimiz yere ulaştırdı. Servisten inip sıra olduk. Gezdiğimiz yer bir müzeydi. Tarihi eserlerin de bazıları çok değişikti. Orayı gezdikten sonra kütüphaneye gittik. Kütüphanede çok güzel kitaplar vardı. Öğretmenimiz istediğiniz kitabı alıp okuyabileceğimizi söyledi. Ben bayrak ve vatan sevgisi ile alakalı olan bir kitap gördüm. Hemen onu alıp okumaya başladım. Kitap çok güzel şeyler anlatıyordu. Okuyup hepsini bitirdim. Öğretmenime bu kitabı anlatmak istiyordum. Sevinçle öğretmenimin yanına gittim ve kitabı anlattım. Kitabın konusu vatanımız ve bayrağımızla ilgiliydi. Şehit olan askerlerimizi anlatıyordu. Kitabı çok sevmiştim. Kütüphaneden çıktıktan sonra çay bahçesine gittik. Öğretmenimiz çayın sadece sohbet etmek için değil, vatanımız için de önemli bir içecek olduğunu söyledi. Çünkü çay demek ekonomi ve vatan demektir. Okula gitme vaktimiz gelmişti. Servislere binip okula gittik. Çok güzel bir gündü. İstiklal Marşı’mızı gururla okuyup evlerimize dağıldık. Ben de bugün çok güzel şeyler öğrenmişim. Dürüst olmanın, vatanımızın ve bayrağımızın önemini bir de çayın ne kadar önemli olduğunu düşünerek uykuya daldım.

Zeynep Duru BOZA

**Merkez İlkokulu
3/B Sınıfı Öğrencisi**

ÇANAKKALE GEZİSİ

O gün okul gezisi ile ilgili bilgileri öğretmen bizim ile paylaşacaktı. Sabahleyin sınıfta toplandık. Öğretmenimizin tahtanın üstüne yazdığı notu ilk ben gördüm. Tahtaya doğru yöneldim ve notu okumaya başladım. “Çocuklar gezi için gideceğimiz yer, Çanakkale!” Öğretmen sınıfa geldi ve Cumartesi günü gezimizin başlayacağını, okul bahçesinde toplanacağımızı duyurdu. Herkes çok heyecanlıydı. Cumartesi günü geldi ve herkes okulda buluştu. Öğretmenimiz geldiğinde ayağa kalkıp sıra olduk. Bahçeye çıkıp otobüsümüze binip yola çıktık.

Uzun bir yolculuktan sonra Çanakkale'ye vardık. İlk gittiğimiz yer Seyit Onbaşı'nın heykeliydi. Heykeli inceledikten sonra biraz sohbet ettik. Zor bir başarı öyküsüydü. On kişinin taşıdığı mermiyi, Seyit Onbaşı tek başına taşıdı ve bize zaferi getirdi. O önemli gemiyi karalarımıza ulaşmadan vurdu. Savaştan sonra mermiyi tekrar kaldırmak istedi ama kaldıramadı. Çünkü bu mermiyi vatan uğruna kaldırmıştı. Sonra yemek yemeye gittik. Yemekte; yumurta, peynir, zeytin, salatalık, domates, börek, menemen ve kaymak vardı. İçecek olarak da çay vardı. Yemeklerimizi yedikten sonra otobüse binip sıradaki durağımıza doğru yola çıktık. Şehitliklerin olduğu yere geldik, onları ziyaret ettik. Fotoğrafını çektik ve eve doğru yola çıktık. Eve döndüğümüzde yatağıma gittim. Kitabımı okudum. Yarınki bayramı düşünmeye başladım. Bayraklar asılacak, törenler yapılacaktı.

Hasan Asaf HALDIZOĞLU

**Merkez İlkokulu
3/B Sınıfı Öğrencisi**

RÜYA

Eda yeni bir güne uyandı. Elini ve yüzünü yıkadı. Kahvaltı yapmaya başladı. Kahvaltıda; zeytin, peynir, ekmek vardı. Eda çantasını hazırladı, yeni okuluna gideceği için çok heyecanlıydı. Servis gelince okula gitti. Okulda herkes yabancı bir dil konuşuyordu. Eda onlarla konuşmak istedi ama anlamadığını fark etti. Kalbi çok kırıldı, çok üzülmüştü. O dili öğrenmeye karar verdi ama pek öğrenemedi. Kelimeler çok zordu. Ertesi gün Eda okula gidince yüzü hiç gülmedi çünkü kimseyi anlamıyordu ve arkadaşlık kuramıyordu. Öğretmenleri o gün sınıfı kütüphaneye götürdü ve Eda çok mutlu oldu. Herkes kitabını seçti. Eda dürüstlük ile alakalı bir kitap aldı ama onu da okuyamadı. Öğretmen onun kitabı okuyamadığını gördü ve ona Türkçe bir kitap verdi. Eda çok mutlu oldu. Kitabı okudu. Kitap arkadaşlık konuluydu. Eve gelince yemeğini yedi ve çayını içti. Artık uykusu gelmişti. Eda rüyasında Türk bayrağı gördü.

Ela DUMAN
Merkez İlkokulu
3/B Sınıfı Öğrencisi

BAYRAĞIM

Bir gün ailemle birlikte oturup sohbet ediyorduk. Birden ay içerken aklıma en sevdiğim kitabımı okumak geldi. Hatta okumak için çok sabırsızlandım. Koşarak kitabımı gidip aldım. Kitabı okurken annem ve babam aralarında dürüstlük konulu bir konuşma yapıyorlardı. Ben de konuşmalarına biraz kulak misafiri oldum. Annem: “Her zaman dürüst olacağına söz ver.” dedi. Ben her zaman dürüst olacağıma ve doğruyu konuşacağıma anneme ve babama o gün söz verdim.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra okulda 18 Mart için program düzenlendi. anakkale Őehitlerini, Atatürk’ ve gazilerimizi saygıyla andık. Bize bıraktıkları bu vatana korumak artık bizim grevimizdi. Her geçen gün bunu daha iyi anlıyorduk. Vatanımızı, bayrağımızı bize emanet ettiklerini biliyorduk. Sahip çıkmak vazifemizdi ve bu vazifeyi nesilden nesile aktarmak bizlerin elindeydi.

Bayrağımız dalgalandığı sürece bu vatan düşmanlara boyun eğmeyecek! Kanımızın son damlasına kadar mücadele etmeye devam edeceğiz!

Esmanur KIRIŐ

**Merkez İlkokulu
3/B Sınıfı Öğrencisi**

SINIF GEZİSİ

Gezi kulübü olarak sınıfta toplanmıştık. Bu sefer herkes her zamankinden daha heyecanlıydı. Çünkü güzel bir geziye gidecektik ama öğretmenimiz gideceğimiz yeri söylememişti. Öğretmen sınıfa girdiğinde herkes ayağa kalktı, heyecanla öğretmenin ne söyleyeceğini beklemeye başladık. Öğretmenimiz konuşmaya başladı: “Çocuklar yarın sizi götüreceğim yer Rize'deki çay bahçesi. Herkes çantasını hazırlasın!” dedi. Bütün sınıf hep birlikte: “Yaşasın!” diye bağırarak çok mutlu olmuştuk. Zil çalınca herkes koşarak evlerine dağıldı. Yarın için sabırsızlanıyorduk.

Eve gidince ilk iş çantamı hazırlamaya başladım. Biraz su biraz yemek derken çantam doldu. Yatağıma uzandım. Çabucak sabah olmasını beklerken uyuyakalmıştım. Sabah kalktım, elimizi yüzümüzü yıkadım. Kahvaltımı yapıp üstümü giyindim. Çok güzel bir gün beni bekliyordu. Servise binip okula gittim. Öğretmenimiz bizi bahçede bekliyordu. Biraz zaman sonra otobüsümüz geldi ve yolculuğumuz başladı. Bir saatlik yolculuktan sonra rotamıza ulaştık. Çay bahçesine gelince hep birlikte oyun oynamaya başladık. Öğretmenimiz ise Rize'nin meşhur olan çayından bir yudum aldı ve bizi seyretmeye başladı. Oyunumuzu oynarken birden öğretmenimiz: “Çocuklar size bir sürprizim var! Beni takip edin.” dedi. Biraz yürüdüktan sonra kitap satan bir dükkanın önünde durduk. Öğretmenimiz birkaç tane kitap alıp bize hediye etmeye başladı. Bana vatan ve bayrak ile ilgili bir kitap geldi. Hepimiz öğretmenimize teşekkür ettik. Yolculuğumuz henüz bitmemişti. Öğretmenimiz bizi bir yere daha götürüyordu. Rabbim ne mutlu bir gündü. Çünkü sadece çay bahçesine gideceğimizi sanıyorduk ama şimdi Rize'nin her tarafını geziyorduk. Sonra Rize'deki Fener Müzesi' ne gittik ve müzeyi gezdik. En güzel kısmı şimdi başlıyordu. Çünkü kocaman bir park vardı ve bizi bekliyordu. Gidenler bilir; sarı ve mavi renkte göğe kadar uzanan kocaman kaydıraklarda kaymak için acele ediyorduk. Koşarak parka ulaştık, oyun oynamaya başladık. Biraz oynadıktan sonra öğretmenimiz bizi yemek yemeye çağırdı. Yemeğimizi yedik ve otobüsümüz geldi.

Otobüsümüze binip eve gittik. Akşam babama yaptıklarımızı anlattım. Bu geziyi çok sevmiştim aslında dürüst olmak gerekirse bayılmıştım!

Rüveyda Mina HALDIZOĞLU

**Merkez İlkokulu
3/B Sınıfı Öğrencisi**

DEĞİRMENCİ ALİ RIZA AMCA

Doğu Karadeniz'in deniz kıyısındaki ilçemizin doğanın eşsiz güvenliği bölge halkına gelir kaynağı olarak çay tarımı ve balıkçılık faaliyetlerine kazanç sağlıyordu. Evimiz mahallenin merkez noktasında olup sağlıklı solumu iki komşumuz vardı. Biri Ali Rıza Amca, diğeri ise Mehmet Amca'ydı. Ali Rıza Amca, yıllarca elektrikçilik yapmış. Hatta ilk elektrikli değirmeni yaptığı için "Değirmenci" lakabını almış. Mehmet Amca, ziraatçı olduğundan çay üzerine araştırmalar yapar ve seminerlere katılırdı. Evinde laboratuvar bile vardı.

Ali Rıza Amca, elektrikçi olduğundan dolayı evinin önündeki kamelyasında her gün komşu ya da tanıdıklarının getirmiş olduğu cihaz ya da eşyaları tamir ederdi. Kamelyasının hemen yanında bambu kamışından yapılmış uzun bir bayrak direği vardı. Bayrağın olmadığı bir gün bile olmamış ve o bayrağın solduğu bir gün bile görülmemiş.

Bir gün yine kamelyasında tamir değil başka bir iş yaptığımı gördüm. Yanına gidip selam verdim. Selam veren çocukları çok severdi ve öğretmeyi de çok severdi. Çok sakin, tatlı dilli, alçak gönüllü ve mütevazı biri olduğu beyaz sakallarından anlaşılıyordu sanki. Leğene su doldurmuş bir şey yıkıyordu. Ne yaptığımı sorunca bayrağı yıkıyorum, dedi ve anlatmaya başladı: "Bayrak alındığında tuzlu suya bastırılrsa rengi dayanıklı olur ve uzun süre solmaz." dedi. İlk defa duydum: "Peki bu bayrak hiç mi solmuyor?" dedim. Sorduğumda biraz güldü. "Ben onu her zaman değiştiriyorum." dedi. Biraz oturduktan sonra. Mehmet Amca geldi. Elinde bir kavanoz içinde kuru çay vardı. "Ali Rıza Abi ziraatten bir çay verdiler. Tahlil yaptım. Çok iyi çıktı. Şu semaverı kaynatalım, beraber tadına bakalım." deyince bende heveslendim doğrusu. Semaverı Mehmet Amca yaktı. Çayı henüz demlememişlerdi. Birkaç kişi geldi. Ali Rıza ve Mehmet Amca'dan yardım istiyorlardı. Konusu "Arazi ve Miras" tı. İki amcamızın da dürüst ve güvenilir olduğundan sevmeyen yoktu. Büyüklerin sohbeti üzerine benim orada kalmam doğru olmaz düşüncesiyle kalkmak zorunda kalmıştım. Aklım çayda kalmıştı ama yapacak bir şey yoktu. Akşam babam geldiğinde bütün olanları anlatmıştım. Gelen kişileri de anlattım ve daha öncelerinde başkalarının geldiğini Ali Rıza Amca ve Mehmet amcadan neden yardım istediklerini sordum. Babam ise şöyle anlattı: "Oğlum bu iki komşumuz kadar adaletli kimseleri görmedim. Mehmet amca yolda bir tas görse alır kenara koyar. Ali Rıza amca ise elektrik tamir eder ve kimseden para talep etmez. İki de hak hukuk konusunda çok hassas ve güvenilirler." dedi.

O günden sonra anladım ki iyi insan olmak; yardımsever, alçak gönüllü, dürüst olmaktır. Takım elbiseli, mendil cebinde, karanfil ve başında İtalyan beresiyle dimdik yürüyen Ali Rıza Amcam. Seni hiç unutmayacağım.

Ömer Asaf KARAMAN

**Merkez İlkokulu
3/B Sınıfı Öğrencisi**

RİZE'YE YOLCULUK

Bir gün ailem ile bir tatile gitmeye karar verdik. Biraz düşündük ve babamın memleketi olan Rize'ye gitmeye karar verdik. Hemen uçak biletlerini bir gün sonraya aldık. Bavullarımızı hazırladık, bütün işlerimizi hallettik. Artık yola çıkmaya hazırдық. Nihayet o gün geldi. İstanbul'a hoşça kal dedikten sonra uçağa ilk adımımı attım ve yolculuğumuz başladı. Yolculuk boyunca yeni aldığım kitabımı okudum, bu yüzden yolculukta hiç sıkılmadım. İki saatin sonunda Rize'ye vardık ve babaannemin evine doğru araba ile yola çıktık. Arabadan indiğimizde bizi, köydeki fabrikalardan gelen mis gibi çay kokusu ile babaannem kapıda sevinçle karşıladı. İçeri girip babaannemle uzun uzun hasret giderdik. Dedem öleli iki yıl olmuştu. O yüzden babaannem kendini çok yalnız hissediyordu ve hep onunla kalmamızı istiyordu. O gün yol yorgunu olduğum için erkenden uyuyakalmıştım. Sabah mis gibi bir muhlama kokusu ile uyandım. Hemen kalkıp kahvaltıya oturdum. Masada uzun bir sohbet başladı. Babaannem buranın insanının ne kadar dürüst ne kadar yardımsever olduğundan bahsetti ve yemeklerimizi bitirdikten sonra dışarıdaki arkadaşlarımın yanlarına doğru yola koyuldum.

Arkadaşlarım beni karşılarında görünce çok sevindiler, bir senelik hasret sona ermişti. Onlarla bol bol sohbet edip, önceki sene yaptıklarımızı birbirimize hatırlatıp, gülüp eğlendik. Havalarda çok güzeldi. Böyle bir havada denize gitmeden olmazdı. Bu yüzden çocuklarla ertesi gün için sözleştik. Malum burası Rize, burada havanın ne zaman açıp ne zaman bozacağı hiç belli olmaz. Ertesi gün çocuklarla buluşup denize gittik. Kumsalda top oynayıp yüzdük. Zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamamıştım, hava neredeyse kararmak üzereydi. Önümüzde uzun bir yol vardı. Hepimiz çok yorgun ve açtık. Üzerimizi giyip yola koyulmak üzereydik ki birinin bana seslendiğini duydum. "Çocuklar, hadi sizi almaya geldik." Bu babamın sesine benziyordu. Denize doğru baktım, teknedeki bize işaret ediyordu. Hemen koşup çocuklarla tekneye bindik. Geçen seneden beri tekneye binmediğimden özlemiştim. Hava kararmıştı. Denizden bakınca memleketimin gece çok daha güzel görüldüğünü fark ettim. Harika bir manzaraya bakıyordum. Şehrimizin her yeri, her anı bir başka güzeldi. Bu arada babam arkadaşıyla tuttukları balıkları gösterince, ne kadar acıktığımı bir kez daha hatırladım. İstavrit, mezgıt ve çınakop hepsi harika görünüyordu tıpkı memleketim gibi. Eve gittiğimizde annem bahçede masayı kurmuş, babaannemde ateşi yakmış, bizim getirdiğimiz balıkları bekliyorlardı. Arkadaşlarımı da davet ettim. Akşam hep birlikte harika bir yemek yedik. Onlar eve gittikten sonra bende yorgunluktan bitkin bir halde hemen yatağa girip uyudum. Her günümü arkadaşlarımla dolu dolu geçirmek istiyordum. O yüzden bir gün ormanlarda, bir gün denizde, bazen de ailemle hep beraber yaylaları ve gezip görülecek yerleri ziyaret ediyorduk.

Günler çok çabuk geçmiş, dönüşümüz yaklaşmıştı. Arkadaşlarımla kararlaştırıp cumartesi günü oynanacak olan Rizespor maçına gitmek için sözleştik, hepimiz futbolu çok seviyorduk. Cumartesi sabahı kalkıp sıkı bir kahvaltıdan sonra çocuklarla buluşup Rize'ye gittik. Maçın başlamasına birkaç saat vardı. Bu zamanı değerlendirmek için Rize Kalesi'ne çıktık. Oradan şehre doğru baktığım da şehrimin ve vatanımın ne kadar güzel olduğunu tekrar içimde hissettim. Sonra stadın yolunu tuttuk. İçeri girdiğimizde her yerin Türk bayrakları ve

Rizespor bayrakları ile donanmış olduğunu görünce çok heyecanlandım. Ma başladı bağırdık, çağırdık, tezahürat yaptık, çok çekişmeli bir maçın ardından 2-1 kazanmış olarak eve döndük. Akşam dönüş hazırlıkları yapılmaya başlanmıştı bile. Ben babaannemi dizinin dibine oturdum. O da bana sarılarak: “Beni yalnız mı bırakıyorsun?” deyince çok üzülmüştüm. Bunu gören babam: “zlme oğlum. Her yaz geliyoruz, bundan sonra kışın da geliriz.” deyince, babaanneme sarılıp birlikte sevinçten ağlamaya başladık. Uzun bir sohbet gecesinin ardından uyuduk. Pazar sabahı iyi bir kahvaltıdan sonra uçuş için yola çıktık. Çok mutluydum, daha şimdiden kış tatilinin hesabını yapmaya başlamıştım bile.

Ali Uğur KARAMAN

**Merkez İlkokulu
4/A Sınıfı ğrencisi**

BEKLENMEDİK BİR ARKADAŞLIK

Ben Umay, 14 yaşındayım. Bir kardeşim var. Adı Asil. Bazen hiç anlaşıyoruz. Benim kızdığım şeyleri yapmaya bayılıyor. Belki de benimle oyun oynamak istiyor ama ben sinirleniyorum. Biraz farklı tarza sahip olduğumu düşünüyorum. Diğer arkadaşlarımdan da birçok yönden farklıyız. Asil ve ben babaannemle kalıyoruz. Annemle babam birkaç yıl önce ayrı yaşamayı tercih etti. Şimdi uzakta çalışıyorlar. O yüzden biz de babaannemle birlikte yaşıyoruz.

Bugün okulumuza yeni bir kız geldi. Adı Derin. Davranışları bana başta doğalmış gibi gelmedi. Sadece uzaktan gözlemledim. Bir sohbetimiz olmadı. Önce tanımak istiyorum. İncelemem bitti. Artık eve gitme vakti geldi. Bugün yaşadıklarımı günlüğüme yazmam gerekiyor. Uyumak için odama gidiyorum. "Böö" diye bir ses duydum. Yine mi? Asil'in her zamanki şakalarından biri.

-Asil! Yapma lütfen.

Asil:

-Ha ha ha!

-Hiç komik değil.

-Bence çok komik.

Günlüğüme her şeyi anlattım. Yarın incelemeye devam edeceğim. Tanımak için gözlemlemem gerekiyor. Güne başladım. Hazırlanıp okula gittim. Sınıfın kapısında bir kişi sanki beni bekliyor. Kapıya doğru ilerledim. Derin ile karşılaştım. Derin:

-Merhaba.

-Merhaba.

-Eee... 4/A nerede?

-4. Katta.

-Sağ ol.

-Rica ederim.

Bir dakika, nasıl yani? Bu kız bizim sınıfta mı? Tam da zil çaldı. Off! Derse girdik. Derin uzun uzun bana bakıyordu. Ben de ara ara bakıp hala bakmaya devam ediyor mu diye kontrol ediyordum. Ders bitti. Öğle arasıydı. Yine Derin... Bana "Kantinde çay içelim mi?" diye sordu. Çok istemiyordum. Ama içimden bir ses "Kabul et." diyordu. Tam da öyle yaptım. Birlikte kantine gittik. Beni tanımak için sorular sordu. Ben de sadece bu sorulara cevap verdim. Onunla sohbet etmek istiyor muyum bilmiyorum.

Yeni arkadaşımızla ikinci günü de tamamladık. Okul çıkışıydı. Müdür Bey:

-Biliyorsunuz ki 15 Temmuz Demokrasi ve Milli Birlik Günü yaklaşıyor. Bu anlamlı güne özel resim yarışması yapılacaktır. Sizlerden de güzel resimler bekliyoruz.

İşte bu benim için harikaydı. Zaten herkes bir ağızdan "Kesin Umay kazanır. Umay kazanacak." diyordu. Düzenlenen çoğu resim yarışmasında derece aldım. Ben de bu konuda kendime güveniyordum. Ama bir hafta sonra bir sürpriz beni bekliyordu. Eve geldiğinde hemen resmimi çizmeye başladım. Saatlerce resim için uğraştım. Bitirdim. Resmime şöyle bir baktım. "Ne kadar yetenekliyim bee!" diye kendi kendimi övdüm. Sıra günlüğünü yazmaya geldi.

"Sevgili günlük. Sınıfa gelen biri bana nedense ilk defa samimi geldi. Çok iyi bir insana benziyordu. Bana çok içten davrandı." Yazmaya devam ediyordum ki babaannem, "Haydi, geç oldu. Uyumanız gerek." dedi. "Tamam" diyerek yatmaya koyuldum.

Bir hafta sonra resim yarışmasının sonuçları açıklanıyordu. Müdür Bey:

-Resim yarışmasına katılım gösteren tüm öğrencilere teşekkür ediyorum. Şimdi yarışmada dereceye giren öğrencileri açıklıyorum. İlk defa böyle bir şey oldu. Birinci olan iki arkadaşımız var. Umay ALANTAŞ ve Derin ÖZTÜRK. Bu iki arkadaşımızı alkışlayalım.

Derin'le birbirimize baktık.

-Derinnn!

-Çok güzel bir haber. İkimiz birinci olmuşuz.

Peki, ben neden mutlu değildim? Oysaki birinci olmuşum. Okulun bahçesindeki banka oturdum. Neden mutsuz olduğumu anlamaya çalışıyorum. Omzumda bir el hissettim. Baktım. Derin. "Neden üzgünsün? Çok güzel bir haber değil mi?" diye sordu. Haklıydı. Mutlu olmam gerekiyor. Belki de birinciliği paylaşmak hoşuma gitmedi. Ama Derin çok mutluydu. En çok da birlikte derece aldığımız için seviniyordu. Benim için yüzü gülüyordu. Bu beni çok etkiledi. Dürüst olduğunu anlıyordum. Gerçekten de benim içindi yüzündeki mutluluk. Gülmeye başladım ve sarıldık. Onun iyiliğini hissediyordum. En iyi arkadaşım olabilir miydi? Artık yarışmada birinci olduğuma değil Derin gibi bir arkadaş kazandığıma seviniyordum. Bugün başlayan iyi arkadaşlığımız devam etti. Birbirimize çok benziyorduk. Herkesten farklı olduğumu düşünüyordum. Öyle değilmiş.

Yıllar geçti. Biz arkadaşlığımızı sürdürdük. Ta ki Derin'in gitme haberini alana kadar. Ailesinin Rize 'de çay bahçeleri varmış. Yazın oraya gitmeleri gerekiyormuş. "Sen gitmesen olmaz mı?" diye sordum. "Ailemden ayrı kalmak istemiyorum." diye cevap verdi. Haklıydı. Yapabileceğimiz bir şey yoktu. Kalan günlerimizi en güzel şekilde geçirmeye karar verdik. Güldük, eğlendik, oyun oynadık.

Gitme vakti geldi. Derin'le vedalaştım. "Belki yazın siz de Rize'ye, bizi ziyarete gelirsiniz. Olmaz mı?" dedi. Ne güzel olurdu. Farklı bir yer görmeyi çok isterim. Güle güle git arkadaşım. Geri dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum.

İşte benim hikâyem. Bir yıl önce çok yakın bir arkadaşın olacak, onunla çok iyi anlaşacaksın deseler inanmazdım. Derin gibi bir arkadaş hayatımda olduğu için çok şanslıyım. Umarım hep böyle kalırız.

Hiranur OKCI

**Büyükçiftlik İlkokulu
4/A Sınıfı Öğrencisi**

ASIM DEDE'NİN DİLİNDEN VATAN SEVGİSİ

Bir sınıfta üç yakın arkadaş varmış. Birbiriyle çok iyi anlaşılan, birbirlerine değer bir arkadaş grubuymuş. Bu öğrencilerin adı Ceren, Merve ve Ada'ymış. Bir gün öğretmenleri araştırma ödevi vereceğini söylemiş. Ceren, Merve ve Ada "Birlikte yapabilir miyiz?" diye sormuş. Öğretmenleri bunun bir grup ödevi olduğunu ve arkadaşlarla birlikte yapılması gerektiğini söylemiş. Bunu duyan yakın dostlar çok sevinmiş. Öğretmen araştırma ödevini açıklamış: "Sevgili çocuklar, sizlerden vatan sevgisine dair araştırma yapıp, sınıfımızda bir sunum yapmanızı istiyorum. Bunun için bir haftalık süreniz olacak. " dedi. Öğretmen, her gruba "vatan sevgisi" ile alakalı bir kitap vermiş. "İsteyen bu kitaptan da yararlanabilir." demiş. Öğrenciler kitabı dikkatle inceledikten sonra düşünmeye başlamışlar. Uzun süren bir sessizlik olmuş.

Ada:

— Bence kitabı okuduktan sonra bir büyüğümüzden anlatmasını rica edelim. Bu konu hakkında röportaj yapmak güzel olmaz mı?

Arkadaşları bu fikri çok beğenmiş. Ama kime soracaklarını bilememişler.

Ceren:

— Buldum! Benim dedeme sorabiliriz. Dedem bize sık sık askerlik anılarından, eski günlerden bahseder. Bu konu hakkında da bizi bilgilendireceğinden eminim.

Ada ve Merve heyecanla kabul etmiş. Tutkuyla evin yolunu tutmuşlar. Eve vardıklarında Asım dede çayını yudumluyormuş. Çocuklar Asım dedelerinin elini öpmüş, selâmlaşmışlar.

Asım Dede:

— Hoş geldiniz yavrularım. Ne için geldiniz, anlatın bakalım? demiş.

Ceren:

— Asım Dede, öğretmenimiz bize bir araştırma ödevi verdi. Bize senin yardım edebileceğini düşündük. Bize vatan ve vatan sevgisi ile bildiklerini anlatır mısın?

Asım Dede gülümsemiş, çayından bir yudum almış ve anlatmaya başlamış:

— Çocuklar, vatan sevgisi sadece savaş zamanında ortaya çıkmaz. Bizim için vatan, yaşadığımız toprak, konuştuğumuz dil, bayrağımız ve özgürlüğümüzdür. Vatan sevgisi, bazen bir çiçeği sulamak, bazen çöpleri yere atmamak, bazen de dürüst ve çalışkan bir insan olmak demektir. Vatan demek, yaşadığımız toprak parçası uğruna verilmiş savaştır. Biz hayatımızı bu mücadeleye borçluyuz. Vatan sadece üzerine bastığımız yer değil şehit kanlarında bürünmüş topraktır.

Ceren dikkatle dinlemiş:

— Yani vatan sevgisi, sadece büyük olaylarla değil, küçük davranışlarla da gösterilir, öyle mi?

Asım Dede:

— Aynen öyle. Vatanı sevmek, önce kendimize ve çevremize saygı duymakla başlar. Doğru olmak, kimse görmese bile iyilik yapmak vatanımıza olan borcumuzdur.

Ada heyecanla:

— Bu çok güzel bir düşünce. Bunu mutlaka sınıfta anlatmalıyız!

Merve:

— Evet, öğretmenimiz de çok beğenecek. Hem kitapta yazarlarla da çok örtüşüyor.

Asım Dede gözlüklerini çıkarıp üçüne de bakmış:

— Siz bu ülkenin geleceğisiniz. Unutmayın, doğruluk ve sevgiyle büyüyen her çocuk, bu vatana ışık olur.

Çocuklar teşekkür etmiş, Asım Dede'nin ellerini öpmüşler ve okulun yolunu tutmuşlar. Ertesi gün sunumlarını yaparken, sınıfta herkes derin bir saygıyla onları dinlemiş. Öğretmenleri gözleri dolu dolu:

— Sizden çok şey öğrendik çocuklar, diyerek onları alkışlamış.

Saliha Makbule YILDIRIM

**Büyükçiftlik İlkokulu
4/A Sınıfı Öğrencisi**

YÜRÜYEBİLİRİM

Merhaba, benim adım Rüya. Herkese karşı saygılı ve dürüst biriyim. İnsanları üzmeyi hiç istemem. Küçük şeylerden bile mutlu olabildiğimi söyler annem. Ama beni de zaman zaman üzen, mutsuz eden bir sorunum var. Küçükken başıma gelen bir kaza yüzünden bacaklarımı hissedemiyorum. Bu yüzden yürüyemiyorum. Tekerlekli sandalyelerle hareket edebiliyorum. Bazen soruyorum aileme: "Ben hep tekerlekli sandalyede mi kalacağım? Hiç yürüyemeyecek miyim?" diye. Ama bir gün her şeyin değişeceğini hissediyorum.

Her zamanki gibi sabah kalktım ve okuluma gittim. Bugün Beden Eğitimi dersimiz var. Bunun için mutlu değilim. Çünkü ben de arkadaşlarım gibi koşup eğlenmek istiyorum. Dersimiz başladı. Öğretmenimiz bu kadar beni derse katmaya çalışsa da ben bir türlü mutlu olamıyorum. Arkadaşlarım da bana pek yardımcı olmuyor açıkçası. Bazen benimle sohbet bile etmek istemiyorlar. Bu derste de öyle oldu. Yalnız kaldım. Moralim bozuldu. Karşı sınıfın öğretmeni yanıma geldi ve dedi ki:

-Rüya, sen neden arkadaşlarınla oynamıyorsun? Yoksa seni aralarına almıyorlar mı?

Yaşadığım durumu nasıl bu kadar iyi anladı diye düşünüyorum. Evet, üzgündüm ve öğretmen bunu fark etmişti. Sessizce:

-Siz beni nasıl anlıyorsunuz?

Öğretmen:

-Ben de küçükken bir kaza geçirdim. Senin gibi bacaklarımı hissetmiyordum. Çok mutsuzdum. Ben de oyun oynamak istiyordum. Benim mutsuz olduğumu gören babam bana bir hikaye kitabı almıştı. O kitabı okuduktan sonra kendimi daha iyi hissettim. Ben de sana bir kitap vermek istiyorum. Çok seveceğine eminim.

Kitabı aldım. Kapağına baktım. Kitabın başlığı "Yürüyebilirim". Heyecanla eve gittim. Okumak için en güzel yere, çay bahçesinin başında bulunan oturağa gittim. Burası bana huzur veriyor. Hemen başladım okumaya. Kitabı okudukça "Neden ben hiç yürümeyi denemiyorum?" diye kendime sordum. Denesem mi acaba? Düşer miyim? Denedim, olmadı.

Her gün kitabı okumaya devam ettim. Okudukça ayağa kalkmaya çalışıyorum. Pes etmeden devam ettim. Artık az da olsa yürüyebiliyorum. Kendimle gurur duydum.

Bu vatanda insanların engellilere değer verdiğini gördükçe mutlu oluyorum. Ben de onlardan biri olacağım. Bu kitabı bana veren düşünceli öğretmenim sayesinde yürüyebiliyorum. Kitabı bitirince kimin yazdığını çok merak ettim. Yazarına baktım, Serpil YILDIZ yazıyordu. Çok şaşırdım. Bu isim, kitabı bana veren öğretmenin ismiydi. Demek kendi hayat hikâyesini yazmış.

Haftalar geçti ve ben artık yürüyebiliyordum. Okula yürüyerek geldiğim gün Serpil öğretmenim:

-Başaracağımı biliyordum.

Ben de gülerek:

-Çok teşekkür ederim öğretmenim. Kitabınız ve sizin sayenizde kendime güvendim. Yürüyebiliyorum. İyi ki varsınız.

Serpil öğretmen:

-Her zaman böyle mutlu ol.

Ben de yaşadıklarımı anlatan bir kitap yazmak istiyorum. Belki ileride benim gibi bir kişi kitabımı okur ve hayatı değişir. Kim bilir?

Ömer Eren KOLAY
Büyükçiftlik İlkokulu
4/A Sınıfı Öğrencisi

GİZEMLİ ÇAYLIK

Bir yaz sabahıydı. Karadeniz'in yamaçlarında kurulu küçük bir köyde, o güzel mi güzel çayın kokusu rüzgara karışmıştı. Tarlalarda kadınlar çay topluyor, türkü söylüyorlardı. Elif de o türkülerin sesiyle uyanmıştı o sabah. Kuş cıvıltıları arasında hoş ezgiler duyuldu Elifin penceresinde. Evde bir hazırlık hali vardı. Erkenden kalkılmış yılın ilk sürgününe hazırlık yapıyordu babası. Bir yandan annesi mutfakta çayı demliyordu. Elif o gün maya gitmemiş, okuması gereken bir kitap olduğunu söyledi. Kitabını alıp çay bahçesindeki armut ağacının dibine oturdu Elif. Okuduğu kitap onda çok derin duygular uyandırdı. Kapağında italik harflerle 'Gizemli Yolculuk' yazıyordu. Elif de bu yolculuğa çoktan hazırды. Yolculuğa başlamadan önce kitaba şöyle bir göz attı Elif. İçinde karanlık mağaralar, büyüteç taşıyan çocuklar vardı. Bu Elif'i kitaba daha da çok çekmişti. Kitaptaki kahramanlar uzak diyarlara gidiyor ve bu diyarlarda yeni dostluklar ediniyordu. Elif bu diyarlardan birinde olduğunu düşündü. Gizemli bir yolculuğun ilk adımlarını atmıştı. Gözlerini kapattı ve derin bir hayale daldı. Gökyüzünde bulutların arasında rengarenk bir uçurtma dalgalanıyordu. Elif bu uçurtmanın kanadında olduğunu hayal etti. Ah ne derin ne heyecan verici bir yolculuktu bu. Bu yolculukta ona eşlik eden arkadaşı Ali. Ali aynı zamanda Elif'in çocukluk arkadaşıydı. Yolculuk esnasında üzerine bindikleri uçurtma bir dağın kanadında takıldı. Ve uçurtma birden yana doğru eğildi. Ali ve Elif çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Elif ve Ali ailelerinden çok uzaktaydılar artık. O güzelim çay bahçeleri artık gözükmüyordu. Elif çok korkmuştu ama Ali de bir o kadar cesurdu. Okuduğu kitabın sayfaları sanki birer gerçeğe dönüşmüştü. Akşam olmak üzereydi ve ormanda sığınacak bir yer aradılar. Ormandaki mağarada geceyi geçirmeye karar verdiler.

Ve sonunda güneşin ilk ışıklarıyla uyandılar. Dışarda kuşların cıvıltısını duyunca bir an rüyadan uyandığını düşündüler ama hala bir mağaranın önünde idiler. Ve ellerinde yine aynı kitap vardı. Kitabı açınca bir harita buldu çocuklar. Bu harita belki de bir şeyler anlatıyordu onlara. Ama haritaya bakarken bir durumu fark ettiler. Kitapta bazı görevler verilmiş ve o görevleri yaptıkça haritanın devamı geliyordu. Ve ilk görev verildi. Ormandaki meyvelerden toplanacaktı. Etrafa bakmaya başladılar ve bir anda Elif bağırdı: 'Bak orada tepede likapa var.' Ali ne dediğini anlamadı onun bildiği ismiyle yaban mersiniydi Elif'in söylediği. Meyveleri kucaklarına aldılar ve öylesine açtılar ki tüm meyveleri yediler. Bu umarım onlar için bir hüsrana sonu lanmazdı. Kitabı büyük bir korkuyla açtılar ve harita gözükmeye başlamıştı. Sonrasında ikinci görev tanımlandı. Onlardan bir geyik boynuzu bulmalarını istiyordu kitap. Fakat bunu nasıl yapacaklarını bilemiyordu Elif ve Ali. Hava da kararmak üzereydi ve gece bunun üzerine konuşarak sona erdi. Sizce neler olacak sevgili okurlarım?

Gece boyu Ali horul horul uyurken Elif hiç uyuyamamıştı. Sabah uyandıklarında bir peri bekliyordu onları. Ve onlara yardım edeceğini söylemişti. Çocuklar durumlarını periye anlattı ve peri onlara küçük bir geyik boynuzu getirdi. Çocuklar çok mutluydu. Ve hızlıca kitabın sayfalarını çevirdiler. Harita tüm ayrıntılarıyla belirmişti sayfada. Ama nasıl gideceklerdi. Bir anda önlerinde bir patika gözükte. Ve Ali ve Elif bu patikayı takip etmeye başladılar. Yolun sonu çay bahçelerine çıkmıştı. Ne kadar da mutlu oldu çocuklar. Eve vardıklarında bunu bir rüya mı gerçek mi olduğunu anlamaya çalıştı Elif.

Ertesi gün okula gittiğinde Ali koşarak Elifin yanına geldi ve başından geçenleri anlattı.
Meğer bu bir rüya değil gizemli bir maceraymış.

Belinay TÜFEKÇİ
Çiftlik Ortaokulu
7/A Sınıf Öğrencisi

SİMURG'UN TÜYÜ

Yaz aylarının o güzel günlerinden birinde havalar güneşli, yerler çimle kaplıydı. Kuşlar bu havanın tadını çıkarmak için göklerde yarışıyor, cıvıltıları bütün ovayı kaplıyordu. Çiçekler bu güzel ovalarda renkli tomurcuklarını çoşkulu yapraklarıyla açarak yazın gelişini kutluyordu sanki. Buralarda sanki her gün şölen gibi yaşanırdı. Herkes sorumlu olduğu işi zamanında yerine getirir hiç kimse vazifesini aksatmazdı. Çünkü hayat bir zincirin çarkı gibiydi; biri aksayınca diğerleri de aksayabilirdi. Ama itiraf etmek gerekirse bu güzel havaların tadını da en çok gülüşmeleriyle etrafı kaplayan çocuklardı. Oynadıkları oyunlarda yiğitlik göstermek için birbirleriyle yarışlardı. Ok atma, dövüşme, ağaçlara tırmanma, ata binme, avlanma onların en sevdikleri oyunlardandı. Çocuklar iyi lider olabilmek için bu oyunları zevkle oynuyorlardı.

Bu diyarlarda güçlü ve kudretli iyi bir lider olabilmek için yiğitliğinin namı tüm obalara yayılmalıydı. Buralar bozkırın ortasında kalmış nadide bir vaha gibi şifalıydı. Herkes burayı bilir ve buraya özenirdi. Bu yüzden de bu obayı en iyi şekilde temsil etmek için çok yetenekli güçlü olmalıydı Hınçak Bey'in oğlu Bayındır. O da babası gibi büyük bir lider olup Kafdağı'nın ardındaki Simurg'un tüyünden alıp sonsuz güce ulaşmak istiyordu. Bu durumu konuşmak için babasının ak otağına doğru ilerlediğinde içeride Oğuz Beylerinin konuştuklarına kulak misafiri olmuştu. Beyler Oğuz Han'ın çok hasta olduğunu, onu iyileştirmek için bazı otlarla yapılan bir ilaç hazırlanması lazım ama şifacıların bu otu bulamadığını söylüyorlardı. Bu ilaç için en değerli malzeme olan altın çiçeğinin hiçbir ormanda, hiçbir obada olmadığını söylediler. Oğuz Han bizim için, ulu devletimizin için çok değerlidir. Onun derdine derman olmalıyız, diye aralarında konuşuyorlardı. Bayındır'ın duyduğuna göre tüm obalara haber salındığı ama olumlu bir netice alınmadığıydı. Bunu duyan Bayındır çok üzülmüştü. Oğuz Han'ın adı çok duymuş, onun yaptığı savaşları obalarındaki ulu dedeler her gece gururlanarak anlatırdı. Hatta o çok küçükken obalarına gelmiş ve Bayındır'a: "Her yiğit bir özellekle doğar." demişti. Birden aklına ben bu çiçeği bulup Ulu Han'ımızı kurtarmalıyım diye koşarak babasına gitti. Ak otağa girince babası şaşırılmıştı. Heyecandan bir şeyler söylemek istiyordu ama kelimeleri birbirine dolanıyordu. Derken biraz sakinleşti. Babasına konuştuklarını duyduğunu ve Oğuz Han'a yardım etmek istediğini söyledi. Babası bu sözleri duyunca küçücük oğlunun artık bir yiğit olacağını anlamıştı. Buralarda ismine yaraşır bir özelliğin yoksa sen de yoksun demek olduğunu biliyordu. Bunun için oğluna doğru yönelerek: "Senin inancın olduğu sürece üstesinden gelemeyeceğin hiçbir şey yoktur." demişti. Bu altın çiçeğini biraz sorup soruşturduktan sonra birkaç oba adı öğrenmişlerdi. Babası bu obalardan hepsini tanıyordu. Sabah olduğunda Bayındır ve arkadaşı Boğaç yola koyulmuşlardı. Altın çiçeği için bu dağlar aşılacak, bu nehirler geçilecekti. Yolu izi olmayan gizli yerler karış karış aranacaktı. Az gittiler uz gittiler dere tepe düz gittiler ilk obaya ulaştılar ama orada aradıklarını bulamadılar. Hepsini teker teker aranmış ama bulamamışlardı. Geriye sadece anlaşılması güç olan biraz da fazla hırçın insanları olan Deliboy Obası kalmıştı. Bu çiçekte oba beyinin kızı olan Bal çiçek Hatun'un tacındaydı. Çünkü bu çiçeğin yetiştiği yeri sadece o bilir ve kimseye söylemezdi. Herkes bu hatundan korkar, yanına yanaşmazdı. Bu hatun hiç gülmez, hiç kimseyi beğenmez ve bir o kadar da güçlüymüş. Kimse onu ata binmede, ok atmada ve avlanmada geçemezmiş. Bayındır ve Boğaç'ın hiçbir şeyden korkmaya niyeti yokmuş ama. Balçiçek Hatun'a yaklaşır tacındaki altın çiçeği

istediklerini söylemişler. Bunu duyan hatun büyük bir kahkaha atmış ve kim olduklarını, nereden geldiklerini sormuş. Bayındır durumu anlatmış. Hatun ise bu çiçeği almanın çok kolay olmadığını, bunu isteyen önce şu isteklerini yerine getirmesi gerektiğini söyledi: “İlk isteğim 7 dağın çiçeği olan ‘layame’ adında yılın sadece 1 ay açan ulu ağacın altındaki bir çiçeği bana getireceksiniz.” dedi. Bayındır ve Boğaç’ın bu çiçeği bulmaktan başka bir yolu yoktu. Simurg’un tüyü giden bu yolu iyi değerlendirip Oğuz Han’ın ilacına gerekli altın çiçek için şarttı bu. Günler haftalar geçti. Zorlu yollar aşıldı. Nice çöller geçildi de o çiçeğe ulaşılamadı. Yılın bir ayı açan bu çiçek nerde olur diye düşünürken Boğaç’ın aklına bir fikir geldi. Nadide olan bu çiçek Ulu Altay Dağları’nın eteğindeki yemiş veren ağacının altında olabilir miydi? Çünkü bu dağın efsanevi olduğunu ve zirvelerinin yılın belli bir zamanı gökkuşağı gibi parladığını söylerlerdi. Ama kimse cesaret edemezdi bu dağa çıkmaya. Nasıl olacaktı da bu dağa çıkılacaktı. Çünkü anlatılan hikayelerin devamında orada korkunç canavarların olduğu, aşılmaz yarların olduğuydu. Ama korkuları mı galip gelecekti, cesaret mi galip gelecekti? Bu yola çıktıklarındaki cesaret hiç kaybolmamıştı. Altay dağlarına ulaştılar, ellerinde kılıçları ile tırmandılar dağa. Yolda kurt ve ayılarla çetin bir mücadele ettiler ve büyük kayaları aştılar. Küçük tepenin ardında gökyüzü aydınlanıyor ve bir efsaneler diyarına giriyorlardı sanki. Ulu yemiş ağacının yaprakları bu güzel çiçeklere ninni söylüyorlardı sanki. Layame çiçeğini ilk kez gören yiğitler şaşkınlıktan dilleri tutulmuş gibi bir birlerine bakıyorlardı. Mor, sarı, kırmızı taç yaprakları olan bu çiçek kesinlikle eşsizdi. Acele etmeleri gerekiyordu ki artık çiçeğin sönme zamanı geliyordu. Hemen onu alıp gitmeleri gerekiyordu bir çiçek dile gelip: “Bizi her isteyen alamaz, nedir buraya gelme sebebiniz nedir?” diye sordu. Bayındır ve Boğaç da tüm olanları ve başından geçenleri anlattılar. Çiçek de: “Her yıl bir çiçek yenilenir biz de, o zaman sadece onu alabilirsin.” dedi. Bunu duyan yiğitler hemen çiçeği alıp oradan uzaklaştılar. Geldikleri zorlu yolları dönerken yüzlerinde gururlu bir tebessüm vardı. Oğuz Han’ın derdine derman olacağını düşündükçe içleri mutlulukla doluydu. Deliboy Obası’na yaklaşırken gözcüler onların geldiğini çoktan Balçiçek’e haber gitmişti. O da merakla sonucu bekliyordu. Balçiçek saklı kafesin içinden ne çıkağını merak ediyordu. Yiğitler bu çiçeğin başına bir iş gelmemesi için öğle sığağında yürümedi, rüzgar varken yola koyulmadılar. Kafesten çıkan çiçek etrafı sanki büyülüyordu. Balçiçek o çiçeğe bu kadar yakın olduğu için şaşkınlıktan kalakalmıştı. Ama çocukların hakkını ona teslim etmek gerekirdi. Bu yiğitliklerini hiç kaybetmemeleri gerektiğini söyleyerek altın çiçeğini ona verdi. Bu obadan ayrılırken herkes onlara şaşkınlıkla bakıyordu. Bu çiçek ilk kez Balçiçek’ten başkasına gidiyordu. Obalarına gittiklerin de herkes meraklı gözlerle onları bakıyordu. Kafesteki altın çiçeği görünce herkeste büyük bir mutluluk patlaması oldu ve bu iki yiğide kıvançla baktılar. Artık Oğuz Han iyileşebilecek ve kutlu devletleri daha da güçlü olacaktı. Herkes bu iki yiğidi tebrik ediyordu.

Bayındır için Simurg’a giden bu ilk kapı açılmış ve geriye sadece tüyü almak kalmıştı. Vakit kaybetmeden yola çıkan Bayındır Han Simurg’un sonsuz güçlü tüyü için mücadeleye hazır. Vahşi ormanda yoluna hareket eden ağaçlar çıkınca onlarla savaşılabileceğini biliyordu. Onları yenince onu buzlarla kaplı bir çöl karşıladı. Kurtlar sanki onu bekliyormuş gibi sıraya dizilmişlerdi. Üzerine atılan kurtlarla boğuşurken Asena kurt Bayındır Han’ın gözlerinin içine baktı ve hemen sürüsünü toplayıp oradan uzaklaştılar. Bayındır anlam veremedi olanlara ama sonra gözlerindeki cesaretin ve azmin onu etkisiz bıraktığını anladı. Bu buzlu çölü aşınca önüne lav nehri çıktı bunu da aşarsa Simurg’a yaklaşmış olacaktı. Bu alev topu nehrin üzerinde ne bir

köprü ne de bir yol vardı. Bu ateşe de zaten köprü mü dayanırdı. Bu kadar yaklaşmışken vaz mı geçecekti, hayallerini geride mi bırakacaktı, derken arkasından koca bir ejderhayı andıran dev gibi bir kuş geldi. Bu de nereden çıkmıştı şimdi. Onunla mücadele etmeye başlamıştı ama çok da iyi gitmiyordu. Sonra aklına obasının dedesinin anlattığı bir hikayedeki bilgi gelmişti. Hikayelerin birinde böyle bir kuştan kurtulmak isteyen yiğit onun gözlerini bağlamış ve ondan kurtulmuştu. Gözünü kapatmak için bir hamle yaptı ama başarısız oldu. Bir ağaca tırmanıp hızlıca aşağı atlayınca kuşun gagasına yapıştı ve üzerindeki kıyafetle gözünü kapattı. Dev ejderha uysallaşmıştı. Bayındır kuşun kulağına “Beni Simurg kuşunun diyarına götür ki seni serbest bırakayım.” dedi. Kuş da ona itaat etti. Simurg’a ulasan Bayındır gözlerine inanamadı. Her bir tüyü parıl parlayan bu kuşun insanı kendine hayran bırakan bir etkisi vardı. Simurg yanına gelen bu gencin tüyü almak istediğini ve bunun için ettiği mücadeleleri de ettiğini biliyordu. Bu tüyü iyi bir yönetim içinde kullanacağını biliyordu. Ona bir tüyü verdi ve bu yolculuğu ve yolu unutmaması için ona bir büyü yaptı. Artık Simurg’un tüyü var ama yolu ve yeri belli değildi.

Geri dönem Bayındır yaşadıklarının gerçek olup olmadığını düşünüyor ve inanamıyordu. Obasındaki herkes tüyle gelen Bayındır’ın önünde yerlere eğiliyor ve minnetlerini sunuyorlardı. Artık obasın tek varisi Bayındır Han, Oğuz Han’ın yardımcı ve obasının yöneticisiydi. Simurg’a verdiği sözü tutarak tüm obayı ve ülkeyi eşit, adaletli ve hakkaniyetli bir şekilde yönetti. Sonsuzluk bir şekilde destan dilden dile dolaştı.

Ayşegül AKMAYAN

**İmam-Hatip Ortaokulu
8/A Sınıfı Öğrencisi**

GİZEMLİ YOLCULUK

Arda, üniversite okuyan bir gençti. Bir gün okuldan çıktı ve yeni açılmış olan kitap fuarına gitti. Her zamanki polisiye romanlarını incelerken eline bir kitap geçti. Kitap, yeşil kapaklı ve eski bir kitaptı. Fakat ne adı yazıyordu ne de yazarı. İçinde eski Türk alfabesiyle yazılmış kelimeler ve bir harita vardı. Haritada bir eskilerden kalma bir patika yolun ucunda bir kilise resmi vardı. Yolun sonu bir köyde bitiyor fakat köyün ismi yazmıyordu. Sanki gerçekte olmayan bir yeri anlatıyordu.

Kitabı hızlı şekilde biraz okuduktan sonra en güvendiği arkadaşı Doruk'u aradı ve bir çay bahçesinde buluştular. Acaba Doruk anlattıklarına inanacak mıydı? Derken Doruk geldi ve bu konu hakkında sohbet ederlerken iyice meraklandı. İçleri içlerine sığmıyordu. Ama gizemli ve biraz da tehlikeli bir yolculuktu. Ailelerine söylemeye niyetleri yoktu. Çünkü bu yolculuğun neler getirdiklerini bilmiyorlardı. Sabah yola çıkmaya karar verdiler. Akşamdan hazırlık yapmaya karar verdiler. Yanına kamp malzemeleri olan çadır, fener, vs. eksiksiz bir şekilde hazırlandılar. Sabah, Doruk'un eski bir arabasıyla yola çıkacaklardı. Araba tıka basa dolmuştu sanki. On beş gün arazide kalacaklarmış gibiydi. Sabahın erken saatlerinde Doruk Arda'yı aldı ve heyecanlı yolculuk başlamıştı. Bir iki saat yol gittiklerinde ne olur ne olmaz diye yolda bir süpermarkete girip konserve yiyecek aldılar. Başta her şey normaldi. Arabaları arada bir hararet yapıyordu, fazla hız yapmıyorlardı. Eskişehir'den Trakya çok uzak değil ama gidilen yollar, geçilen iklimler, görülen yüzler çok farklıydı. Çorak topraklar, sarı bozkırlar geçilmiş ve suyun hâkim olduğu diyarlara gidiyorlardı. Dikkate almadıkları bir şey daha vardı. Trakya bölgesine geldiklerinde araçları stop etti. Benzin göstergesi takılı kalmış ve benzinin yeteceğini düşünüyorlardı. Tenha ve sessiz kuş uçmaz, kervan geçmez bir yoldu. Biraz beklediler, gelen geçen olur yardım isteriz diye. Ama ne gelen vardı ne giden. Güne bakanlar arasından yaşlı bir teyze görüp ondan bölgede benzinci olup olmadığını sordular. Biraz ilerde eski bir benzinci var, dedi kadıncağız. İki maceracı arabayı itmeye başladı. Yol çok tatlı eğimli olduğundan dolayı onları fazla zorlamıyordu. Zorlu bir itelemenin ardından eski benzinciye vardılar. Fakat hayal kırıklığına uğradılar. Benzinci kapatmış ofis camları kırık her yer harabe durumdaydı. Bir umutla içeriye girdiler. Biraz arama karıştırma derken içeride kocaman bir uçurtma buldular. Uçurtmanın altında ise bir bidon benzin vardı. Bidonun kapağını açtiklarında içinde benzin görünce sevinç çığlığı attılar. Hemen bidonu oradan alıp araçlarının deposuna boşalttılar. Biraz uğraştan sonra araba çalıştı ve yola devam ettiler. Hava kararmaya başlamıştı. Geç saate kadar eski yoldan gittikten sonra çok yorulmuşlardı. Yol kenarında müsait bir yer bularak aracı park ettiler. Yorgunluktan çadır kuracak güçleri bile kalmamıştı. Orada çay demleyip bir şeyler atıştırdılar. Sohbet ederken ikisi de araç koltuğunda uyuyakaldılar. Gün doğumunda uyandıklarında iyice dinlenmişlerdi. Sabahın ışığıyla Arda bir yer görmüştü. Çiçeklerle rengârenk bir tepeydi burası ve güneş onların arkasından doğuyordu. Hemen telefonlarla fotoğraf çektiler. Fakat telefonlarının şebeke çekmediğini fark ettiler. Hemen eşyalarını toplayıp yola çıktılar. O gün hava çok güzel bulutlar bembeyaz, gökyüzü masmaviydi. Doruk gözleri kapalı hayal kurarken arabayı süren Arda galiba yolu kaybettik dedi. Tüm malzemeleri eksiksiz olduklarını düşünüyorlardı fakat cep telefonlarına güvendiklerinden onlarda şebeke çekmiyor çalışmıyordu. Arda'nın aklına bir çılgınlık gelmişti. Geri dönüp eski benzinlikteki

uçurtmayı almaya gittiler. Benzinlikteki uçurtmayı aldılar ve sağlam olduğundan emin değillerdi. Benzinliğin diğer odalarını ararken iki adet balıkçı oltası buldular. Misinaları hala sağlamdı. Doruk ise Arda'nın ne yapmaya çalıştığını anlamayıp: " Ne yapmaya çalışıyorsun anlatır mısın?" dedi. Arda ise: "Tamam anlatıyorum ama gülmeyeceksin. Telefonda video kaydı başlatıp uçurtmaya bağlayacağız. Misineler de oldukça fazla yani kuş uçuşu yapıp yakınlardaki yollara ve köylere bakacağız ve uçurtma uçarken sağa sola sallanması da görüş açısı sağlayacak." dedi. Plan çok heyecan vermişti ikisine de. Kayboldukları düşündükleri yere tekrardan varıp uçurtmayı uçurdular. Fakat rüzgar yok denecek kadar azdı. Uçurtma değil telefonun kendisi zor havalandı. Rastgele biraz daha ilerlediler. Biraz rüzgâr çıkmaya başlamıştı. Planlarını yapmaya başladılar. Telefonlarından video kaydı başlatıp uçurdular. Uçurtma neredeyse görünmeyecek yükseklikteydi. Biraz bekledikten sonra uçurtmayı indirip videoyu izlediler. Rüzgârın geldiği yönde eski bir yapı vardı. Gitmeye karar verdiler ve gittiklerinde ise haritadaki kilise olduklarını anladılar. Bu nasıl bir tesadüftü? Sanki bir efsun onları bu aksiliklerle haritadaki köye getirmişti. Bu kilise haritadaki kilisenin aynısıydı. Girişinde değişik yazılar ve semboller vardı. Bu sembol ve yazıların ne demek olduğunu bilmiyorlardı. Yanlarına bir adam geldi ve: "Siz buralı değilsiniz ne işiniz var bu kilisede?" diye sordu. Sizin gibi yabancılar buralara gelmez, diye devam etti. Arda ve Doruk gözlerini köylüden kaçırıyorlardı. Nasıl söyleyebilirdiler ki gizemli haritanın peşinde olduğunu. Ama artık saklamanın da bir anlamı yoktu. Olanları bir bir köylüye anlattılar. Köylü; yaşlı, tonton bir ihtiyardı. İnsana güven veren bir gülüşü ve bilge bir duruşu vardı. Anlatılanları can kulağıyla dinledi ve gülümsedi. "Kilisenin girişi buradan değil arka tarafta." dedi. Kiliseye girdiklerinde harabe olduğunu ve hırpalandığını gördüler. Hiçbir gizemi olmayan sıradan bir tarihi eserdi aslında. Tonton amca onları köy kahvesine götürdü.

Haritayı tekrardan açtıklarında ismi yazılı olmayan köye doğru yol aldılar. Köyün kahvesine girdiklerinde hoş bir karşılamayla köy halkı ne sebeple buraya geldiklerini sordular. Temiz kalpli iki genç olanları bir de kahvedekiler anlatmaya başladılar. Anlatınca kitabı çıkartıp yaşlı adama verdi ve gülümseyerek şunu ekledi: "Siz kitabı tam okumadınız. Eğer okusaydınız buralara kadar yorulmazdınız." dedi. Gerçekten de öyleydi kitabın verdiği heyecan kitabın sonunu bekletmemişti. Kitap o köyde yaşayan deli midir yoksa veli midir bilinmez, yazmayı seven yalnız yaşayan bir gariban adamın uydurduğu romandı. Unutulmayacak bir macera ve güzel ders çıkarmışlardı. Köydeki insanların sıcaklığı ilgi ve alakaları onların orada üç günlük tatil yapmasına sebep olup misafir olmuşlardı. Dönüş yolunda ise arabayı Doruk kullanıyor, Arda ise kalemi elinden hiç bırakmıyor devamlı yazıyordu.

Muammer Mustafa KARAMAN

**İmam-Hatip Ortaokulu
8/A Sınıfı Öğrencisi**

HAYAT KİTABI

Herkesin hayatında biriktirdiği bazen bozuk para gibi harcayıp yok etmek istediği bazen de bakmaya kıyamadığı, tadına doyamadığı ve hafızasından silmek istemediği anılar vardır. Bizi geçmişe götüren, yaşanmışların aslında ruhumuzdan hiç silinmediğini hatırlatır. Ya kitaplara ne demelidir? Sözleri, yaşanmışlıkları içinde taşıyan bazen bize aydınlık yol olan bazen de umudu, hayalleri yeşerten bir çağlayandır. Anılar ve kitaplar hayat ağacının en kadim yaprakları gibi birbirini tamamlıyordu. Onlara dokunanları kendine esir ediyor ve gözlerden bir damla yaş dökülüp ruhlarını filizlendiriyordu.

O gün içinde kuğuların yüzdüğü, çocukların neşeye cıvıldağı, kuşların gökyüzünü danslarıyla neşeye boğdukları sıradan bir gün gibi görünüyordu. Bazıları için o kadar sıradandı ki telaş içinde işe yetişmeye çalışanlar, asık yüzlerle oradan geçen kimse orada ne olduğunu fark etmiyordu. Aslında hiç kimse onun nereden geldiğini bile bilmiyordu. Eski, yıpranmış, deri kaplı bir kitap içinde yağmur kokusuyla gelmişti. Parkta bir bankta açık halde duruyordu. Kimse onun verdiği huzuru fark etmiyordu ve o da ona dokunacak olan hayat dolu parmakların henüz hasretini dindirmemişti. Bahar meltemi eserken yanına ilk olarak küçük Lina geldi. İcini kemiren merak hemen bu kitaba bakmasını söylüyordu sanki. İçinde onun durduramadığı bilme arzusu onu engin denizlere, uçsuz bucaksız yaşanmışlıklara götüreceğini bilmiyordu henüz. Bir kere o kadim yapraklara dokununca anıların yolculuğundan vazgeçemezdin. Lina hemen kitabı eline aldı ve harfler bir anda evine, kaybettiği bebeğine dönüştü. Ne kadar severdi o bebeğini. O bebek ona kaybettiği babasının son armağanı, duygularını sakladığı en değerli dosttu. Babasının hasretini bu bebekle dindirmeye çalışıyor, yalnızlığın içinde fırtına olduğu zamanlarda sağlam bir liman oluyordu. Can dostuna baktığında babasının yüzüne sığmayan o sıcak gülüşünü görüyordu, içinin kışı böyle ısıtıyordu. Parkta oynadığı oyunları, balık tutmaya giderken avazları çıkana kadar söyledikleri şarkıları, annesinin kızmasına rağmen ondan gizli yedikleri renk renk dondurmaları ve en çok da onu kucağına alıp okuduğu masalları görüyordu o küçük anı ağacında. Bu can arkadaş bir park gezisinde kaybolmuştu ve Lina günlerce onu arayıp göz pınarları kururcasına ağlamıştı. Şimdi sayfalar da ıslak ve duyguluydu aynı o günler gibi kitap da onunla ağlıyordu. Hem ağlıyor hem de tebessümle anılarına bakıyordu. Bu hayattaki en güzel şeydi. Bir sonraki sayfadaysa uzaklardaki büyük annesinin onun sarıp sarmaladığı zamanları hatırlıyordu. Sayfalar uçtukça anılar saçılıyordu ortaya. Hiç duymadığı ama hep var olan o güzel, verilmemiş sarılmalar, gösterilmemiş şefkatler, içinde büyüyen umutlarını görüyordu. Evet, evet bu onun anılarıydı. Bu onun ta kendisiydi. Kitap sadece anıları yaşatmıyor, şifalı su gibi onun yaralarını iyileştiriyordu.

Anıları canlandıran bu kitabın haberi tüm şehre yayıldı. İnsanlar ona dokunmak için geceyi gündüze katıp bekliyorlardı. Her biri görünmez gözyaşlarını ve güneşi kıskandıran gülüşlerini bu sayfalarda bırakıyorlardı. Ama kimse bu hayat ağacının yanında götüremiyordu. Çünkü bu herkesin anılarıydı ve bir sahibi olamazdı. İsteseler bile bu hayat kitabı hemen yok oluyordu. Bir gün yıllar önce kızını kaybetmiş yaşlı bir kütüphaneci kitabı eline aldı. Kitap o an gerçek bir dost bulmuş gibi bütün gizemini ona sunmak istiyordu. Kütüphaneci mücellit edasıyla eski ciltli deri kitaba uzun uzun baktı ve yaşanmışlıkları, umutları, dünyaları aşan sevinçleri gördü. En çok da kızın ilk adımlarını, gülüşlerini, karne heyecanını ve hemen döneceğim dediği ama dönmediği son cümleyi hatırlamadı, adeta yaşadı. Kararan o günü

unutmak istercesine kitabı kapattı. Ama kızının yeniden gördüğü için hayatın tüm huzurunu almış gibiydi.

Kitap bir anda yok oldu ve görünmedi. Tüm dünya anılarını kaybetmiş gibi kimsesiz ve geçmişsiz hissediyor, ağlıyorlardı. Kimse ne olduğunu anlamamıştı. Yoksa biz rüya mı gördük diye konuşuyorlardı. Bunun nedenini sadece Lina anlayabiliyordu. Çünkü o artık sadece bir bedenden oluşan Lina değil, Lina ve hayatına anlam katan anıların birleşimiydi. Gözyaşları saklanmaz oldu, sevgiler sonraya ertelenmedi. Affetmeler yıllarca sürmedi. Her kalp kendi kitabını yazdı. Akşamüstü yağmurlu bir günde Lina, o parkta yürürken anılar bankında tanıdık bir silüet gördü. Yedi yaşlarında, gözleri yaşlı küçük bir kızın elinde açık bir kitap gördü. Lina kıza yaklaştı, yanına oturdu ama sanki kendisinin yanına oturuyordu. Lina küçük kıza sordu:

-Ne görüyorsun?

Küçük kız ona uzun uzun baktı ve fısıldadı:

-Kendimi, dedi.

Lina gülümsedi ve elini tuttu. O an parkın üstüne hafif bir sis çöktü sanki dünya nefesini tutmuştu. Kitap kendiliğinden sayfalarını çeviriyordu. Bu sefer sayfalardan sadece anılar değil, yıldız tozlarıyla yazılmış cümleler vardı. Her bir kelime kalpten kopmuş duyguların yankılanmasıydı.

Küçük kız ona yaklaşarak:

-Her insan kendi hikayesinin yazarı ve oyuncusudur. Ama en zoru da kendine merhametle bakabilmektir, dedi.

Lina o an küçük kızın aslında kendisi olduğunu anladı ve hayatın ona bu denli eşsiz bir olay yaşattığı için mutluydu. Yaşadığımız her şey bizi biz yapan değerlere ilk adımlardı. Anıların bizi şekillendirdiği ve olgunlaştırdığı zamanları düşünerek şunları söyledi:

“Gerçek iyileşme zamanı değil sevgiyi bekler ve her kalp okunmayı bekleyen bir kitaptır.”

Aişe ARABİKOĞLU

**İmam-Hatip Ortaokulu
5/A Sınıfı Öğrencisi**

ÇAYDANLIK NEDEN HEP İKİ KİŞİLİK KAYNARDI?

Kasabanın en eski mahallesinde, zamanın bile adımlarını yavaşlattığı taş bir ev vardı. Bu evde Şule yaşardı. Kimse onun tam olarak ne iş yaptığını bilmezdi ama her sabah pencere perdesi aralanır, içeriden çay kokusu sokağa yayılırdı. Mahalleli alışmıştı artık: Şule'nin çayı, sabahı başlatırdı. Ama kimsenin bilmediği bir sır vardı bu evde: Şule, çaydanlığı hep iki kişilik kaynatırdı. Tek başına yaşadığı bilindiği hâlde. Gençliğinde, gözleri parlayan, hayalleri kâğıtlara sığmayan bir kızdı Şule. Yanında da Cemil vardı. Ne o Şule'nin peşinden ayrılırdı ne de Şule onun. Onları gören "ruh ikizi" derdi ama onlar bu tanımı küçümserdi. "Biz hemdemiz," derdi Cemil. "Ruh ikizliği bir benzerliktir ama handem olmak aynı acıya aynı anda susabilmektir." Birlikte büyüdüler. Üniversiteyi, şehirleri, düş kırıklıklarını ve umut dolu sabahları bölüştüler. Birbirlerinin gözünden geçen fırtınaları sezebilecek kadar yakındılar. Ama kader, bazı dostluklara ince bir sızı bırakmayı sever.

Cemil bir gün gitmek zorunda kaldı. Sebebini söylemeden. Vedalaşmadan. Sadece bir not bıraktı: "Bazı yolculuklar anlatılamaz. Ama inan bana Şule, her demde seninleyim. Hemdemliğimiz uzaklık tanımaz." Gidişinin üzerinden on beş yıl geçti. Şule evlenmedi. Büyük şehre taşınmadı. Çocuk yapmadı. Ama her sabah o çaydanlığı iki kişilik kaynatı. Bir fincanı kendi önüne, diğerini masanın öbür ucuna koydu. Kimse gelmedi. Ama çay hep demlendi.

Bir gün mahalleye tanımadık biri geldi. Saçları kırışmış, yüzünde zamanın izlerini taşıyan bir adam. Sokağın köşesinde çay kokusunu aldı. Adımlarını takip etti, o taş eve geldi. Kapıyı çalmadan durdu. Elleri titriyordu. Sonra tokmağı yavaşça vurdu. Şule kapıyı açtığında hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerine baktı. Gözler, söylenmemiş mektupları okudu. Yılların suskunluğu bir çay buğusunda eridi. Cemil içeri girdi. Masaya oturdu. Boş duran fincanın başına. Şule çaydanlığı kaldırdı, iki fincana da doldurdu. Sonra usulca fısıldadı: "Ben zaten biliyordum, bir gün geleceğini. Çünkü hemdemlik kaybolmaz, sadece uzaklaşır." Ve o gün mahallede, ilk kez insanlar çay kokusuyla birlikte kahkaha da duydular o evden. İstersen bu hikayeyi bir öykü dosyası haline getirebilir, üzerine kapak tasarımı ya da devam bölümü yazabilirim. Duyguyu yeterince derin hissettirebildim mi?

Zeynep Cemre KARAKAŞ

**Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi**

BİR ÇARPIŞMA HİKAYESİ

İstanbul Boğazı'na doğru bakıyordu Özlem. Bir yandan da memleketini özliyordu. Çay kokuları burnunda tütüyordu. Taşına toprağına hasretti Rize'nin. Babaannesinin konağının camından Marmara'ya bakarken babaannesini olan Rukiye Hanım'ın ona seslendiğini duydu. Özlem camı kapattı ve konağın merdivenlerinden indi. Babaannesini sallanan sandalyesinde oturmuş, zamanın izlerini taşıyan ince ve buruşmuş parmaklarıyla nakış işliyordu. Özlem babaannesinin el emeğiyle işlediği nakışı hayranlıkla izledi ve ardından hafif bir ses tonuyla babaannesine yanıt verdi:

-Efendim babaanne?

Babaannesini okuma gözlüklerini indirdi ve torununu hızlı bir şekilde süzüverdi. Yaşlılıktan dolayı çatallaşmış sesiyle konuştu:

-Akşama zeytinyağlı yaprak sarma yapacağım kuzum, iki sokak aşağıda bir bakkal var. Gidip oradan kuş üzümü al, hem buraları da daha iyi görmüş, esnafımızı tanımış olursun emi yavrum? Rukiye Hanım Özlem'e bir miktar para verdi. Özlem omzuna şalını alıp konaktan çıktı. Sokağına çıkınca arkasını döndü ve konağı inceledi. Bu konak babaannesine kendi babasından kalmaydı. Küçük ama bakımlı, üç katlı bir konaktı. Hafif tozpembe rengindeydi ve tahtadan cam pervazları vardı. Konağın etrafını saran yüksek taş duvarlar konağı mahalleden ayrı tutuyordu. Özlem'in dedesi Yaşar Bey vefat ettiğinde babaannesini Rize'den İstanbul'a geri dönmüştü ve on seneye yakındır burada tek başına yaşamaya başlamıştı. Özlem mahallenin aşağısına doğru yürümeye başladı. "Gazete! Gazete isteyen?" diye bir ses geliyordu. Kenan her zamanki gibi bisikletine binmiş babasının işine yardım etmek için mahalleleri dolaşıp gazete dağıtıyordu. Onu herkes buralarda tanır ve severdi. Kenan bisikletini sürerken eline bir gazete rulosu aldı ve onu bir evin kapısının önüne fırlatmak için başını yana çevirdi. Tam o esnada Özlem sokağın köşesini dönmüştü. Kenan önündeki bu genç kıızı görmemiş ve ona çarpmıştı. Kenan bisikleti ile beraber yere düşmüş Özlem ise dizlerinin üzerine düşmüştü. Kenan hızlı bir şekilde ayağına kalktı ve önündeki kıza şaşkınlıkla baktı. Ardından yere dağılan gazete rulolarını toplayıp bisikletinin sepetine koydu. Özlem ayağına kalktı ve hafif soyulmuş dizine bakıp Kenan'a sesini yükselterek:

-Ne yapıyorsun be? Önüne baksana!

Özlem bu genç adama sert bir bakış atmak için başını kaldırdığında Kenan'ın gök mavisi gözleri ile kendi el gözleri keşişti. Kenan bir anlık süren sessizliği bozdu:

-Bilerek olmadı. Hem duvarın dibinden bir anda çıkıveren sensin. Kim olsa sana çarpardı. Özlem Kenan'ın bu küstahlığı karşısında afalladı ve yerden şalını alıp gitti. Kenan ilk kez gördüğü bu kızın arkasından seslendi:

-Kusura bakma, yardım ederdim ama acelem var.

Kenan acelesi olduğu için Özlem'le ilgilenmedi ama onun çok yakın komşularından olan iffeti, saygınlığı ve iyilikleriyle bilinen Rukiye Hanım'ın torunu olduğunu bilseydi asla böyle ilgisiz davranmaz, ona yardım ederdi. Özlem biraz daha dışarıda oyalandıktan sonra konağına geri dönmüştü. Babaannesine sarma sarmada ve sofrayı kurmasında yardım etmişti. Akşam yemeği sırasında aklından bugün ona çarpan genç adam bir türlü çıkmıyordu. Özlem bir anlık merakına yenik düşüp onun kim olduğunu babaannesine sormaya karar verdi:

-Babaanne, bugün bisiklette gazete dağıtan birisini gördüm. Kim o?

Babaannesini herhangi bir şüphe duymadan cevap verdi:

-Kenan'ı mı diyorsun? Matbaacı Mithat Yılmaz Efendinin oğlu. Yakın komşularımızdandır. Babasına gazete dağıtımında yardım ediyor. Ne oldu kuzum, neden sordun?

Özlem omuzlarını silkti:

-Öylesine sordum.

Rukiye Hanım güldü ve imalı bir cevap verdi. Yılların verdiği tecrübe ile her şeyi anlıyordu. Gözünden püre bile kaçmazdı:

-Seni bu yaz yanıma boş yere istemedim Özlem. Okumuş, ahlaklı, iş sahibi genç bir adamla tanışıp mutlu olmanı istiyorum.

Rukiye Hanım duygulanmıştı:

-Allah'ın izniyle seni de mutlu göreyim başka bir şey istemem.

Özlem sessizleşmişti, düşünüyordu. İstanbul'a geleli neredeyse bir hafta olmuştu. Edebiyat öğretmenliği okuyup mesleğini eline almak istiyordu ama içinde bir yerde aşka karşı bilinmez bir merak vardı. Sevda işlerini hiç kendine yakıştırmıyordu çünkü öyle bir durumun içine hiç düşmemişti. Özlem iç çekti ve sakin bir şekilde sohbeti sürdürdü:

-Peki, Kenan üniversite okudu mu?

Babaannesi onayla başını salladı:

-Deniz Harp Okulu okumuş. Yaz bittiğinde askere gidecekmiş, deniz piyadesi olarak.

Özlem kaşlarını kaldırmıştı açıkçası böyle bir şey beklemiyordu. Babaannesinin anlattığı kişi ile kendisine bisikletle çarpan kişiyi bağdaştıramıyordu. Özlem iç çekti ve ayağa kalktı:

-Ben sofrayı kaldırıp yatayım babaanne.

Babaannesi Özlem'i İstanbul'da mutlu etmek istiyordu:

-İstersen yarın beraber kitapçıya gideriz istediğin kitaplardan orda illaki vardır kuzum emi? Özlem bir şey demeden onayla başını salladı. Kafası kendi geleceği hakkında düşüncelerle meşguldü. Evlenmek mi? Buraya okumaya gelmişti. Aklında babaannesinin gelenekçi ve eski kafada olduğu hakkında düşünceler belirdi ama bir an böyle düşündüğü için utandı ve kendine kızdı. Babaannesi olmasaydı İstanbul gibi bir yerde yaşayıp okuma fırsatını asla elde edemezdi. Sabah olduğunda Özlem penceresinden Marmara'ya baktı. 1979'un sıradan bir Haziran yaz sabahıydı. Martıların ve vapurun senkronize olmuş sesi arasında, mahallenin esnafının vatandaşı çağırın sesini dinledi. Üzerine sade bir elbise geçirdi ve uzun kumral saçlarını açık bıraktı. Babaannesiyile kahvaltıda dün gece konuştukları konular hakkında hiç konuşmadılar. Açıkçası bu Özlem'i rahatlatmıştı, bu tarz konular onu telaşlandırıyor. Kahvaltıdan sonra mahalleye çıktılar. Özlem babaannesinin koluna girmiş ve onun yönlendirmesiyle yürüyordu. Bir yandan da etrafına bakıyordu ki başka bir gün kendi başına gidebilsin. Babaannesi onu çok da uzak olmayan bir yere getirmişti. Sahil kenarında bir kitapçıya uğradılar. Özlem kitapçının içine girdiğinde etrafı hızlıca taradı. Kitapçı çok da büyük sayılmazdı ama bakımlı ve düzenliydi. Özlem doğruca kitap ve mürekkep kokusunu alabiliyordu. İçeri ilerledikçe açık bir kapı gördü ve içeride ne olduğuna baktı. Bir adam gazete basıyordu. Özlem'i görünce makineyi durdurdu ve üstüne başına çekidüzen verdi:

-Hoş geldiniz efendim, nasıl yardımcı olabilirim?

Rukiye Hanım Özlem'in yanına geldi ve matbaacıya göründü:

-Selamünaleyküm, Mithat Efendi.

Rukiye Hanım'ı gören Mithat Efendi onun yanındaki genç kızın torunu olduğunu anladı. Mithat Efendi gülümsedi:

-Aleykümselam Rukiye hala, gel şöyle oturun ayakta durmayasınız. Rukiye Hanım sandalyeye oturdu ve konuştu:

-Bu benim torunumdur Mithat Efendi. Adı Özlem. Kitap bakmaya geldik.

Mithat Efendi gülümsedi:

-Maşallah, maşallah. Ne tür kitaplar bakıyorsun kızım? Yardım edeyim sana.

Özlem ayakta durmuş kitapları inceliyordu:

-Efendim, teşekkürler. Ben bakarım.

Özlem kitapları incelerken dükkanın kapısı açılınca çalan zilin sesini duydu. Kafasını çevirdi ve gelen kişiyi görünce donakaldı. Kenan her zamanki gibi babasının bastığı gazeteleri dağıtmıştı. Öylesine dükkana uğramaya karar vermişti. Aklına dün yanlışlıkla çarptığı kız geliyordu. Dükkanın kapısını açtı ve aklındaki o kız, önünde öylece duruyor ve ona bakıyordu. Kenan'ın gözleri genişledi ve hemen yanda babasıyla beraber oturan Rukiye Hanım'ı gördü. İkisinin akraba olduğunu anlamak zor değildi. Özlem bakışlarını kaçırdı, kitapları incelemeye devam ediyormuş gibi yaptı. Nedensizce heyecanlanmıştı. Kenan içeri doğru yürüdü ve nazik bir ses tonuyla konuştu:

-Hoş geldiniz, Rukiye Teyze. Gazete almaya mı geldin?

Kenan Özlem'e doğru kaçamak bir bakış attı ve tekrar önünde döndü. Rukiye Hanım Kenan'ın selamına karşılık gülümsedi.

-Hoş bulduk çocuğum. Torunum Özlem'e kitap almaya geldik. Çok bilmez buraları eşlik ediyorum ona.

Kenan başını salladı ve tekrardan Özlem'e baktı. Özlem onlara bakmıyor, kitapları incelemeye devam ediyordu. Kenan ise birkaç rafı düzenliyordu. Mithat Efendi konuştu:

-Okul okuyor musun Özlem?

Özlem önüne döndü ve cevap verdi:

-Edebiyat öğretmenliği okuyacağım inşallah.

Kenan rafları düzenlerken bir yandan da onları dinliyordu. Mithat Efendi kendi kızımıymışçasına gülümsedi:

-Maşallah Rukiye Hanım. Ne zeki, ahlaklı torununuz varmış.

Özlem iki kitap seçti, tezgaha koydu:

-Bu ikisini alacağım.

Rukiye Hanım ayağa kalktı ve kolundaki bez çantasından para kesesi çıkardı tam o esnada Mithat Efendi de ayağa kalktı:

-Benden sana armağan olsun kızım.

Rukiye Hanım başını olumsuz anlamda salladı:

-Olur mu öyle şey Mithat Efendi.-

Mithat Efendi oğlu Kenan'a seslendi:

-Kenan kitapları bir poşete koy oğlum. Hem o nasıl laf Rukiye hala, geleceğin öğretmenlerinden birine bizim de katkımız olsun.

Rukiye Hanım kabul edercesine başını salladı. Özlem, Kenan kitapları poşete koyarken onu inceliyordu. Deniz Harp Okulunda okuduğu aslında belliydi. Dikkatli bir şekilde hareket ediyordu ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Siyah hafif, uzun saçları alınına düşüyordu. Kenan başını kaldırdı ve Özlem'in bakışlarıyla karşılaştı. Hiçbir şey demeden poşeti ona verdi. Rukiye Hanım Mithat Efendi'yle vedalaştıktan sonra dışarı çıktılar. Özlem babaannesine döndü ve kitapları ona verdi:

-Ben biraz daha dolaşsam, öyle gelsem olur mu?

Babaannesi ona para uzattı:

-Çok geç kalma tamam mı? Öğle yemeğinde evde ol.

Özlem onayla başını salladı ve babaannesinin uzaklaşan figürünü izledi. Neden dolaşmak istediğini kendisi de bilmiyordu. O sırada kitapçıdan çıkan Kenan'ı gördü. Simit arabasına doğru gidiyordu. Özlem oraya gitmeye karar verdi. İstanbul'da arkadaşı yoktu ve galiba bir arkadaş bulmuştu. İlk başta olan kötü karşılaşmalarını kafaya takmayarak simit arabasına gitti. Kenan yanındaki Özlem'i ilk başta görmemezlikten geldi. Özlem simit alırken konuştu:

-Belki özür dilersin diye düşünmüştüm.

İkisi de simitlerini almıştı. Kenan Özlem'e bakmadan konuşurken deniz kıyısındaki banklara doğru yürüyordu:

-Neden özür dileyeyim? Bir anda önüme çıktığın için mi?

Özlem kaşlarını çatı:

-Hep bu kadar küstah mısın?

Kenan bir banka oturdu ve Özlem'e baktı:

-Hayır, aslında oldukça nazenin birisiyimdir.”

Kenan sakinliği ile Özlem'i sinir ediyordu. Özlem Kenan'ın onunla alttan altta dalga geçtiğinin farkındaydı. Kenan yanındaki boş yeri işaret etti:

-Oturacak mısın yoksa ayakta dikilmeye devam mı edeceksin çilli?

Özlem onun yüzündeki çilleri fark edecek kadar dikkatli olduğunu görünce şaşırılmış ve utanmıştı. Kenan'ın yanına oturup simidinden bir parça kopardı ve yemeğe başladı. Kenan ise simidi martılara atıyordu. Birkaç dakikalık sessizliği bozan Kenan oldu:

-Demek edebiyat öğretmenliği okuyorsun, öyle mi?

Özlem Kenan'a döndü ve cevap verdi:

-Okumuyorum, okuyacağım. Sen de Deniz Harp Okulundan mezunmuşsun.

Kenan şaşırılmış gibi yaptı ve sırtı:

-Hakkımda araştırma mı yaptın?

Özlem gözlerini devirdi ve ayağa kalktı:

-Kendine fazla anlam yüklüyorsun. Bana çarpıp özür dilemeyip aksine beni suçlayan kişinin kim olduğunu merak ettim sadece. Her neyse seni martılarla baş başa bırakıyorum.

Özlem arkasını döndü Kenan'ın oturduğu banktan uzaklaşıp konağın yolunu tuttu. Kenan martıları beslemeye devam ediyordu. Derin düşüncelere dalmıştı. Kimseye belli etmese de içindeki sıkıntı onu adeta kemiriyordu. Üç ay sonra Deniz Piyadesi olarak askerde göreve başlayacaktı. Bu mesleği seçmişti çünkü İstanbul'da kalması için bir sebebi yoktu. Aşk ile yollarını uzun zaman önce ayırmıştı. Bu kalabalık şehirde bir başına gibiydi adeta. Biraz daha tek başına oturduktan sonra aklına tesadüfen karşılaştığı Özlem geldi ve onun konuşma tarzını hatırlayınca gülmeden edemedi. Sinirlendiğinde şivesi kayıyordu ve buna alışık olmayan Kenan'ın komiğine gidiyordu. Aradan üç haftadan fazla geçmemişti. Özlem ve Kenan nadir de olsa ayaküstü kitapçıda ya da sokakta karşılaşıyor ve kısa sohbetler ediyorlardı. Kenan için aynı şey söylenemese de Özlem gönlünü yavaşça Kenan'a kaptırmaya başladığını hissediyordu. Bunu onunla ayaküstü konuşmalarını düşünüp kendi kendine güldüğünde fark etmişti. Haftaların yerini aylar almıştı. Aradan iki ay geçmiş tesadüfen olan karşılaşmaların yerini buluşmalar almıştı. Bazen beraber bankta oturup simit yiyerek kahvaltı ediyorlardı. Bu durumdan iki ailenin de haberi vardı ama ikisi de zeki, akıllı ve edeplice olduğu için kimse için

sorun teşkil etmiyordu. Kenan Özlem'e okuması için kitaplar getiriyordu. Bazen Rukiye Hanım'dan izin alır Özlem'i İstanbul'da gezdirirdi. Özlem konağın girişini süpürürken geceleri aklından çıkmayan, rüzgarın soğukluğunu ve serinliğini andıran o sesi duydu: "Gazete ister misiniz çilli hanımefendi?"

Özlem arkasını döndü ve Kenan'ın yüzündeki o alaycı ama bir yandan da sempatik yüz ifadesini görünce gülümsemeden edemedi:

-İsterim.

Kenan'ın elinden gazete rulosunu alırken parmakları bir an birbirine değmişti. Bunu sadece Özlem fark etmiş gibiydi ya da Kenan fark etmemezlikten geliyordu. Kenan ellerini hızlıca çekti ve öylesine etrafına bakındı:

-Bir uğrayayım dedim.

Özlem kendini gülümsemeye zorladı:

-Sadece uğramak için mi geldin?

Özlem güzel bir cevap bekliyordu. Kenan hafifçe kaşlarını çattı, nefes aldı:

-Ne istiyorsun Özlem?

Özlem'in yüzündeki gülümseme yavaşça solmaya başlamıştı ama kendini tekrardan gülümsemeye zorladı:

-Nasıl yani?

Kenan iç çekti ve daha sert bir ses tonuyla konuştu:

-Benden, bizden ne istiyorsun Özlem. Biz tam olarak neyiz? Ne dememi, ne yapmamı bekliyorsun? Ne tür hayallere kapılıyorsun?

Özlem'in gözleri dolmaya başlamıştı. Sesinin titrememesi için kendini zorladı:

-Şu an ne dediğini bilmiyorsun!

Kenan elini siyah saçlarından geçirdi ve konuştu:

-Ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Bilmediğim bir şey varsa o da aramızda ne olduğu ve birbirimiz için ne anlam ifade ettiğimiz.

Kenan bir anlık bu öfkesine kendisi de şaşırılmıştı. İleriye gittiğinin farkındaydı. Özlem'in gözünden bir damla gözyaşı düştü. Kenan anında pişman olup hızlı bir adımla Özlem'e yaklaştı ve onu kollarıyla sardı. Özlem'de ona sıkıca sarıldı. Bir süre öyle kaldılar ve Özlem incinmiş bir ses tonuyla konuştu:

-Sen benim hemdemim ve gönlümü kaptırdığım kişisin. Bu yetmez mi?

Kenan biraz geri çekildi ve Özlem'in yanağından akan gözyaşını sildi:

-Özür dilerim. Sana böyle davranmamalıydım. Ben sadece gerginim Özlem. Bir ay sonra yokum bunu sen de biliyorsun ve uzun bir süre daha olmayacağım. Denizde başıma her türlü şey gelebilir. Beni beklemek istemezsin diye düşündüm.

Özlem ona sitemle baktı:

-Neden böyle düşünüyorsun? Seni bekleyeceğim. Beklerken üniversiteye gidip diplomamı alacağım. Bu süre içinde de sen dönmüş olacaksın. Bu bizim hikayemiz ve yarım kalmayacak Kenan. Bana söz ver.

Kenan iki aydır hayatında olan bu kıza baktı. İki ay iki sene gibiydi. Özlem Kenan'ın içinde çok şeyi değiştirmişti. Ona tekrar sevmeyi öğretiyordu. Kenan yumuşak bir ses tonuyla konuşurken bir yandan da Özlem'in elini tutmak için elini uzattı:

-Sahil kenarına gidelim mi?

Özlem onayla başını salladı:

-Babaanneme haber vereyim.

Özlem, babaannesine haber verdi ve birlikte sahile gittiler. Gün batımına kadar bankta oturup gün batımını izlediler. Kenan bir kolunu Özlem'in omuzuna atmıştı:

-Bir şeyler anlatsana çilli.

Özlem kıkırdayıp utandı:

-Zaten hep ben konuşuyorum biraz da sen anlat denizci efendi.

Kenan akşam esintisiyle Marmara'yı izlerken cevap verdi:

-Benim anlatacaklarım senin sesini duymak, gülüşlerini görmek kadar güzel değil Özlem.”

Bir ay çok hızlı bir şekilde geçmişti ve o gün gelip çatmıştı. Kenan gidiyordu. Tüm mahalle onu uğurlamak için toplanmıştı. Kenan ağlayan annesini teselli etmiş, babası Mithat Efendi'den helallik almıştı. Herkesle konuştuktan sonra sıra köşede duran Özlem'e gelmişti. Kenan onun yanına yaklaştı ve konuştu:

-Ağlamıyorsun?

Özlem gülümsedi. Aslında ağlamamak için direniyordu:

-Neden ağlayayım? Geri döneceğimi biliyorum. Bana söz verdin.

Kenan güldü ve Özlem'e uzunca baktı:

-Evet, geri döneceğim bu yüzden sana şu an seni sevdiğimi söylemeyeceğim. Bunu geri döndüğümde söyleyeceğim.

Özlem parmak uçlarında yükseldi ve Kenan'ı yanağından öptü. Ardından Kenan özleme uzun uzun bakarak onu bekleyen arabaya bindi. Komşulardan biri arabanın arkasından su döktü. Aradan iki yıl geçmişti. Özlem ve Kenan birbirlerine süslü sözlerden uzak, yalın ama yürekten mektuplar gönderiyorlardı. Bu sırada da Özlem üniversiteye gidiyordu. Kenan'ın görevinin ne zaman biteceği belli değildi ama dört yıldan az bir sürede dönmeyeceğini söylüyorlardı. Kenan genellikle gemide olduğu için Özlem'e çok fazla mektup gönderemiyor ve onun gönderdiği mektuplara da ulaşması zor oluyordu ama biliyordu ki onu bekleyen kişi onun da beklediği kişiydi. Bir gün Özlem konağın avlusunu süpürürken mahalleden bir çocuk koşarak geldi. Heyecanlıydı ve nefes nefeseydi:

-Geldi! Geldi!

Özlem çocuğa şaşkınlıkla bakarak:

-Kim geldi?

Çocuk aynı heyecanı ile konuştu:

-Kenan abi geldi!

Özlem elindeki çalı süpürgesini düşürdü ve hızlıca sokağa çıktı. Mahallenin yoluna baktığında birinin yavaşça beliren figürünü gördü. Üzerinde deniz piyadesi üniforması vardı. Bu Kenan'dı. Özlem ona doğru koşmaya başladı. Yere düşüp dizini kanatmaktan korkmadan koşuyordu. Kenan elindeki valizini yere koydu. Özlem ona sıkıca sarıldı ve Kenan onu etrafında döndürüp saçlarının kokusunu içine çekti. Özlem şaşkınlıkla sordu:

-Erken geldin?

Kenan onu yere indirdi ve uzun zamandır görmediği ela hareli gözlere baktı:

-Görevim erken bitti. Geldiğime sevinmedin mi?

Özlem ona hasretle baktı:

-Bana böyle şeyler deme.

Kenan güldü ve başındaki kepi Özlem'in başına koydu. Tüm gün Kenan ailesiyle hasret gidermişti. Akşam olduğunda ise deniz kıyısında sokak lambasının altındaki bankta Özlem'le

oturmuş radyodan Barış Manço'nun yeni çıkan şarkısı "Alla beni pulla beni'yi" dinliyorlardı. Rüzgar hafifçe esiyordu. Özlem başını Kenan'ın omzuna yasladı:

-Bir daha bu kadar uzun sürmesin olur mu?, dedi fısıltıyla.

Kenan elini tuttu:

-Söz, her seferinde biraz daha erken döneceğim, dedi.

Ve o an kelimelerin yetmediği bir huzur sardı ikisini de. **Hikayeleri** yeniden başlıyordu.

Fatma Nur YILMAZ
Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi

YALIN SEVDA

O sabahın üzerinden günler geçmişti. İstanbul yine her zamanki gibi kalabalık, gürültülü ve bir o kadar da büyüleyiciydi. Ama Nazenin için artık şehir başka bir renge bürünmüştü. Hemdem ile geçirdiği o sabah, zihninde yankılanan sözler ve gülüşler, hayatının derinliklerine dokunmuştu. Şimdi her adımda, her köşe başında geçmişin izlerini taşıyan o hikâyeyi yeniden yaşıyordu. Bir gün, Nazenin eski bir plakçı dükkânının önünden geçerken içeriden tanıdık bir melodi yükseldi. O an, içini tarifsiz bir his kapladı. İçeriye girdiğinde, Hemdem'in de orada olduğunu gördü. Aynı şarkının, bir zamanlar bir kafede birlikte otururlarken çaldığını hatırladı. Göz göze geldiklerinde, ikisinin de yüzünde aynı hüznü tebessüm vardı. Sözler gereksizdi artık. Müzik, onları yıllar öncesine götürmüş, kalplerindeki o derin bağa dokunmuştu.

Plakçıdan çıktıktan sonra İstanbul sokaklarında yürümeye devam ettiler. Sessizlik içinde ama bir o kadar da dolu dolu geçen bu yürüyüş, her şeyi anlatıyordu. Yolda eski bir çiçekçiye uğradılar. Hemdem, Nazenin'e bir demet lavanta aldı. "Bu koku bana hep seni hatırlatıyor." dedi usulca. Nazenin lavantaları kokladı, çocukluğundan kalma bir huzur yayıldı içinden. O an, zamanın akışı durmuş gibiydi. Bir gün, eski taş evin balkonunda yine birlikte oturuyorlardı. Kahve, çay, eski kitaplar, müzik... Her şey yerli yerindeydi. Ancak bu kez fark ettikleri bir şey vardı: Hayat onları tekrar bir araya getirirken sadece geçmişi anmak için değil, yeni bir hikâyeye başlamak için buluşturmuyordu. Bu kez sadece hatırlamakla kalmayacak, birlikte yazacaklardı o hikâyeyi.

Günler geçtikçe, İstanbul'un sokakları artık sadece bir şehir değil, iki kalbin kesişme noktası olmuştu. Her sabah, o eski taş evde demli çay eşliğinde başlayan günler, artık geçmişin değil geleceğin izlerini taşıyordu. Ve Nazenin, artık biliyordu; sevda bir gülüşte, bir şehirde, bir dostta saklıydı. Hemdem ise bu sevdanın hem tanığı hem de ortağıydı.

Ve her şey o sabah başlamıştı. Ama bu kez bitmeyecek bir hikâyeyle devam edecekti. Artık günler geçiyor, mevsimler sessizce değişiyordu. Baharın yerini yaz almış, İstanbul'un eski taş sokaklarında sıcak esintiler gezinmeye başlamıştı. Nazenin ve Hemdem, her hafta aynı gün, aynı saatte o eski parkta buluşuyor, birlikte sessizliğin içinde konuşmadan anlaşmanın tadını çıkarıyorlardı. Artık kelimelere ihtiyaçları yoktu; göz göze geldiklerinde geçmiş, gelecek ve o an birleşiyor, zaman onların çevresinde yavaşlıyordu. Bir gün, Nazenin elinde eski bir defterle geldi buluşmaya. Kapak kenarları yıpranmış, sayfaları zamanla sararmıştı. Sessizce Hemdem'e uzattı: "Bu çocukken yazmaya başladığım bir şeydi. Ama yarım kaldı hep. İçimde bitiremediğim bir hikâyeydi. Belki birlikte tamamlayabiliriz." dedi.

Hemdem defteri aldı, sayfalarını çevirdi. Nazenin'in yıllar önce yazdığı cümleler, onun iç dünyasını gözler önüne seriyordu. Sayfalarda; bir kız çocuğunun hayalleri, büyürken yaşadığı yalnızlık, sokaklara sığmayan düşleri vardı. Hemdem defteri okudukça, o kız çocuğunun bugün karşısında oturan kadın olduğunu anladı. Ve artık yalnız olmadığını... "Devam edelim." dedi Hemdem. "Seninle sadece geçmişi değil, yarım kalmış her şeyi tamamlamak istiyorum." O günden sonra her hafta birlikte o deftere yazmaya başladılar. Hikâyelerinde İstanbul bir karaktere dönüştü. Şehrin sokakları, sahilleri, rıhtımları birer sahne oldu; çay ocakları ve eski kitapçılar ise hikâyenin kalbi. Hikâyelerinde bazen hayali karakterler, bazen kendi yaşanmışlıkları yer aldı. Ama en çok da birlikte yazmanın verdiği o benzersiz bağ.

Bir gün, eski bir vapura bindiler. İstanbul'un karşı yakasına geçmek için değil, sadece şehirle aralarındaki mesafeyi hissedebilmek için. Vapurun uç kısmında, martı seslerinin arasında defteri açtılar. Sayfaya sadece bir cümle yazdılar:

“Sevda bazen sessiz bir bakışta başlar, bir ömrün kelimesine dönüşür.”

O an, İstanbul'un rüzgârı, ikisinin saçlarını savururken, sanki şehir de onları onaylıyordu. Çünkü artık hikâyeleri sadece kendilerine ait değildi; İstanbul'un ta kendisi, bu hikâyenin üçüncü kahramanıydı. Ve Nazenin, yıllar önce yalnızca kendi için yazmaya başladığı o defterde, şimdi Hemdem'le birlikte bir hayat yazıyordu. Yaz sonbahara dönerken, İstanbul'un göğü solgun bir maviye bürünmüştü. Ağaçlar yavaşça sararıyor, parkların içinden geçerken ayaklar kuru yaprakların üstünde usulca ses bırakıyordu. Nazenin ve Hemdem, artık hikâyelerini yalnızca deftere değil, hayatlarına da işlemeye başlamıştı. Yazdıkları sadece bir kurgu değil, birlikte yaşadıkları anıların yansıması olmuştu. Her satırda bir kahkaha, her sayfada bir susuş saklıydı. Bir sabah, Nazenin parkta yalnızdı. Hemdem'in işi çıkmıştı, gelemedi. Elinde defter, dizlerinde bir battaniye, başını hafifçe göğe kaldırmış, düşüncelere dalmıştı. Hemdem'siz geçen bu sabah, alışılmadık derecede sessizdi. Ama garip bir şekilde huzurluydu da. Çünkü artık yalnızlık, onun için eksiklik değil; varlığın değerini anlamak demektir. Defteri açtı ve tek bir cümle yazdı:

“Bazı sabahlar, bir eksiklikle uyanırsın ama bu eksiklik seni tamamlar.”

Ertesi gün Hemdem, o cümleyi okuduğunda uzun bir süre konuşmadı. Sonra deftere bir şey yazdı, sayfayı çevirmeden sadece Nazenin'e uzattı.

“Eksiklik değilmişim, ama tamamlamak istediğiminmişim.”

O günden sonra defter artık bir roman gibi ilerlemeye başladı. Kurguyla gerçek iç içe geçmiş, Nazenin ile Hemdem'in hikâyesi; şehirde rastladıkları yabancı yüzlerde, sokaklarda unuttukları eski adımlarda, çay bardaklarında biriken buharlarda yaşamaya başlamıştı. Bir akşamüstü, İstanbul'a hafif bir yağmur indi. Yağmur, sanki gökyüzünün değil, eski anıların üzerine yağıyordu. Nazenin ve Hemdem, o eski taş evin penceresinden şehre bakarken, birbirlerine dönüp hafifçe gülmüşler. “Bu şehir bizi dinliyor.” dedi Hemdem. “Ve biz bu şehri yazıyoruz.” dedi Nazenin. Artık bir karar almışlardı: O defteri tamamladıklarında, bastıracaklardı. Ama bir yayınevi için değil. Kendi hikâyelerine bir anıt bırakmak için. Belki bir gün, bir çay bahçesinde oturan iki yabancı o kitabı ellerine alıp sayfalarını çevirirken, bir zamanlar İstanbul'un içinde yaşanmış bu sevdadan haberdar olacaklardı. Ve belki o zaman, gülüşlerin anlamı yeniden hatırlanacaktı. Çünkü bazı hikâyeler, bir sabah başlar ama ömür boyu sürer. O sonbahar, ikisinin de hayatında dönüm noktası oldu. Defter artık bitmeye yaklaşmıştı. Sayfalar dolmuş, cümleler birbirini tamamlamıştı. Ama her dolan sayfa, içlerinde yeni bir boşluk da açıyordu. Çünkü her bitiş, bir başlangıcın habercisiydi ama aynı zamanda bir vedanın da taşıyıcısıydı.

Nazenin bir akşam eski evin penceresinin önünde otururken, dışarıda ince bir yağmur başlamıştı. Yağmur damlaları camı döverken, içinde bir ses yankılanıyordu:

“Peki şimdi ne yapacağız?”

Bu hikâye onların geçmişini taşıymıştı, evet. Ama aynı zamanda bugüne tutunmalarını, geleceğe bakmalarını da sağlamıştı. Şimdi soru şuydu: Hikâyeyi tamamladıktan sonra ne olacak? Yazmak, onları birbirine bağlayan şey miydi yoksa sadece birlikte yazdıkları için mi bu kadar yakınlaşmışlardı? Hemdem, o akşam çaydan önce geldi. Yanında küçük bir kutu vardı. Sessizce Nazenin'in yanına oturdu, kutuyu açtı. İçinden siyah beyaz eski bir fotoğraf çıktı. Fotoğrafta, yıllar önce birlikte gittikleri bir semt pazarı, kahkahalar içinde çekilmişler. Arka yüzünde şu not yazıyordu:

“Bazı hikâyeler yazılmaz, yaşanır. Biz ikisini de yaptık.”

Nazenin gözlerini kaldırdığında Hemdem'in bakışlarında o eski tanıdık sıcaklık vardı.

“Bu bizim hikâyemiz,” dedi Hemdem. “Ama artık başkalarına da ilham olabilir. Bunu bir kitap yapalım. Ama sadece yazdıklarımızla değil; bu şehri gezen, bizim gibi düşünen insanların sayfalarla kendini bulabileceği bir kitap.”

Ve öyle yaptılar.

Küçük bir yayıneviyle anlaştılar. Kitabın adı, onların en çok kullandığı cümleden ilham alındı: “Her şey o sabah başladı.” Kitap raflara çıktığında, ilk alanlardan biri yaşlı bir çift oldu. Kadın, kitabın arkasını okuduktan sonra eşine dönüp: “Bizim hikâyemiz gibi” dedi. Bir genç, kitabın bir bölümünde ağladı. Bir başka kadın, en sevdiği cümleyi bir deftere not etti: “Gülüşlerin sevdadan, toprağın ve zamanın birleşmesinden oluşan bir anı olacak.”

O andan itibaren, Nazenin ve Hemdem fark etti ki bu hikâye sadece ikisinin değil İstanbul'u yaşayan, bir sabah bir pencere kenarında hayatı düşünen herkesindi. Artık her şey aynıydı, ama hiçbir şey eskisi gibi değildi. Çünkü bazı hikâyeler bir şehir gibidir. Her sokağında başka bir iz, her köşesinde başka bir anlam taşır. Ve hikâyeleri, İstanbul'un taş sokaklarında, bir çayın buharında, bir kitabın satırlarında yaşamaya devam etti. Tıpkı o sabah başladığı gibi.

Aradan üç yıl geçmişti. İstanbul yine aynıydı martıların çığlıklarıyla uyanan sabahlar, vapur seslerinin boğaza karıştığı akşamlar, çayın buharıyla dolan cam önleri... Ama Nazenin ve Hemdem artık eskisi gibi her gün aynı parkta buluşmuyorlardı. Hayat, kendi ritmiyle onları farklı yönere savurmuştu. Ancak ne zaman zaman geçse de ne şehir değişse de aralarındaki bağ hep aynı kalmıştı. Çünkü bazı insanlar birbirine rastlamak için değil, kök salmak için gelir. Kitap, beklediklerinden çok daha fazla kişiye ulaşmıştı. Özellikle gençler arasında sessizce yayılmıştı. Herkes o kitapta bir cümle de kendini buluyor, bir satırda kendi geçmişiyile yüzleşiyordu. Bir gün, küçük bir sahaf dükkânında kitabın ikinci baskısı için düzenlenen imza gününe davet edildiler. İki de heyecanlıydı ama sessizdiler. Çünkü o gün, yalnızca bir başarı değil, bir başlangıcın da yıl dönümüydü. Kitabın yazılmasına neden olan o sabahın tam üç yıl sonrasındaydılar. İmza günü sonunda, yaşlı bir kadın yaklaştı. Titreyen elleriyle kitabı uzattı:

“Bu hikâyeyi okurken, yıllar önce kaybettiğim birini hatırladım. Ama ilk defa içim sızlamadı.” Sonra kitabın içine bir not bıraktı ve gülümsedi: “Bazı gülüşler kaybolmaz. Yalnızca zamanı bekler.” O gün, ikisi de anladı ki, onların hikâyesi sadece sevmekle ilgili değilmiş. Hatırlamakla, affetmekle, beklemekle, tamamlanmakla ilgiliymiş. Sonrasında birlikte bir karar aldılar: Yeni bir kitap yazmayacaklardı. En azından hemen değil. Çünkü bazı hikâyeler,

yazıldıktan sonra konuşmaz. Susar, yerleşir, bekler. Ama Nazenin yine de yazmaya devam etti. Bu kez kimse için değil. Kendisi için. Sabahları uyanıp çayını demledikten sonra penceresinin kenarında, bir deftere sadece birer cümle yazıyordu. O cümleler kimi zaman bir gün batımını anlatıyordu, kimi zaman bir rüyanın yankısını.

Hemdem ise şehri fotoğraflamaya başladı. Her gün farklı bir mahallede yürüyüp, yalnızca boş sokakları çekiyordu. Sonra o fotoğrafların altına Nazenin'in yazdığı cümleleri ekleyip küçük bir sergi açtı: "Şehir sustuğunda..." Serginin köşesinde bir masa vardı. Masada sadece bir kitap duruyordu. Her şey o sabah başladı. Yanında küçük bir not:

"Eğer bir gün kendinizi kaybolmuş hissederseniz, bir pencere kenarında çayınızı demleyin. Belki siz de bir hikâyeye başlarsınız ve böylece onların hikâyesi, artık başkalarının sabahlarına karıştı. Belki başka bir şehirde, başka bir pencerenin önünde, birisi o kitabın içinden bir satır okurken kendi hikâyesine başlayacaktı."

Tıpkı Nazenin ve Hemdem'in yaptığı gibi...

Serginin açılışından birkaç hafta sonra, üniversite öğrencisi genç bir kız adı Lila bir sabah tesadüfen o küçük galerinin önünden geçti. Vitrindeki bir fotoğraf dikkatini çekmişti: Boş bir banka düşen bir yaprak, gri gökyüzü ve bankın hemen altında bir cümle: "Beklemek bazen gitmekten daha cesurcadır." Lila içeri girdi. Fotoğrafların her birinin altında o türden cümleler vardı. Onları okudukça içi ürperdi. Çünkü kendini kaybettiği, kimseye anlatamadığı hisleri bu sessiz karelerde ve cümlelerde buluyordu. Serginin köşesinde duran masadaki kitabı fark etti. Çekinerek aldı, birkaç sayfa çevirdi. Ve tam ortasında bir cümlede takılı kaldı: "Bir şehirde yalnız olmak, bir hikâyeye dönüşmenin ilk adımdır." Kitabı aldı. O gece tek solukta okudu. Ertesi gün tekrar sergiye gitti. Oradaki görevliye sordu: "Bu kitabı kim yazdı?" Görevli gülümsedi. "Yazanlar artık yazmıyor ama yaşıyorlar. Belki bir gün buraya yine uğrarlar." dedi. Lila o gün defterini aldı, bir parka gitti. İlk defa içini döktü. Yazdı, sustu, sonra yine yazdı. Günlerce aynı bankta oturdu. Her geçen gün biraz daha çözüldü içindeki düğümler. Her satır, geçmişinden bir parçayı serbest bırakıyor, yerine umut koyuyordu. Ve bir gün, defterinin en başına şunu yazdı: "Benim hikâyem de o sabah başladı. Başkasının kelimesiyle, kendi sesimi buldum." Lila birkaç ay sonra sosyal medyada bir fotoğraf paylaştı. Kitap, bir kahve fincanının yanında, üstünde kendi el yazısıyla iliştilmiş bir not: "Teşekkür ederim, Nazenin. Teşekkür ederim, Hemdem. Hikâyenizle kendime döndüm." Bu paylaşım bir şekilde Nazenin'e ulaştı. O an sessizce defterini açtı ve şunu yazdı: "Bazı hikâyeler yazılır. Ama bazıları, sessizce başka hayatları büyütür." Hemdem o gün balkondan içeri girerken, Nazenin ona dönüp gülümsedi: "Bir hikâyemiz daha oldu." dedi.

"Hangisi?"

"Lila."

Hemde

m, hiçbir şey demedi. Sadece gülümsedi ve usulca çay fincanını uzattı. O an ikisi de biliyordu. Bu hikâye artık sadece onlara ait değildi. Bu, yazdıkları her kelimenin başka bir kalpte yankı bulduğu bir yolculuktu. Ve belki de en güzel yanı buydu: “Bazı hikâyeler bitmez. Sadece başkalarının ellerine geçer.”

Ecrin Sena KELEŞ

**Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi**

HÜZÜNLÜ YOLCULUK

Adım Alp Arslan Demir. 1950 yılında Rize’de doğdum. Rize İyidere Taşhane köyünde yaşıyorum. Annem Rizeli, babam ise Mısırlıydı. Babam yıllar önce Mısır’dan, babasının yanından kaçtı ve Rize’ye geldi. Geçim kaynağımız çay. Ben 5 yaşındayken babam çayları çaylıktan alırken hep babamın yanında dururdum. Babamdan baka baka, babamdan çay toplamayı öğrendim. İkinci sınıfı bitirdim, yaz tatiline girdik. O zamanlar çay yeni başlıyor tabii. Ben de babamı yalnız bırakmamak adına her zaman çay bahçelerine babamın yanına giderdim.

Sene 1970, artık babamın bütün işlerini ben de yapabiliyordum. Babam arada çaylıklara geliyordu. Nedeni babam köyün muhtarı olmuştu. Babam beni çaylıklara gönderiyordu. O sırada ise babam köyün işleriyle uğraşıyordu.

Haftalar geçti, çay araları başlamıştı. Yani çaylık zamanı, 4 zamandan oluşur. 1. çay, 2. çay, 3. çay ve 4. Çay. Bu aralarda çayın başlama süresi hemen hemen 1 aydı. Çaylıklar otlanmıştı. O otları koparmak için çaylığa gittim. Bir saat geçmişti, çaylığı temizlemeyi bırakacaktım. Arkamdan bir çatırtı sesi geldi. Arkama baktığımda kocaman bir yılan çay tamisinin üzerine serilmişti. O derece büyük bir yilandı. Çaylığın duvarından atladım. Koşa koşa eve gittim. Annem beni gördü ve annem benden dolayı telaşlanmıştı. Olayı bir an anlatamaz oldum. Anlatmaya çalışıyorum anlatamıyorum. Dilim tutulmuştu. Annem tedirgin oldu, babamı aradı. Babam geldi ve bir doktor çağırdı. Doktor bana bazı ilaçlar verdi ve babama şöyle dedi: “Birkaç haftaya geçer.” Doktor gitti ve çaylıkları bayağı aksatmıştım. Sonra birkaç haftanın ardından dilim çözülmüştü. Ben iyileşemediğim için babam gidiyordu çaylıklara ve eve çok yorgun geliyordu. Hem köyün stresi hem de çaylıkların stresi derken çok yorgun düşüyordu tabii. Bizim 50 ton çaylığımız vardı. Bu 50 ton çayın içerisinde bize ait 5 ton çaylık vardı. Geri kalan hepsi yarılıktı. Çaylıkları gören bazı mal sahipleri, çaylıklarını bizden aldılar. Çünkü çayları yanmıştı. Hepsi benim yüzümdendi. Ben eğer hasta olmasam o çaylıkları yapardım. Artık çaylıklardaki otlar o kadar artmıştı ki çay yerine daha çok ot vardı. Elimden geleni yapıyordum ama çok yoruluyordum. Bu hayat böyle devam etti.

Bir süre sonra babam hastalandı ve bütün yük benim üstüme kaldı. Babamın yapılacaklar kitabı vardı. O kitabı bana verdi ve şunları söyledi:

-Al oğul!

-Bu ne baba?

-Bu köylerde ve çay bahçelerinde yapmış olduğum şeyleri artık sen yapacaksın.

-Tamam, baba.

Babam, bana o kitabı verdikten sonra işe koyuldum. İlk önce köylünün ihtiyaçlarını tamamlayacaktım. Bizim köyde bayağı fakir vardı. Onlara kutularca yemek malzemesi aldım. Köyün yolları bozuktu. Makineler çağırdım ve yolları da en güzelinden yaptırđım. Bu işleri ve çaylık işleri hep böyle yorucu geçti. 5 yılda bir muhtarlık seçimleri olacaktı, seçimlere bir hafta kala babam beni yanına çağırdı ve şunları söyledi:

-Oğul artık baban yaşlandı. Muhtarlık seçimlerine giremez oğlum.

-Ee ne olmuş baba, bizden ne isteyeceksin?

-Senden seçimlere katılmamı isteyecektim. Sen reşitsin, muhtarlık seçimlerine katılabilirsin.

-Olur, baba.

Gittim, adımlı muhtarlığa yazdırdım. Baş azam olarak çocukluk arkadaşım Ahmed'i seçmiştim. Benim rakibim olan kişi çok temkinliydi. Kazanmak için elinden geleni yapıyordu. Benim ondan daha fazla oy alacağım bu rakibimin kulağına gitti ve köyde yarıcı daha fazla olduğu için yarıcılara kendisine oy vermesi için para teklif etmiş ama onlar teklifi kabul etmemişler. Sonra rakibim kaba kuvvete geçti, onları evlerinden çıkarttı. Olanları duyunca evlerinden kovulan yarıcıları başka evlere yerleştirdim.

Seçim zamanı gelmişti. Sayımlar başladı. Rakibimle ben dışarıda bekledik. Ona şöyle söyledim:

-İyi olan kazansın.

-Hiç sanmıyorum.

Rakibimin yüzünde bir gülümseme vardı ve oy sayımı bitmişti. Bizi içeri çağırdılar. Rakibimin adını ilk önce söylenince kendisinin seçildiğini zannederek şu sözleri sarf etti:

-Biliyordum, hepimizi kandırdım. Size söylediğim parayı vermeyeceğim.

Bir köylü söze atıldı:

-Çok abuk sevinme. Senin oyun 28.

Sonra benim adımlı söylediler.

-Senin aldığım oy 70.

Yeni muhtar ben olmuştum. Köylü beni seçmişti. Rakibimin yanından geçerken kulağına şöyle söyledim:

-Karşımdakine hiç acımam, ezer geçerim."

Aylar geçti, köylü beni çok sevdi. İlerleyen seçimlerde de beni muhtar olarak seçtiler. Sene 1982. Babam çok hastaydı. Hastalığı çok ilerlemişti. Tedavisini hastanede görüyordu ve babam öldü. 18.07.1982, saat 19.45, babam vefat etti. Babamın hasretinden işleri aksattım. Yarıcı aldığım için mal sahiplerinin hepsi benden aylıklarını geri aldılar. Bu nedenlerden dolayı gurbete Mısır'a gitmeye karar verdim. Annemi de yanıma aldım ve sattığımız çayların parasıyla orada güzel bir ev satın aldım. Bir şirket sahibi, kendisine yakın korumalık edecek birini arıyordu. Bu işi kabul ettim. şirketin sahibinin adı Alp Arslan'dı. Soyadı da Demir'di. İsim ve soyadımızın aynı oluşuna çok şaşırmıştım. Alp Arslan Bey, bütün dertlerini benimle paylaştı. Yıllar önce oğlu ölmüş ve onun hasretinden yanıp tutuşuyordu. Oğlunun adının ne olduğunu sordum:

-Salih

-Ne tesadüf, benim babamın adı da Salih. Oğlunuz ne zaman öldü?

-Aslında daha yirmili yaşlarında ölüm haberini duymuştum. Adamlarıma araştırmalarını söyledim. Türkiye'ye bir kızın peşinden gittiğini öğrendim. Türkiye'de olduğunu biliyordum ama hangi ilinde yaşadığını bilmiyordum. Aradım aradım bulamadım.

-Benim babam da Mısır'dan kaçıp Türkiye'ye gelmişti.

-Bayağı ortak noktamız var.

Aradan 1 yıl geçti. Patronumun ağır hastalık geçiriyordu, kana ihtiyacı vardı.

-Patronumun kan grubu nedir?

-AB Rh negatif

-Ben kan verebilirim.

Patronum iyileşti. İyileşir iyileşmez:

-Doktor Bey, kim bana kan verdi?

-Alp Arslan adında bir çalışanınız varmış. Size o kan verdi.

Artık patronum benden şüphelenmeye başladı. Bana DNA testini zorla yaptırdı ve sonuçlar pozitif çıkınca patronum ban sarılarak:

-Sen benim torunumsun.

Dedem bana bunca yıl nasıl geçindiğimizi sordu. Ona her şeyi anlattım. Sonra beni evine çağırarak:

-Artık bu ev senin.

-Olmaz, annem beni evde bekler.

-Annemi de buraya getir. Biz bir aileyiz. Hep beraber bu evde kalalım.

-Tamam o zaman dede.

Aradan aylar geçti. Dedem bir gün:

-Ee oğul, senin de evlenme yaşın geldi, Diyerek beni bir kızla tanıştırdı.

Kızla çok iyi anlaştık. Kız İstanbul doğumluydu. Kızla bayağı kaynaştık. Birbirimizle hemdem olduk.

Aradan yıllar geçti. Artık hazırdım Buse'ye evlenme teklifi etmek için. Güzel bir mekânda ona evlenme teklifi ettim. Orada Buse gözüme o kadar nazenin gözüküyordu ki yaklaşık bir ay sonra evlendik. Dedem bana:

-Vay be oğul, bu günleri de görecektik.

-Aynen dede, senin sayende buralara geldik.

-Estağfurullah oğlum, ne yaptım ki ben.

Evliliğimizin bir ayı geride kalmıştı ki annem vefat etti. Onu Rize'ye gömmeye karar verdim. Dedeme söyledim ve bu fikri onayladı. Annemi Rize'ye gömdük. Bir hafta Rize'de kaldım ve sonra Mısır'a geri döndüm. Dedem:

-Nasıl geçti oğul?

-Üzgünüm dedem. Sevdiğin birini kaybetmek çok acı gerçekten. İlk önce babam, şimdi de annem. Hem yetim hem de öksüz kaldım dede. Dede sen kal lütfen, seni de kaybetmek istemiyorum, diyerek ağladım. Ağlarken bir yandan da birbirimize sarıldık. Şirketin işleriyle uğraşıyordum. Böyle bir ay geçti. Bir ay boyunca sadece işe gitmiştim. Bir gün evrakları imzalarken bir telefon geldi. Dedemin vefat ettiğini öğrendim. Nasıl olduğunu sorduğumda dedemin merdivenden düşerek vefat ettiğini söylediler. Dedemi gömerken çok ağladım. Aradan bir ay geçti. Aynı ölü gibiydim. Odamdan hiç çıkmıyordum. İşleri her zamanki gibi işleri çok aksatıyordum. Dedemin bütün mirası bana kalmıştı. Bu çok büyük bir mirastı. Mirasın yarısını köyüme, Taşhane köyüne göndererek herkesin o parayla geçimini sağlamasını istedim. Aradan 1 yıl geçti. İkiz çocuğum vardı: Fatma ile Ali. Onları çok seviyordum. Eşim Buse bana:

-Çok hastayım. Bir hastaneye gidebilir miyim?

-Tabii, gidebilirsin, dedim ve gitti.

Bir süre gelmedi eve. Saat çok geç olmuştu. Onu aradım ve telefonunu açmadı. Şoföre eşini hangi hastaneye götürdüğünü sorarak o hastaneye gittim.

-Buse Demir, burada mı?

-Neyi oluyorsunuz?

-Kocasıyım.

-Eşiniz kanser hastası.

Eşim kanser tedavisi gördü. Saçları dökülüyordu. Ve ben buna çok üzülüyordum. Bir seferinde dışarı çıkarttım onu yemek yemeye. Yemeğimizi bitirdik, manzara karşısında bir kahve içtik. Eşim bir anda bayıldı. Telaşla ambulansı aradım. Eşimi yoğun bakıma aldılar.

-Buse, ölme sen de babam, annem ve dedem gibi! Seni de kaybetmek istemiyorum.

Aradan bir iki saat geçmişti ki doktor dışarı çıktı:

-Başınız sağ olsun!

Çok ağladım. Bütün sevdiklerim ölüyordu. Sonra Buse'nin annesi ile babası geldiler. Uzun uzun konuştuk. Onlarla görüşmemiştim daha önce. Böyle bir şeyi var mıydı daha önce diye sorduğumda annesinden "Hayır" cevabı aldım. Çocuklarım Fatma ile Ali geldiler. Annelerinin öldüğünü duyunca onlar da çok ağladılar. Annelerinin ölümünü duydukları için eşimi İstanbul'a gömdük. İlerleyen zamanlarda belki ben de ölüyorum diye zamanında çalıştığım toprakları satın aldım. Yetmedi, gittim köyümün hepsini satın aldım. Uzun bir süre Rize'de köyümde durdum. Çoğu bahçelerde su yoktu ve kendi toprağıma su kuyusu açtım. Kuyuyu açtığımızda su yerine bir başka sıvı çıktı. Önce ne olduğunu anlayamadım. Sonra sıvı taşmaya başladı. Anladım ki bu bir petroldü. Su kuyusu açacağıma resmen petrol kuyusu açmıştım. İstesem bulamayacağım şeyleri şimdi buldum ve petrolden bayağı para kazandım. Bu parayla Rize'nin çoğu yerlerine yapıtları inşa ettirdim. Benim için şöyle söyleniyordu:

-Bu adam Rize'ye yemin ediyorum ki sevdalı. Yapmadığı şey kalmıyor şu topraklara.

Bu sözleri duyunca gururlandım resmen. Rize'yi hikâyelerde çokça anlatılan şehirler gibi yapmıştım. Yaptığım şeyler insanların işlerine çokça yarıyordu. Bu yaptığım şeyler gösterişli şeyler değildi, yalın şeylerdi. İnsanların yüzlerine baktığımda ya da onlar benim yüzüme baktığında her zaman yüzlerinde bir gülüş, bir tebessüm oluyordu. Rize'den sonra Mısır'a geri döndüm. Çünkü çocuklarım oradaydı. Çocuklarım her zaman benden bir şey isterlerdi. Çocuklarımın benden bu gibi şeyleri beklemelerine içten içe kızıyordum. Çünkü benim çektiğim şeyleri onlar da çekse acaba onalar bu kadar şımarık olurlar mıydı? Aradan yıllar geçti. Çocuklarımın ikisi de 18 yaşında olmuşlardı. Oğlum on sekizine girdiği gibi benden araba istedi. Çocuktur diye "Tamam" dedim. İlk önce ehliyetini başarıyla aldı. Sonra bir hafta araba almadım ama sonra istediği arabayı aldı. Aslında çok pahalı bir araba istemedi benden. Allah'a şükür erkek çocuğum daha merhametliydi. Beni daha çok düşünürdü. Benden istediği araba olan Peugeot 508'i aldım ona. Arabayı çok beğenmişti. Bunu duyan kızım onu çok kıskanmıştı ve erkek kardeşine kin besliyordu. Hep yanıma gelip:

-Oğlunu benden çok seviyorsun dimi baba?

-İkinizi de çok seviyorum kızım.

-O zaman bana da araba al, baba.

-Senin özel şoförün var. Onunla istediğin yere gidebilirsin.

Bir hafta boyunca kızım ısrar edince gına geldi artık. Ve:

-Tamam, gel alacağım sana araba.

Her zamanki gibi ilk önce ehliyete yazdırdım. Ama ehliyet sınavlarında pek başarılı olamadı. İlk sınavında kaldı. İkinci ve üçüncüsünde de kaldı. Bu böyle gidiyordu ve kızım hiç çalışmıyordu. Bana ehliyet al, diye tutturuyordu. Bir gün onu yanıma çağırdım:

-Kızım çalışmıyorsun, kazanamayacağın şeyi neden benden istiyorsun?

Bu sözlerimden sonra odasına çıktı. İki gün sonra yazılı sınavı vardı. Şaşırtıcı bir şekilde sınavı kazandı. Artık ehliyetini almıştı. Benden modeli çok yüksek, pahalı bir araba istiyordu: Pogani Huayra. Öncelikle kabul etmedim. Ama kardeşine karşı da kıskançlık göstermesin diye de ona istediği arabayı aldım. Aradan 1 ay geçti. Kızım eve üç gün boyunca gelmemişti. Çok endişelendim ve onu aramaya karar verdim. Polis çağırdım. Benden bazı sorular aldılar.

-Kızımı bir an önce bulun, lütfen.

Ayrıca ben de parayla bazı ekipler tuttum kızımı bulsunlar diye. Aradan bir hafta geçti. Oğlumla ben çok endişeli ve üzgündük. 2 saat sonra telefonum çaldı. Polisler kızımı bulmuşlardı. Ağır yaralıydı. Kızımı görmeye hastaneye gittim. Ona baktığımda yüzü paramparçaydı. Elllerinde kesikler ve morluklar vardı. Kızım uzun zaman sonra iyileşince ona sordum:

-Bu nasıl oldu?

-Bir kahve almak için bir dükkan gördüm baba. Arabamdan indim. Bir gurup serseri önümü kesti. Ve beni dövdüler. Öldü zannedip ormana attılar.

Sonra polisler geldi, kızıma bazı sorular sordular:

-Yüzlerini tarif edebilir misin?

-Sarı saçlı, yeşil gözlü, yüzünde kesik işareti var. Diğerlerinin yüzünü pek göremedim.

-Merak etmeyin. En kısa sürede o suçluları yakalayacağız.

Aradan uzun zaman geçmesine rağmen bulunamadılar. Kızıma zarar verenlerden intikam almak istiyordum. Ben hep kızımın yüzüne baktığımda o kesik izlerini görünce hep o adamları hatırlıyordum. O yüzden farklı ülkelere adamlarımı yerleştirdim. Polisler adamın yüzünün fotoğrafını bulmuşlardı. Bize de gösterdiler. Ben de o fotoğrafı adamlarıma verdim. Aradan haftalar geçti. En sonunda o adamı bulmuşlardı. O adamı alıp polise teslim ettim. Kendi topraklarıma, köyüme kızımla birlikte geldim. Ona köyde yaşadığım günleri anlattım. Beni büyük bir şaşkınlık içinde dinledi.

-Bu büyük bahçelerde mi çalışıyordun, diye şaşırarak arada soruyordu.

Ben de "Evet." dedim.

Kızım gün geçtikçe daha anlayışlı oluyordu. Ona aldığım lüks arabayı artık kullanmıyordu. Sınavlarından yüksek notlar almaya başlamıştı.

-Baba, ben dükkan açmak istiyorum.

-Tabii, oğlum bu karar senin.

Oğluma çok güzel bir dükkân açtım. Çalışanların ve dükkânın masraflarını ben ödüyordum. O sadece kazancını cebine atıyordu. Böyle daha mutlu bir aile olmuştu herkes. Olması gereken yerde herkes istediğini yapıyordu.

Bir gün yatağımdan kalktı, salona çocuklarımla yanına giderken bayılıverdim. Gözlerimi açtığımda kendimi hastanede buldum. Olanları kızım bana anlattı. Salona gelirken tansiyonum düşmüş ve bayılıvermişim. Çocuklarım benim bayıldığımı görünce çok korkmuşlar. Sonra eve gittik. Kısa bir süre sonra telefonum çaldı. Doktorum beni hastaneye çağırıyordu. Meğer raporum karışmış. Bayılmam hafife alınacak değilmiş. Meğer beynimde çok tehlikeli bir tümör varmış. Çok üzgün bir şekilde eve döndüm. Sofraya oturduk. İçimden çocuklara bu durumu söylesem mi söylemesem mi diye geçirdim. Çünkü duyunca çok üzüleceklerdi. Doktor ziyaretlerim sıklaşmıştı, tümör kötüleştikçe kötüleşiyor geri dönülemez bir noktaya gidiyordu. Ve zaman gelmişti. Ben yoğun bakıma alacaklardı. Aklımda hep çocuklarım. Ameliyatım ne yazık ki kötü geçmişti. Telefonumla çocuklarımla aradılar. Maalesef 26.08.2021 tarihinde dünyaya gözlerimi yumdum. Çocuklarım benim adıma köye büyük bir cami yaptırdı. Yanına benim mezarımı koydular. Çocuklarım:

-Babam bu dünyada rahat yaşayamadı, pek çok zorlukla karşılaştı. Başını eğmeden ailesine bakan bir babaydı. Bizim babamız dünyada rahat edemedi bari ahirette rahat etsin ve dünyada da yaptığı iyiliklerle güzel anılsın.

Ömer MENGEN
Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi

ZAMANSIZIM

ŞİMDİKİ ZAMAN

05.04.2025

Bugün herkes için normal bir gün olsa da Zehra için en mutlu günüydü. Çünkü bugün imza günüydü! İlk kitabı olan "Paslı Tablo" adındaki kitabı birkaç ay önce yayınevine gitmiş ve ciltli bir kitap haline gelmişti. Yıllarca çalıştığı ve çabaladığı emeklerinin karşılığı boşa gitmemişti. Bu ona yeter de artar da. Sabahın erken sularında uyanmıştı, heyecanından dolayı. Nefret ettiği alarm sesi bile ona güzel geliyordu. Zehra bütün işlerini hallettikten sonra akşamdan hazırladığı kıyafetlerini giydi, takılarını takıp özenle makyajını yaptı. Sarıya kaçan kumral saçlarını omuzlarından aşağı doğru sarkıttı. En son aynadan görünüşüne baktı. Her zamanki gibi sade bir tarzı vardı. Ne çok abartılı ne de çok klasik... Dengeyi böyle tutardı. Bugün kahvaltıyı dışarıda yapacağından dolayı evden bir şey yemeden çıktı. Çıktığı anda caddede gördüğü siyah "Genesis GV7D" modeli arabayla yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmuştu. Arabanın ön kapısı açıldığında arkadaşı Beste çıkmıştı içinden. Hemen ona doğru koşup, sıkıca sarıldı. Zehra haftalardır kitabıyla uğraştığı için çok sevdiği arkadaşıyla sadece telefonla iletişim halinde olabiliyordu. İkisi de geri çekildiğinde ilk söze giren Beste olmuştu:

-Eee ünlü yazarımız, bugün hayranları ile buluşacağı için heyecanlı mı?

Zehra'nın cevabı hiç vakit kaybetmeden gelmişti:

-Hiç olmadığım kadar hazırım. Heyecandan ellerim titriyor. İnanabiliyor musun Beste? Ben yazar oldum, yıllarca çabaladığım emeklerim boşa gitmedi, başardım.

Beste de arkadaşının başarısına karşı çok mutlu olmuştu. Onun ne kadar çabaladığını gece gündüz kitabı için uğraştığını biliyordu.

-O zaman izninizle sizi kahvaltıya davet edebilir miyim?

İkisi de karşılıklı güлüşükten sonra Beste sürücü koltuğuna Zehra da ön koltuğa oturdu. Beste arabayı çalıştırdıktan sonra Ordu'nun yollarında küçük bir yolculuğa çıktılar.

ORDU-ÖCELİ-ÇAY BAHÇESİ

Kısa bir yolculuktan Sonra Beste geldiklerini söyleyince arabadan ilk önce Zehra indi. Etrafına baktığında nereye geldiklerini biraz sonra fark etti.

-Beste beni çay bahçesine getirme fikri nereden geldi aklına?

Beste kısık bir sesle gülererek önden ilerledi. Zehra da uyum sağlayıp Bestenin peşinden ilerledi.

-Üzgünüm Zehracığım! En güzel kahvaltıyı ancak burada yapabiliriz.

İçeri girdiklerinde açık alandaki masalardan birine oturdular. Gelen garsona siparişlerini verdikten sonra ikisi de birbirine baktı. Beste tekrar söze girdi:

-Bu kadar gergin olma Zehra! Böyle giderse okurların önünde bayılacaksın. Böyle olmasını istemediğini biliyorum.

Zehra gergin bir nefes alıp bakışlarını kaçırdı.

-Elimde değil Beste. Hem bana diyeceğine kendine bak hemdem! Sen benden daha çok heyecanlısın.

Beste'nin gülüşü düşerken konuştu:

-Bana böyle seslenme. Şair pozu kesmeyi bırak!

Zehra gülererek besteye bakarken garsonun kahvaltılıkları getirdiğini fark etti. Kahvaltılıklar teker teker masaya koyulurken bestenin çoktan ağzı sulanmıştı.

-Bence hemen yemeye başlamalıyız.

Zehra tekrar gülerken ikisi beraber kahvaltısını yapmaya başladı.

ORDU-ÖCELİ-YAYINEVLERİ

İkili çay bahçesinden çıkınca arabayla yayinevine küçük bir yolculuğa çıkmış ve çoktan varmışlardı. Yayinevinin girişine vardıklarında dışarıda bekleyen sayısız kişilere baktılar. Ama en çok Zehra baktı, en uzun Zehra baktı. Hayatında sayılı güzel günleri vardı. Bugün o günlerden biriydi. Yıllardır durgun ve yalın bir hayat sürüyordu. Şimdi ise hayatı daha dolu hale gelmişti. Şu an kapıda bekleyen kişilerin yarısının kendisini beklediğini çok iyi biliyordu. Zehra derin bir iç çekip Beste 'ye baktı. Beste de yüzündeki küçük tebessüm ile Zehra'ya baktı ve inmesi için başıyla kapıyı işaret etti. Zehra yavaşça önüne dönüp arabadan indi. Yayinevi personelleri yanına gelince onlara gülümseyip personeller eşliğinde içeriye girdi. Etrafta ünlü yazarların eserleri bulunuyordu. Sadece bunlar değil ünlü ressamın tabloları da vardı. Zehra etrafı gülümseyerek izlerken personellerle beraber merdivenden çıkmaya başladı. Merdivenden çıkarken şair alıntılarının olduğu bir bölüm gördü. Adımları kendiliğinden istemsizce yavaşlarken tam ortada italik yazılarla yazılan bir alıntı dikkatini çekti.

“Sana gitme demeyeceğim!”

Neden bu söz bu kadar tanıdık geliyordu neden? Bu sözü tekrar duymuş gibi hissediyordu.

Neden? “Yalanlar istiyorsan yalanlar söyleyeyim.”

Neden yüreğinde keskin bir acı vardı? Sanki her yer aniden kırmızı bir perde ile kapandı.

Başında ve yüreğinde keskin bir sızı ve bir çift ela göz canlandı. Karşısında hüzünlü bir ses:

-İncinirsin!

Nefesi kesilirken omzunda hissetti dokunuşları. İrkilerek arkasını döndü. Bir personel ona endişeli gözlerle bakıyordu:

-İyi misiniz Hanımefendi? Seslendik ama duymadınız.

Zehra titrek bir nefes alıp gülümsemeye çalıştı.

-Şey sorun yok, biraz başım döndü.

Sadece personel başını salladı ve dönüp ilerlemeye devam etti. Yukarı çıktıklarında ileride gördüğü geniş masa ve raflar... En önemlisi de rafların üzerinde duran kitabının baskıları... Öyle güzel gözüküyordu ki... Kendisi bile hayran kalmıştı. Personel oturması için sandalyeyi çekerken mırıldanarak teşekkür etti ve sandalyeye oturup önünde yığıla duran kitaplarına baktı. Şimdi bunları imzalayacak mıydı? Galiba öyle olacaktı.

YAKLAŞIK 5 SAAT SONRA

Yığıla kitaplarını imzaladıktan sonra diğer meslektaşları ile birlikte imza alanına gitmişti ve kendi masasına yerleşmişti. Hava çökmeye başlarken 50'ye yakın hayran kalmıştı. Sıradaki kişi masasının önüne gelip kitabını önüne koyunca başını kaldırdı ve umutla gülümseyen 17-18 yaşlarındaki sarışın kıza baktı. Kızla sohbet ederken kitabı imzalamış fotoğraf ve video çekilmişlerdi. Kız gitmeden önce küçük çantasından kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu açtığında içerisinde yeşil işlemeli parlak bir pırlantası olan ince bir yüzük vardı. Zehra kutuyu alıp tam konuşacakken kız söze girmişti:

-Lütfen itiraz etmeyin, küçük bir hediye olarak kabul edin.

Zehra sadece gülümseyip yüzüğü parmağına taktı fakat bir terslik vardı. Yüzüğe baktıkça içerisine dalıyordu. Bedeni, istemsizce titriyordu. Neden böyle oluyordu? Başını kaldırıp kıza bakacakken karşısında öyle biri yoktu. Ne zaman gitmişti? Az önce burada değil miydi? Düşünürken çoktan yeni bir hayran gelmişti. Hemen kendine gelip hayranı ile konuşmaya başladı. Eve geldiğinde yorgunluktan alnını ovuşturdu ve odasına çıkıp üstünü değiştirdi. Gece lambasını yakarken yatağa uzanıp parmağına baktı. Yüzük loş ışığın altında parlıyordu ancak bu parlaltı ona daha çok huzursuzluk veriyordu. Yüzüğe baktıkça kalbi ağrıyor, aklına ela gözler geliyordu. Neden böyle oluyordu? Düşünceler başına ağrıtırken yüzeye bakmayı bırakıp gözlerini kapattı ve yorgunluğu ile uykuya daldı. Ancak başındaki ağrı düşüncelerden çok kulağında çınlayan seslerden dolayıldı. Parmağındaki yüzük göz alıcı bir şekilde parlarken etraf beyaz bir ışığa büründü ve perdeler kapandı. Neler oluyordu?

GEÇMİŞ ZAMAN

20.07.1989

Gözlerimi açtığımda beni karşılayan şık bir avizeydi. “Ben ne zaman böyle bir şey almıştım ya?” Başımda yoğun bir ağrı vardı, yüzüm buruşurken yattığım yerden doğrulup etrafa baktım odam pek bir değişikti. Bir dakika odam değişikti. Daha doğrusu burası benim odam değildi. Aklıma korkunç düşünceler gelirken sarsılarak yattığım yerden kalktım. Kapıya doğru ilerlerken karşıdaki aynadaki görünüşüme baktım. Bakmaz olaydım! Üstümde eski tarzda bir tulum vardı. Saçlarım da gayet düzenliydi. Şaşkınlık içerisinde görünüşüme bakarken hemen olduğum odadan çıktım. Güneş tepede parlarken gözlerimi kısıp etrafa baktım. Sanki biraz tanıdık gelmişti. Evet, kesinlikle tanıdık. Burası Beste'nin beni getirdiği çay bahçesiydi. Yani biraz modern olmayan hali.

-Bakıyordum da günümüz aymış. Sabah şerifleriniz hayrolsun, Nazenin.

Duyduğum durgun ve kalın ses ile irkilerek arkamı döndüm ve konuşan kişiye baktım. Galiba bakmak bir hataydı. Gördüğüm ela gözler gözlerimin karıncalanmasına sebep oldu. Toprak altımdan kayıyormuş gibiydi. Bedenim istemsizce titriyordu, boğazıma bir yumru otururken aklımda sadece bir ses yankılanıyordu:

-İncinirsin!

-Zehra iyi misin? Beni duyabiliyor musun?

Duyduğum sesle yutkunarak kendime geldim ve zorla konuşmaya çalıştım:

-Sen kimsin? İsmimi nereden biliyorsun ve en önemlisi neden buradayım?

Karşımdaki benden yaklaşık 7 veya 8 cm uzunluktaki adam delirmişim gibi yüzüme baktı. Adam biraz daha bakınca onun da eski tarzda bir gömlek, kumaş pantolon giydiğini fark ettim. Neden eski tarzda giyiniyordu ki? Tekrar adamın yüzüne bakınca daha da şaşırdım. Çünkü adamın yüzünde sebepsizce hüznü bir ifade vardı.

-Hala bana böyle mi davranıyorsun Zehra? Şimdi de beni tanıımıyormuş gibi mi davranıyorsun?

Bu sefer ben ona delirmişsin bakışları atarken arkadan tanıdık bir ses geldi:

-Onur Bey, Zehra erkencisiniz?

Bu Beste'nin sesiydi. Hemen o tarafa döndüm. Ancak Beste'yi gördüğüm an da içimde yeşeren bir umut parçası anında solmuştu. Beste de eski tarz sıfır kol giyiyordu, altındaysa 90'lar tarzı bir pantolon vardı. Başındaki şapkaysa kombinini tamamlıyordu.

-Beste!

Fısıldadığımda Beste bana karşı gülümsedi ve hemen yanıma gelerek elimi tuttu.

-İsmimi hatırladığın için teşekkür ederim tatlım. Ama şimdi çok önemli bir şey konuşmamız gerekiyor izninle Onur Bey.

Beste uzun soluklu konuşmasını bitirdikten sonra beni çekiştirerek merdiven arasına çekti. Kolumu bıraktığında bana umutsuz bakışlar attı.

-Onur Bey'i daha ne kadar bekleteceksin?

Bu sefer Beste'ye delirmişsin bakışları attım.

-Onur Bey denilen herif kimdi ya? Neden ismini duyunca içim sızlıyordu? Beste neyden bahsediyorsun?

Beste başını iki yana sallayarak kollarını göğsünde birleştirdi.

-Neyden mi bahsediyorum? Onur Bey'in sana olan sevdasından bahsediyorum.

Sevda? Onur Bey? Sevda mı?

-Beste sen iyi olduğundan emin misin? Bu kelimeler biraz yabancı geliyor. Neden böyle konuşuyorsun?

Tam o sırada bakışlarım arkadaki takvime kayd: 20.07.1989. Eğer bu bir kamera şakası ise hayatımda gördüğüm en kötü şakaydı. Ya da gözlerim gerçekten bozuktu.

-Beste biz kaç yılındayız?

Beste bana delirmişim gibi bir bakış attı. Kesinlikle bir döngüye girmiştik.

-Galiba biraz fazla uyudun. Şu an 1989 yılındayız Zehra.

Ve kulağımda O ses tekrarlandı:

-1989 yılındayız 1989 yılındayız.

Hayatımda gördüğüm en berbat ötesi şakaydı.

-Siz kafayı sıyırmışsınız, koca Ordu'da şaka yapacak tek ben mi vardım.

Beste bana öyle bir bakış attı ki dediğim şeyden emin olamadım.

-Ordu mu? Zehra, burası İstanbul.

Evet, kesinlikle bir şaka olmalıydı.

(...)

Beste ile olan saçma ötesi konuşmadan sonra bir şey demeden yanından ayrılmıştım. Masalardan birine oturmuş ve dalgın bir şekilde düşünüyordum. Ben dahil, herkesin giydiği garip kıyafetler, konuşma tarzları, 1989 yılı ve İstanbul. Bir kabusun içinde miydim yoksa? Bakışlarım elimdeki yüzüğe kayınca daha solgun olduğunu fark ettim. Ne ara paslanmıştı? Derin bir nefes alıp ayağa kalktım, etrafta gezinmek için rastgele ilerledim. Biraz ilerledikten sonra, sabah çıktığım odanın yanında bulunan çalışma odası tarzındaki odaya girdim, kapıyı arkamdan kapatınca odayı kısaca inceledim: Bir duvar boyunca kitapçı raflarını andıran bir kitaplık vardı, tam karşımdaysa dağınık kağıtlarla dolu bir masa. Masaya doğru ilerleyip kağıtlardan birini aldım ve italik yazıları okumaya başladım.

“Ne zaman beni anlayacak? Neden böyle davranıyor? Onu çok özledim, ancak onu incitmek istemiyorum. Belki de onu seviyorum.” Yazıları anlam veremez bakışlarla okurken gözüm masada duran bir fotoğraf karesine çarpmıştı. Dikkatli bakınca bir şey fark ettim: Fotoğraftaki bendim, yandan çekilmiş halim. Tam o sırada arkamda birinin olduğunu hissedince arkamı döndüm ve o ela gözler. Kalbim neden bu kadar hızlıydı? Neden bu yoğun acıyı hissediyordum?

-Zehra? Benimle konuşmak için mi geldin?

Sorduğu soruyla kalbim daha çok acıdı. Gözlerine öyle çok odaklanmışım ki cevap bile verememişim. Onun omuzları düşerken tekrar konuştu:

-Hala aynı şeyi yapıyorsun!

Boğazımda acı bir yumru oluşurken hemen onun yanından geçtim, ancak gitmeden parmakları nazikçe bileğime sarılmıştı. Dokunuşu canımı yakmıyordu ama içimi daha çok acıtıyordu.

-Sana gitme demeyeceğim, Zehra.

Bu sözler neden bu kadar tanıdık geliyordu? Neden aynı şeyi tekrar yaşıyormuş gibi hissediyordu?

-Ben sana karşı hep dürüst oldum. Sırf senin güvenini kazanacağım diye, beni sev diye.

Yalanları istiyorsan, yalanları söyleyeyim.

Neden bunu bana yapıyordu? Sanki kalbim avuçlarının arasında eziliyormuş gibi hissediyordum. Peki, neden ağlamak istiyordum?

-Bunu sana yapmak istemiyorum, incinirsin diye korkuyorum.

Sesi rahatlatıcıydı ama beni zehirliyordu. Daha fazla dayanamayıp kolumu kendime çektim ve hızlı adımlarla odadan çıktım. Güneş çoktan batarken karşımda gördüğüm tanıdık silüet ile yerimde öylece kaldım. Sarışın, güzel giyimli kız, imzama gelen o kız, yüzüğü veren kız. Ancak bu sefer yüzündeki gülümsemesine tezat oluşturacak bir bakış vardı: Saf nefret! Kalbim daha fazla acımaya başlarken beynim uyuşuyordu. Sendeleyerek sabah uyandığım odanın kapısını açtım ve hemen içeriye girdim. Saniyeler sonra ayaklarım artık bedenimi taşıyamadı. Bedenim yere yığılırken gözlerim yine karıncalanmaya başladı. Ve son hatırladığım şey: Göz alıcı bir şekilde parlayan yüzük. Etraf neden bu kadar beyazdı? Karanlık olması gerekmiyor muydu? Yerimden doğrulduğumda bir şey değişmedi. Tek görünen şey: koca bir beyazlık. Ve karşıda ayakta bekleyen sarışın bir kız. Başımdaki yoğun sızıyla beraber ayağa kalktım. Tam o anda kız bana doğru döndü. Yüzüğü bana veren kız:

-Gördüğün şeylere anlam veremiyorsun değil mi?

Kız gülerken konuştuğunda bir şey diyemeden sadece baktım:

-Ne yapmaya çalışıyorsun? Kısık çıkan sesimle fısıldadım. O ise aynı **gülüşle** cevap verdi:

-Tek bir amacım var Zehra, sana acıyı tattırmak. Tıpkı benim hissettiğim gibi hissetmeni istiyorum.

Yüzünde ani bir nefret oluştu ve devam etti.

-Onur'u benim elimden aldın, ben de onu senin elinden aldım canını alarak.

Dediği şeyle yüzüm şok olmuş bir ifadeye bürünmüştü ve başımdaki yoğun ağrı...

Kız gülerken ses tonu alay içeriyordu:

-Hatırladın mı bir şeyleri?

GEÇMİŞ

14.08.1989

DÜĞÜN GÜNÜ

Dışarıda şarkı çalarken Zehra aynadan gülümseyerek kendine bakıyordu. Onur bu gelinliği beğenecek miydi? Üstünde gerçekten güzel duruyor muydu? Düşünceler içini kemirirken arkada Beste'nin sesini duydu.

-Zehra artık kendine bakmayı bırakır mısın? Çok güzel oldun anlamıyor musun?

Zehra gergin bir şekilde iç çekerken aynadan Beste'ye baktı:

-Sen böyle diyorsun da Onur beğenecek mi?

Beste arkadaşına güven verici bir bakış attı ve gülümsedi:

-Emin ol, seni bu halde görünce olduğu yerde donup kalacak. Eğer biraz daha bekletirsen sabrı kalmayacak.

Zehra gülümseyerek son kez kendisine baktı, sonunda sevdiğine kavuşuyordu.

(...)

Zihnimde canlanan şeylerle kalbimdeki sızı daha çok arttı. Onun hikayesi bu muydu?

-Geçmişte onu benden çaldım onu senin yüzünden öldürdüm ne şimdi ne de gelecekte bunu unutmama izin vermeyeceğim.

Bedenim istemsizce titrerken başımı kaldırıp kıza baktım:

-Madem onu bu kadar seviyorsun, onu benden çalmanın bedelini ödeyeceksin.

Kız üstüme doğru gelince başımı ellerimin arasına alarak gözlerimi kapattım. İşte bu sefer her yer kararmıştı.

ŞİMDİKİ ZAMAN

06.04.2025

Zehra uyandığında gördüğü ilk şey tanıdık avizeydi. Peki, şimdi neredeydi? Yatakta doğrulup etrafa bakınca kendi evinde olduğunu anladı. Bakışları parmağında parlayan yüzüğe kaydığında aklında tek bir şey vardı: Ela gözler. Gözlerindeki yaşlarla yüzüğü çıkarıp duvara fırlattı ve elleriyle yüzünü kapatıp içli içli ağladı ve perde son kez kapandı.

Dilara KESKİN
Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi

CUMHURİYET'İN TEMELLERİ:29 EKİM

29 Ekim 1923 Türk tarihinin en önemli dönüm noktalarındandır. Bu tarih; Türkiye Cumhuriyeti'nin ilan edildiği ve Atatürk'ün önderliğinde ulusumuzun egemenliğinin tam anlamıyla sağlandığı gündür. Her yıl 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı olarak kutladığımız bu özel gün bağımsızlık mücadelemizin adlandırıldığı ve modern Türkiye'nin doğuşunun simgelendiği gündür.

Kurtuluş Savaşı sırasında Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerinin atılmasında Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşlarının önemi çok büyüktür. Bu önemli savaşta halkın kendi kaderini tayin etme hakkını elde ettiği ve aynı zamanda eşitlik, adalet ve özgürlük ilkelerinin benimsendiği Cumhuriyet yönetimi sayesinde, ülkemizin dört bir yanında coşkuyla kutlanan 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı, milletimizin demokrasiye, bağımsızlığa ve çağdaş değerlere olan bağlılığını gösterir. Her sene 29 Ekim evlerde, okullarda, meydanlarda kutlanmakta, genç nesillere aktarılmakta ve bu değerlerin önemi anlatılmaktadır. Kadınlara seçme ve seçilme hakkının verilmesi, eğitimdeki reformlar ve hukuk sisteminin yenilenmesi gibi birçok önemli adımda Cumhuriyet sürecinde atılmıştır. Aynı zamanda Türkiye'nin sosyal, kültürel ve ekonomik yaşamdaki değişimleri de bu süreçte yaşanmıştır. Bu bağlamda Atatürk'ün "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir." sözü ile ülkemizin modernleşme sürecinin başlangıcı anlatılmaktadır.

Sonuç olarak Cumhuriyet'in 101. Yılında bizlere düşen en büyük ve en gururlu görev Atatürk'ün ilke ve inkılaplarına sahip çıkarak onun gösterdiği yolda yürümek ve cumhuriyetin değerlerini gelecek nesillere aktarmaktır. Unutmayalım ki "Cumhuriyet demek; özgürlük demek cumhuriyet demek, eşitlik demek, cumhuriyet demek çağdaşlık demektir." Bu bayramda milletimizin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin nişanesi olarak ilelebet yaşayacaktır.

29 Ekim Cumhuriyet Bayramımız kutlu olsun!

Zeynep Cemre KARAKAŞ
Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi

29 EKİM

Her yıl 29 Ekim tarihinde ülkemizde büyük bir coşkuyla kutlanan Cumhuriyet Bayramı, Türk milletinin bağımsızlık, özgürlük ve demokrasiye olan inancının simgesidir. 29 Ekim, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunu müjdeleyen önemli bir tarihtir. Bu tarih, sadece bir rejim değişikliği değil, aynı zamanda bir ulusun yeniden doğuşunun ve çağdaş medeniyetler seviyesine ulaşma hedefinin de başlangıcıdır.

Cumhuriyetin ilan edilmesi, Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşlarının önderliğinde gerçekleşmiş, ulusumuzun egemenliğinin pekiştiren bir adım olmuştur. O günden bu yana Cumhuriyet, toplumumuzda adalet, eşitlik ve demokrasi gibi kavramların önemini vurgulamakta ve bu değerler etrafında kenetlenmemizi sağlamaktadır. Cumhuriyet, halkın iradesinin ön planda olduğu bir yönetim biçimidir ve toplumun her kesimini kucaklayan bir anlayışla hareket edilmesini gerektirir. Cumhuriyet Bayramı, sadece geçmişimizi anlamakla kalmayıp geleceğimize umutla bakmamızı sağlayan bir fırsattır. Her yıl düzenlenen törenler, konserler ve etkinlikler genç nesillere Cumhuriyetin değerlerini anlatmakta ve bu değerleri koruyup yüceltme sorumluluğunu aşılamaktadır. Okullarımızda yapılan resim yarışmaları, okuma etkinlikleri ve şiir dinletileri çocuklarımıza Cumhuriyet sevgisini aşılamakta önemli bir rol oynamaktadır.

Sonuç olarak Cumhuriyet Bayramı, geçmişin hatırlanması ve geleceğin umutla karşılanması açısından büyük bir öneme sahiptir. Atatürk'ün dediği gibi: "Egemenlik, kayıtsız şartsız milletindir." anlayışıyla yola çıkan Türkiye Cumhuriyeti, daima ileriye doğru adım atacak ve çağdaş medeniyetler seviyesine ulaşma hedefini koruyacaktır. Her bireyin Cumhuriyetin kıymetini bilmesi onunla gurur duyması gerekmektedir. Bu duygu ve düşüncelerle, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nı en içten dileklerle kutlarım.

Beyza AYNACI
Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi

CUMHURİYET IŞIĞINDA GELECEK

29 Ekim, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunun simgesi olarak her yıl coşkuyla kutlanmaktadır. Bugün, bağımsızlık ve egemenlik mücadelemizin tarih sayfalarında taçlandığı gündür. Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşları tarafından ilan edilen Cumhuriyet, halkın iradesinin en yüksek güç olduğunu vurgulamaktadır. Cumhuriyet Bayramı, her yaştan insanın katılımıyla gerçekleştirilen etkinliklerle dolu bir gündür. Şehrimizde yapılan resmi törenler, bayraklar, marşlar ve saygı duruşları ile tüm ülke tek yürek olur. Okullarımızda düzenlenen kutlamalarda çocukların gösterileri, geleceğimizin teminatı olan genç neslin Cumhuriyet değerlerini sahiplenmesi açısından büyük önem taşır.

Bugünün anlamı sadece geçmişle sınırlı kalmamalıdır. Cumhuriyet, demokrasinin, özgürlüğün ve eşitliğin ana taşıdır. Atatürk'ün "En büyük eserim" dediği Cumhuriyet, bizlere düşünce özgürlüğü, kadın-erkek eşitliği ve çağdaş bir yaşam tarzı sunmaktadır. 29 Ekim, geçmişe duyulan minnetin yanı sıra geleceğe olan umutlarımızı da simgeler. Cumhuriyetimizin kurucularını anarken ülkemizi daha ileriye taşıma sorumluluğumuzu da hatırlamalıyız. Bu bayram, birey olarak üzerimize düşen görevleri düşünmek için bir fırsattır. Her birimiz, Cumhuriyet'in değerlerini yaşatmak ve geliştirmek için çabalamalıyız.

Sonuç olarak, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı sadece tarih olmakla kalmamış özgürlük, eşitlik ve bağımsızlık için verilen mücadelenin bir anısıdır. Bugünü coşkuyla kutlayarak, Cumhuriyetimizin değerlerini geleceğe taşımak için bir adım daha atmış oluruz.

Esmâ Nur HAMZA
Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi

CUMHURİYET ATEŞİ

Cumhuriyet, halkın demokratik yollarla devlet idare edip seçtiği ve iş başına gelenlerin devleti yönetmesidir. Cumhuriyet 29 Ekim 1923'te kabul edilerek Türk devletinin yönetim şekli oldu.

Cumhuriyet bizim için büyük bir önem taşır. Cumhuriyet, milletin sesi ve gücüdür. Cumhuriyetle yönetilen ülkelerde egemenlik milletindir. Devleti yönetecek kişiyi halk kendi seçer ve böylece halk kendi kendini yönetmiş olur. Türkiye Cumhuriyeti, Cumhuriyet rejimi ile Kurtuluş Savaşı sonrası tanımıştır. Bu savaştan önce Osmanlı Devleti olan Türkiye, monarşi ile yönetilmekteydi. Bütün idari yetki Padişahın elindeydi. Cumhuriyete giden yolun ilk adımlarını Mustafa Kemal Atatürk 19 Mayıs 1919'da Samsun'a adım atarak kurtuluş ateşini yaktı. "Ya istiklal ya ölüm." diyerek ilerledi. Zafer üzerine kazanılan zaferler Cumhuriyete giden yolda büyük adımlardı. 23 Nisan 1920'de TBMM'nin açılması ve anayasanın hazırlanmasının ardından 28 Ekim 1923'te akşam Mustafa Kemal Atatürk, Çankaya Köşkü'nde arkadaşlarına "Efendiler, yarın Cumhuriyeti ilan edeceğiz!" dedi. Türk Devleti'nin yönetim şekli artık cumhuriyetti. 29 Ekim 1923 özgürlüğün habercisiydi. Cumhuriyet rejimi memleketimizin ve devletimizin geleceği bakımından o derece önemliydi ki Anayasamızda "Türkiye Cumhuriyeti'nin yönetim şeklinin cumhuriyet olduğu" hükmün değiştirilemeyeceği, değiştirilmesinin teklif dahi edilemeyeceği ayrı bir anayasa maddesiyle teminat altına alınmıştır.

Cumhuriyet, Türk milletidir. Toprağın rengi, damarlarımızdan akan kanın ahengidir. Elimizden bağımsızlığımızı almaya çalışanlarda olacak, oluyor da. Ama bilmiyorlar ki bizler Cumhuriyet'in ölmeyen fertleri, hala Atatürk'ün: "Ey yükselen nesil istiklal sizindir, Cumhuriyet'i biz kurduk, onu devam ettirecek olan sizlersiniz." sözlerinde saklıyız. Şüphesiz ki biz gençler Cumhuriyet kuşaklarını bu görevin bilinci içinde kendimize bırakılan emaneti sürekli koruyacağız ve sonsuza dek yaşatacağız.

Rümeysa GÜNDOĞDU
Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi

YENİDEN DOĞUŞ

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunu simgeleyen ve her yıl büyük bir coşkuyla kutlanan önemli bir bayramdır. 29 Ekim 1923 tarihinde Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşları önderliğinde Kurtuluş Savaşı'nın ardından yeni bir devletin temelini atarak Türkiye Cumhuriyeti ilan ettiler. Bu tarih sadece devletin kuruluşu değil, Osmanlı İmparatorluğu'nun son bulup Türkiye'nin çağdaş, bağımsız ve laik devlet oluşunu simgeler.

Cumhuriyet, halkın egemenliğine dayanan bir yönetim şeklidir. Atatürk'ün "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir." sözü Cumhuriyet'in temel ilkelerinden biridir. 29 Ekim geçmişte verilen büyük mücadeleleri hatırlatırken, aynı zamanda Türkiye'nin aydınlık yarınlarına olan inancını da pekiştirir. Bu yönetim biçimi halkın kendi kaderini tayin etme hakkını ve ülkenin geleceğini demokratik süreçlerle belirleme özgürlüğünü güvence altına alır. Cumhuriyet, bilime, sanata ve modernleşmeye önem veren bir anlayış üzerine inşa edilmiştir. Bu yüzden her 29 Ekim'de sadece bir zaferin değil, gelecek nesillere bırakılan mirasın da kutlanır. Cumhuriyet'in ilanı Türk milletinin bağımsızlık taçlandırmasıdır. Cumhuriyet'in değerlerini koruyup yaşatmasının sorumluluğunu hisseden büyükler ise geçmişteki fedakarlıkları anarak bu mirası onurlandırır.

Cumhuriyet Bayramı, geçmişte verilen büyük mücadeleleri anmak, Cumhuriyet'in değerlerini yaşatmak ve geleceğe umutla bakmak için bir fırsattır. Bu özel gün, Atatürk'ün: "Cumhuriyet fazilettir." sözüyle özdeşleşmiş ve Türkiye'nin çağdaş medeniyetler seviyesine ulaşma yolundaki azmini simgeleyen bir bayram olarak her yıl büyük onurla kutlanır. 29 Ekim sadece bir tarihten ibaret değil, bir milletin bağımsızlık azmi, özgürlüğe olan inancı ve geleceğe umutla bakan bakışıdır. Cumhuriyet Türkiye'nin yol gösterici ışığıdır ve her yıl büyük bir onurla kutlanmaya devam edecektir. Cumhuriyet Bayramımız kutlu olsun!

Ecrin Sena KELEŞ
Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi

DERİN BİR HÜZÜN GÜNÜ

Her 10 Kasım, Türk milleti olarak derin bir hüznle Atatürk'ü anarız. Mustafa Kemal Atatürk, sadece bir lider olmakla kalmadı ayrıca bir vizyonerdi. Onun ölümünün üzerinden yıllar geçse de bıraktığı miras hala hayatımızın bir parçası olmaya devam ediyordu.

Atatürk, Türkiye'nin modernleşmesi yolunda attığı adımlarla, ülkemizi çağdaş dünyada hak ettiği yere taşıdı. Onun önderliğinde gerçekleştirilen devrimler, eğitimden hukuka ekonomiden kültüre kadar her alanda köklü değişiklikler sağladı. Atatürk'ün en büyük eseri olan Türkiye Cumhuriyeti, onun ileri görüşlülüğü ve kararlılığı sayesinde sağlam temeller üzerine kuruldu. 10 Kasım anma günü olmakla kalmamış Atatürk'ün fikirlerini ve ideallerini yeniden hatırlama günüdür. Onun gösterdiği yolda, daha ileriye gitme azmini taşımak, her birimizin görevidir. Saatler 09.05'i gösterdiğinde, ülke genelinde saygı duruşuna geçilir ve kalplerimizde derin bir hüznle O'nu anarız. Bu an, Türk milletinin Atatürk'e olan minnet ve bağlılığın en anlamlı göstergesidir. Atatürk'ün "En büyük eserim" dediği Türkiye Cumhuriyeti'ni korumak ve onun ilke ve inkılaplarını gelecek nesillere aktarmak, bizlerin en büyük sorumluluğudur. Onun aziz hatırasını yaşatmak, her zaman onun izinden gitmekle mümkündür. 10 Kasım, bu bilinçle hareket ederek Atatürk'ün ışığında aydınlanan yolumuzda kararlılıkla ilerleme irademizin bir ifadesidir. Her 10 Kasım'da Atatürk'ü saygı, minnet ve özlemle anarız. Onun mirası, yolumuza ışık tutmaya devam ederken bizler de her zaman onun gösterdiği hedeflere ulaşma gayreti içinde olacağız.

Sonuç olarak bu özel günü Paşamız Mustafa Kemal Atatürk'ün bir sözüyle sonuçlandırmak isterim. "Benim naçiz vücudum elbet bir gün toprak olacaktır, fakat Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır."

Esmâ Nur HAMZA

**Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi**

HÜZÜNLÜ BİR GÜN: 10 KASIM

10 Kasım, Türk milletinin büyük önderi Mustafa Kemal Atatürk'ün anma günüdür. Her yıl 10 Kasım'da Atatürk'ün ölüm yıl dönümünde milletçe onun anısına saygı duruşunda bulunur ve onu minnetle yad ederiz. Atatürk, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurucusu ve modern Türkiye'nin mimarıdır. Onun düşünceleri, reformları ve ileri görüşlülüğü, bugün de yolumuzu aydınlatmaya devam etmektedir.

10 Kasım 1938'de saat 09.05'te Türkiye büyük bir acıyla liderini kaybetti. Atatürk'ün ölümünün ardından gelen bu kaybın acısı, milletimizin yüreğinde derin bir iz bıraktı. Ancak onun bıraktığı miras ve düşünceler hem bizlere hem de gelecek nesillere yol göstermiştir ve rehberlik etmiştir. Atatürk'ün ilke ve inkılaplarına sadık kalarak, onun gösterdiği yolda ilerlemek bize düşen en büyük ve en gururlu görevdir. Her yıl 10 Kasım'da 09.05'te Türkiye'nin dört bir yanında sirenler çalar ve millet olarak bir dakikalık saygı duruşunda bulunuruz. Bu anma Atatürk'ün hatırasına olan bağlılığımızın, onun ideallerine olan saygımızın ve sevgimizin büyük bir göstergesidir. Okullarda ve resmi kurumlarda düzenlenen törenlerde, Atatürk'ün hayatı, düşünceleri ve başarılarını anlatılır. Bu törenler, genç nesillere onun ideallerini, düşüncelerini ve reformlarını aktarmak için önemli bir fırsattır. Atatürk'ün hayatı boyunca yaptığı çalışmalar Türkiye'yi modern, bağımsız ve çağdaş bir ülke haline getirmek için atılan adımların temellerini oluşturur. Eğitimde, ekonomide, hukukta ve sosyal alanlarda yaptığı yenilikler ve önderliğinde bulunduğu savaşlar, Türkiye'nin kalkınmasında ve modernleşmesinde büyük rol oynamıştır. Onun "Yurtta sulh, cihanda sulh." İlkesi dünya barışına olan inancını ve insan sevgisini yansıtır. 10 Kasım sadece bir anma günü değil aynı zamanda Atatürk'ün düşüncelerini ve ideallerini ve ideallerini hatırlatma ve yaşatma sorumluluğumuzu yeniden fark etme ve genç nesillere aktarma günüdür. Bu özel gün bizlere Atatürk'ün mirasını ve onun bizlere emanet ettiği Cumhuriyet'i koruma ve geliştirme görevimizi hatırlatır. Atatürk bir lider olmasının yanı sıra, bir düşünce adamı reformcuymdu. Onun ileri görüşlülüğü, Türkiye'nin bugün geldiği noktada büyük önem sahibidir.

Sonuç olarak, 10 Kasım Atatürk'ü anma günü, milletimizin birlik ve beraberliğini Atatürk'ün ideallerine olan bağlılığın bir simgesidir. Onun hatırasını yaşatmak bizler için bir onur ve görevdir.

10 Kasım'da saat 09.05'te hepimiz acıyla hüznle Atatürk'ü anıyoruz.

Zeynep Cemre KARAKAŞ

**Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi**

10 KASIM

10 Kasım, Türkiye'nin büyük önderi yani Mustafa Kemal Atatürk'ü kaybettiği acı gündür. Sadece Türkiye'nin değil tüm dünyanın unutulmaz bir günüdür. Mustafa Kemal 1938 yılına kadar çok şeyler başarmıştır. Türkiye'mizin bu güzel geleceğini ona borçluyuz. Ülkemizin kurulmasında öncülük yapmakla kalmamış ayrıca ülkemizin bugünkü alt yapısını da oluşturmuştur.

Ulu Önder Mustafa Kemal Paşa birçok yenilikle birlikte inkılap yapmış ve ülkemizin modern ülkeler seviyesine gelmesi için elinden gelenin en iyisini yapmıştır. Mustafa Kemal büyük bir lider olmasına rağmen elinden gelenin en iyisini yapmıştır. Mustafa Kemal Paşa her ölümlü gibi bu dünyada güzel anılar ve birçok insanın kalbini kazanarak vefat etmiştir. Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasında büyük rol oynayan Mustafa Kemal Paşa, 10 Kasım 1938 tarihinde saat dokuzu beş geçte hayata gözlerini yummuştur. O acı günden bu yana ülkemiz her sene 10 Kasım'da milletimiz yası tutmaktadır. Atatürk güçlü bir kişiliğe sahiptir. Mustafa Kemal Atatürk'ü sevgi dolu bir insandır. Bizi yani Türkiye'mizi korumak için çokça çalışıp gayret göstermiştir. Yaşamış olduğu yıllar boyunca hep en iyi şekilde çalışmıştır. Mustafa Kemal'in "Benim naçiz vücudum elbet bir gün toprak olacaktır, ancak Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır." demiştir. Yani bu sözünde Atatürk, ben bu hayattan göçüp gitsem bile bu devlet asla ve asla yıkılmayacaktır demek istemiştir.

Bizler Mustafa Kemal Atatürk'ün bizlere miras bıraktığı bu değerli toprakları her zaman korumalıyız ve sahip çıkmalıyız. Bizim yapacağımız şeyler ise Atatürk'ün ilke ve inkılaplarına sahip çıkarak bunu gelecek nesillere en iyi şekilde aktarabilmektir. 10 Kasım'da hepimiz Atatürk'ü gururla ve onurla andık, anıyoruz ve her zaman anacağız.

Ayşegül MENGEN

**Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi**

GÜNLERDEN HÜZÜN

O gün başka bir karanlıktı gökyüzü, kara kara bulutlar tepemizde. Yağmur üstümüze yağıyordu adeta tek damla ıslanmıyorduk. Biz sessiz ağlıyorduk, gökyüzü de sessizce ağlıyordu.

Bugün 10 Kasım... Atamızın aramızdan ayrılışının üzüntüsünü yaşadığımız bir gündeyiz. 10 Kasım sadece bir liderin hayata veda ettiği tarih değil, parlayan bir güneşin söndüğü ve gülümsemelerin yüzlerden silindiği bir tarihtir. Bugün de olduğu gibi her 10 Kasım'ı Atamızın vefatının hüznü ile anarız. Bugün de hayatımızın her anında onun fikirlerini benimseyerek Atamızı anarız.

Mustafa Kemal Atatürk 10 Kasım 1938'de hayata gözlerini yumdu. Onu diğer insanlardan ayıran efsanevi bir yeteneği yoktu, o vatanına milletine bağlıydı. Bu onu mükemmel kılıyordu. Ülkesini savaş ortamından çıkardı, okuma-yazma oranını arttırdı, ekonomik krizlerle savaştı, fabrikalar açtırdı, üretimi geliştirdi ve anlaşmalar yaptı. Türk milletini egemen kıldı. Eşi benzeri olmayan bir gelişme dönemine soktu. Şüphesiz ki Atatürk olmasaydı halk umutsuzluğa kapılacaktı ve bu güzel vatana veda edecekti. Atatürk halka sahip çıktı, bu ümitsizlikten halkı kurtardı. O her zaman ileri görüşlü bir liderdi. Atatürk bizlere ve gelecek nesillere bu vatani emanet bırakmıştır. Bize bu denli güvendiğini şu sözlerle belirtmiştir: "Bütün umudum gençliktedir." Bu sözü kendimize benimseyerek, ilke edinerek bu vatana sahip çıkmalı, vatanımızı canımız pahasına korumalıyız.

Bize düşen Atatürk'ü unutmamaktır. Sadece hatıramızda değil, Atatürk gibi yaşamak Atatürk'ü başkalarına anlatmaktır. Bize emek verdiği bu yolda durmadan yürümek, daimi hedefimiz. Atatürk'ün ilkelerini korumak, inkılaplar ve yenilikleri sonsuza dek yaşatmaktır. Sen yüzümüze tebessüm, sen göğsümüzde gurur, sen kalbimizde nur, gönlümüzde kurumayan bir yaş gibi kalacaksın. Mekanın cennet, ruhun şad olsun Atam!

Rümeysa GÜNDOĞDU

Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

9/A Sınıfı Öğrencisi

DOKUZU BEŞ GEÇE

10 Kasım Türk milleti, için unutulmaz günlerden biridir. Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ü sonsuzluğa uğurladığımız bizim için olan tüm emeklerini daha iyi anlayıp önemseydiğimiz bir gündür 10 Kasım, saat 09.05'te saygı duruşuyla anılan kalplere, hüznün dolduğu tarihtir.

1938'de hayata gözlerini yumduğu o anı saat 09.05'te anıyoruz. Bu tarih bizim için sadece bir ölüm yıl dönümü değil, aynı zamanda bize bırakılan mirası her yıl hatırlatma ve ideallerini yaşatma günüdür. Mustafa Kemal Atatürk Türkiye Cumhuriyeti'mizin kurucusu ve aynı zamanda başkomutanıdır. Onun önderliğinde yürütülen Kurtuluş Savaşı Türk milletinin bağımsızlığını kazanma yolundaki en önemli adımıydı. Mustafa Kemal Paşa birçok yenilikle birlikte inkılaplar yapmış ve ülkemizin modern ülke seviyesine gelmesi için elinden geleni ardına koymamıştır. Türk gencinin ilk hedefi Atatürk gibi büyük bir liderin yolunda ilerlemesidir. Atatürk'ün en önemli vasiyetlerinden biri gençlere duyduğu güvendi. "Bütün ümidim gençliktedir." diyerek geleceği biz Türk gençlerine büyük bir güvenle emanet etmiştir. Mustafa Kemal'in "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir." sözü Türk demokrasisinin temel taşı ve ilkesidir. Her 10 Kasım'da Türkiye'nin dört bir yanında Atatürk'ün devrimlerine olan bağlılık bir kez daha vurgulanır. Onun mirası tüm dünyada dillere destan olmuştur.

10 Kasım Mustafa Kemal Atatürk için bize daha üzölmek değil onun bıraktıklarını ne kadar benimsediğimizi ve yaptıklarına ne kadar sahip çıktığımızı gösterebilmektir. Atatürk'ü anma ve onun öngördüğü çağdaş bağımsız ve demokratik Türkiye'ye sahip çıkma günüdür. Atamızın aziz hatırası Türk milletinin kalbinde ilelebet payidar kalacaktır. Atamızın 86. ölüm yıl dönümünü bir kez daha saygı, minnet ve gururla anıyoruz.

Ecrin Sena KELEŞ

**Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi**

10 KASIM

Bazı günler acı verir insanın yüreğine, yasa bürünür burkular içler. Dilden dökülecek onca söz vardır ama tek kelime edemez ya insan. Sadece yürekte bir acıyı yaşamak ve anmak istersin. İşte o gün 10 Kasım Ata'mın iki eli mavi gözünün dünyadan göçüp gittiği gün.

Mustafa Kemal Atatürk bu milleti bu vatan için canını dişine takmış en büyük emektarımızdır. Cepheden cepheye koşmuş, yeri geldiğinde çocukla çocuk olmuş, kadınlara gerekli değeri, hakkı vermiştir. Tarihin tozlu sayfalarında adı parlayacak, ışığı hiçbir zaman sönmeyecek, dillerden düşmeyecek bir liderdir Atatürk. Son nefesine kadar göğsündeki vatan aşkıyla yanmış, tutuşmuş; bizlere bir gelecek olarak "Cumhuriyet'i" bu vatanı emanet etmiştir. Mustafa Kemal Atatürk'ün kurduğu, gençlere teslim ettiği Cumhuriyet'i her vakit müdafaa etmek; düşmana asla boyun eğmemek biz gençlerin elindedir.

"Benim naçiz vücudum elbet bir gün toprak olacaktır ancak Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır." bu sözle yola çıkmalı ve Mustafa Kemal Atatürk'ü her zaman kalbimizin derinliklerinde sevgiyle taşımalı ve yerleştirmeliyiz.

Şevval AVCI

**Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi**

ÖĞRETMEN OLMAK

Öğretmen, yıllardır biriktirdiği emeklerini taşır sırtında hiç şikayet etmeden. Atandığı ilk günden başlar bir öğretmenin hikayesi. Öğretmenlik kavramının ne kadar kutsal bir meslek olduğunu yaşadıkça anlatır zaman. Fedakarlığın, anne ve babadan sonra gelen karşılığıdır öğretmen.

“Öğretmen bir kandile benzer, kendini tüketerek kullanılabilir, ışık verir.” der bu milletin ilk öğretmeni Mustafa Kemal Atatürk. Öğretmen hayatını, geleceğin mimarlarını, doktorlarını, avukatlarını yetiştirmeye adanır. Bu yüzdendir belki de anneden babadan sonra en çok onun için kullandığımız terim merhamet ve sevgi. Öğretmenler, çocukların ve gençlerin hayatında büyük bir rol oynar. Onlar öğrencilere bilgi ve becerilerini yanı sıra değerleri, sorumluluğu, özgüveni ve empatiyi de öğretirler. Öğretmenlerin sadece öğrencilere değil topluma da büyük bir katkısı vardır. Bu nedenle öğretmenlerin başarısı da toplumun başarısıdır. Öğretmenlik mesleği sabır, özveri ve büyük bir sorumluluk gerektirir. Öğrencinin farklı ihtiyaçları ve öğrenme hızı vardır ve bu nedenle öğretmenler her öğrenciye bireysel olarak yaklaşmalıdır. Bu zorlu görevi başaran öğretmenler, öğrencilerin hayatında derin izler bırakırlar.

Değerli öğretmenlerimiz hem bilgilerini hem sevgilerini ve kalplerini öğrencileriyle paylaşırlar. Öğrencileri performansını düşüğünde, bir yanlış yaptığında zor zamanlarında yanı başında olan bir isimdir öğretmen. Bu sebeple öğretmenlerimiz kıymetlimizdir. Her koşulda öğretmenlerimize sevgi ve saygımızı eksik etmemeliyiz. Sadece öğretmenler gününde değil, onlara olan sevgimizi, saygımızı her zaman hissettirmeliyiz.

Rümeysa GÜNDOĞDU

**Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi**

HAYATIMIZDAKİ KAHRAMANLAR

Öğretmen hayatımıza dokunan, bize bilgiyi, sevgiyi ve saygıyı aşıl原因 bir anne bir baba gibi çok değerlidir. Öğretmenlerimiz bizim sadece sınıf içinde değil hayatımızın her yanında, her alanında bizim yol göstericimizdir. Öğretmen yalnız bilgi veren değil bununla beraber sabrı, sevgiyi, ahlakı, doğruluğu ve dürüstlüğü öğreten kişidir. İşte bu yüzden 24 Kasım öğretmenlerimize olan minnettarlığımızı ifade etmek için büyük bir fırsattır.

Öğretmenlerimiz toplumun geleceğini hatta tüm dünyayı değiştirebilir. Bir çocuğun kalbine dokunan öğretmen, çocukta merak duygusunu ve hayallerine ulaşma cesaretini uyandırır. Öğretmen kimi zaman doktor kimi zaman dost kimi zaman aile olup kucak açar. Her bir öğrencinin farklı olduğunu bilip her birine özel ilgi ve şefkatle yaklaşır. Öğretmenlerimizin toplumdaki önemi sadece öğrencilere bilgi vermek değil aynı zamanda onların geleceğin doktorları, mimarları, öğretmenleri, bilim insanları, sanatçıları gibi pek çok alanda yetişmektedir. Çünkü toplumumuzun en değerli kaynağı eğitimli insanlardır. Öğretmenlerimiz de bu insanları yetiştirirken aynı anda toplumun geleceğini de inşa ederler. Başöğretmen Mustafa Kemal Atatürk'ün: "Öğretmenler; yeni nesil sizin eseriniz olacaktır." sözünde belirttiği gibi, öğretmenlerimiz sadece bireyi değil tüm milleti şekillendirme gücüne sahiptir.

Bugün bu bilginin öğretmenlerimize olan borcumuzu bir kez daha hatırlayıp onlara hak ettikleri değerleri fazlasıyla verelim. Sevgili öğretmenlerimiz, sizler bizim en önemli ve değerli ışığımız, rehberimiz, yol göstericimizsiniz. Tüm emekleriniz için sabrınız için şefkatiniz ve aile kavramını çok güzel tanımladığınız için sizlere minnettarız. Başta Mustafa Kemal Atatürk ve beraberinde gelen tüm öğretmenlerimin öğretmenler gününü büyük bir saygıyla kutluyorum.

Ecrin Sena KELEŞ

**Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi**

EĞİTİMİN KAHRAMANLARI

Her yıl 24 Kasım'da kutladığımız öğretmenler günü öğretmenlerimizi anmak için özel bir gündür. Öğretmenler hayatımızda çok önemli bir yere sahiptir. Onlar sadece ders veren kişiler değil, aynı zamanda hayatımızı şekillendiren rehberlerdir.

Öğretmenlerimiz bizlere bilgi öğretirken aynı zamanda değerlerimizi de geliştirir. Onlar hayallerimizi gerçekleştirmemiz için bize cesaret verir. Bugün öğretmenlerimize minnetimizi göstermeliyiz. Onların emeklerini, gayretlerini takdir etmek çok önemlidir. Her bir öğretmen, öğrencilerinin hayatına dokunur ve onları daha iyi bir insan olmaları için motive eder. 24 Kasım, öğretmenlerin emeklerinin daha çok takdir edilmesi gereken, eğitimin ne kadar önemli olduğunu hatırlatan bir gündür.

Öğretmenlerimizi her zaman saygı ile anmalıyız. Onların öğrettikleri hayatımız boyunca bize yol gösterecek ve ışık olacaktır. Her başarılı bireyin arkasında bir öğretmenin desteği vardır. Başta kendi öğretmenlerim olmak üzere tüm öğretmenlerimizin öğretmenler gününü kutluyorum. Onlar bizim için gerçek kahramanlardır.

Fatma Nur YILMAZ

**Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi**

BAĞIMSIZLIK GÖSTERGESİ

12 Mart, Türk milletinin tarihindeki önemli dönüm noktalarından birisidir. Bu tarih, sadece bir günün ötesinde, bir milletin bağımsızlık mücadelesinin simgesi haline gelmiş bir gündür. 12 Mart 1921, Türk milletinin özgürlüğü için verdiği mücadelenin özgürlüğü için verdiği mücadelenin unutulmaz bir aşamasını simgeler. Bu tarihte, Büyük Millet Meclisi'nin aldığı kararlar ve verilen mücadelenin etkisi, tüm Türk halkı için derin anlamlar taşır.

Türk milletinin kurtuluşu için gösterdiği direniş, 12 Mart'ta bir kez daha kendini gösterdi. İstiklal Savaşı'nın başlangıcından itibaren, yorgun ve fakir bir halk, tüm imkansızlıklara rağmen vatanını savunmak için kenetlenmişti. 12 Mart'ta birlik ve beraberliğimiz hem askeri hem de manevi olarak halkın içinde bir ateş yakmıştı. Düşman işgaline karşı, Türk milletinin bağımsızlık için verdiği kararlılık, 12 Mart'tan sonra çok daha güçlü hale geldi. Bugünün anlamı sadece bir askeri zaferden ibaret değildir. 12 Mart, aynı zamanda Türk milletinin, yorgunluk ve çaresizlik içinde dahi umudunu kaybetmeyerek, bağımsızlık yolunda ne kadar kararlı olduğunu gösteren bir gün olarak hafızalarda yer etmiştir. Gerçek meclisin aldığı kararların gerekse halkın gösterdiği dayanışma ile 12 Mart, Türk milletinin gücünü, inancını ve özgürlüğe olan düşkünlüğünü simgeleyen bir tarih olmuştur. Bugün 12 Mart, yalnızca geçmişin bir hatırlatıcısı değil, aynı zamanda Türk milletinin gücünü ve azmini gösteren bir sembol olarak yaşatılmaktadır. Bağımsızlık mücadelesinin simgelerinden birisi olarak bu tarih, Türk halkının yeniden ayağa kalktığı, direnişin ve özgürlük mücadelesinin simgesi haline gelmiştir. Sonunu da aşağıdaki paragrafla bitirmek isterim:

Kısacası 12 Mart, Türk milletinin bağımsızlık için verdiği mücadelenin en önemli anlarından birisidir. Bu tarih, sadece bir askeri başarı değil, aynı zamanda halkın inanç, azim ve kararlılığının simgesi olarak tarihteki yerini almıştır. Türk milletinin özgürlüğüne ve bağımsızlığına olan bağlılığı, 12 Mart'ın verdiği güçle her geçen gün daha da pekişmiştir.

Ayşegül MENGEN

**Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi**

BAĞIMSIZLIK SEMBOLÜ

12 Mart, Türk milletinin bağımsızlık mücadelesi ve milletin özlemi olan hürriyetin simgelerinden biri haline gelmiş önemli bir tarihtir. 12 Mart 1921 Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerinin atılmasında kritik bir dönüm noktasını ifade eder. Bu tarihte Türk milletinin bağımsızlık mücadelesini simgeleyen İstiklal Marşı, Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından kabul edilmiştir.

İstiklal Marşı, Mehmet Akif Ersoy'un yazdığı Türk milletinin hürriyet ve bağımsızlık mücadelesinin bir özeti niteliğindedir. Ersoy'un sözleri, sadece bir dönemin duygusal ifadesi değil aynı zamanda Türk milletinin kurtuluş için verdiği destansı mücadelenin bir sembolüdür. Marşın kabulü aynı zamanda bir ulusun bağımsızlık yolunda katettiği mesafenin yansımasıydı. Millî Mücadele'nin en zor dönemlerinden birinde kabul edilen İstiklal Marşı, Türk halkının vatan sevgisini ve bağımsızlık arzusunu pekiştiren bir simge olarak tarihimizdeki yerini almıştır. Kurtuluş Savaşı devam ederken, Türk milletinin moral ve direncini arttırmak, tüm halkı tek bir ideal etrafında birleştirmek için bu marş büyük öneme sahiptir. 12 Mart 1921 yalnızca bir milli marşın kabulü değil, aynı zamanda milletin özgürlük ve bağımsızlık mücadelesinin simgesel olarak taçlandığı bir gündür. Mehmet Akif Ersoy'un kaleme aldığı bu eser, sadece o dönemin ruhunu değil, Türk milletinin İstiklal için verdiği mücadelenin gücünü de yansıtmaktadır. Bugün İstiklal Marşı her alanda saygıyla okunur. Türk milletinin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin unutulmayan hatırasıdır.

12 Mart tarihi Türk milletinin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin simgelerinden biri olarak sadece bir marşın kabulüyle değil, aynı zamanda bir milletin yeniden doğuşunun sembolü olarak hafızalara kazınmıştır. İstiklal Marşı hem geçmişin hem de geleceğin güvencesi olarak, Türk milletinin ortak değerleriyle birleşen bir mücadelenin simgesi olmayı sürdürmektedir.

Ecrin Sena KELEŞ

**Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi**

İSTİKLALİMİZİN MARŞI

Bugün bizim marşımızın günü, İstiklal Marşı'nın günü. Mehmet Akif Ersoy'un bizlere armağan ettiği bu marşa sadece şiir olarak bakmamak gerek aslında. O marş içinde gözyaşlarını, dökülen kanları, nice şehitleri barındırıyor. Bağımsızlığımızı simgeler aslında İstiklal Marşı. Her okunduğunda o günleri anmaktır; o zamana saygı, vatana saygı duymaktır.

Her Türk gencinin hayranlığıdır İstiklal Marşı. Her satırını özenle, vatan duygusuyla yazan Mehmet Akif Ersoy değerli bir yazarımız, şairimizdir. Vatan düşmanın işgal altındayken, bağımsızlığımızı ilan etme adına Türk milletini anlatan bir marş yazılmasına karar verildi ve yarışmaya 724 eser katıldı. Alçak gönüllü Mehmet Akif para ödülü olduğundan dolayı yarışmaya katılmak istemedi ve gönderilen şiirlerin hepsi yetersiz bulundu. Bunun üzerine bu şiiri sadece Mehmet Akif Ersoy'un yazacağı düşünülerek yarışmaya katılmaya ikna edildi.

Vatan aşkını dizelere döktüğü bu şiiri çok beğenildi. 12 Mart'ta kabul görüldü ve en değerli günlerimizden biri oldu. Milli marşımızın kabulüyle bağımsızlığımız simgelenmiştir. Mecliste okunarak ayakta alkışlanan bu şiir herkesin kalbine dokunmayı başarmıştır. 12 Mart 1921 tarihinde kabul görmüştür. Mehmet Akif tarafından ordumuza hediye edilmiştir. Türk gençlerine; bu emaneti, nesilden nesle aktarmak, değerini anlatmak düşer. Her bir dizesinde şehitlerin fedakarlıkları işlenir. Her satırında akan kanların izleri vardır. Aslında bu da bizlere en büyük armağandır.

Şevval AVCI

**Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi**

BAĞIMSIZLIĞIN SİMGESİ

12 Mart 1921 Milletimizin en mutlu günlerinden biriydi. Mehmet Akif Ersoy'un yazmış bulunduğu İstiklal Marşımızın kabul günüydü. O gün milletimizin yaşadığı duygunun tarifi yoktur. O zamanlar için, kendilerini tanımladıkları ve bağımsızlıklarını simgeleyen bu marş onlar için çok önemliydi. Her yıl bu kutlu gün İstiklal Marşımızın kabul günü olarak kutlanır. Herkes mutluluk ve heyecan içinde olur. Çünkü bu topraklarda yaşamını sürdüren herkes bilir ki, bu topraklar kolay kazanılmadı. Binlerce can, kan revan içinde ölümle tanıştı. Bu bastığımız topraklarda izimiz sürüyorsa, rahatça yaşayıp nefes alabiliyorsak, giden bu canlar sayesinde. Ama bu kanlar yerde kalmadı, kazanılan zaferler ve bu yolda bizim birlik beraberliğimiz her şeyin üstesinden gelmeye ve düşmanı alt etmeye yetti. Yetti ki şu anda üzerinden 104 yıl geçmesine rağmen 12 Mart'ta bu şanlı zaferi yani İstiklal Marşımızın kabulünü kutlayabiliyoruz. Kutlamaya da devam edeceğiz.

Bu yolun en büyük mimarı olan Mehmet Akif Ersoy'un bu yolda iyi niyetini ve maneviyata verdiği önemi vurgulamıştır. Kendisi öyle biridir ki, yarışmada bulunan ödül nedeniyle ilk teklifi reddedip ikinci sefer ödül almama şartıyla kabul etmiştir. Bu sayede milletimizin bir ömür simgesi olacak olan "İstiklal Marşı'nı" yazmıştır. Mehmet Akif Ersoy'un da dediği gibi "Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırmasın."

Necla Hümevra PIRLANT

**Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi**

AZİZ ŞEHİTLERİMİZE

Bugün, 18 Mart. Vatan için canını feda eden şehitlerimizi andığımız özel bir gün. Sizlere ifade edeceğim kelimeler, yaşadığımız kahramanlık ve fedakarlıkları anlatmaya asla yetmeyecek. Ancak siz şehitlerimize duyduğumuz minnetlerimizi ve saygımızı bir şekilde ifade etmek istiyorum.

Vatan için canınızı seve seve feda eden şehitlerimiz, bize özgürlüğü ve huzuru emanet ettiniz. Sizin cesaretiniz, düşmana karşı dik duruşunuz, bizi bu toprakların üzerinde yaşama hakkını kazandıığımız her anı kıymetli kılmaktadır. Şehit olmanın ne kadar büyük bir onur olduğunu söylemek kendinizden yaptığımız fedakarlığı anlatmaya yetersiz kalır. Cephede tek kaldığımızda korkusuzca bu vatanı canınız pahasına korumanız, kendinize olan inancınızı yitirmemeniz büyüleyici bir şey. Sizler sadece birer askeri kahraman değil, milletimizin ruhunu yansıtan gerçek kahramanlarsınız. Bağımsızlık ve özgürlük uğruna verdiğiniz her mücadele, bugünün gençleri bizlere ve yarının gençlerine ilham kaynağı olmaya devam edecektir. Sizin sayesinde bayrağımız özgürce dalgalanmaya devam edecek, Türkiye Cumhuriyeti ilelebet özgür kalacak.

Bugün burada yaşadığımız her anı siz şehitlerimize borçluyuz. Bizi korumak için gösterdiğiniz cesaretin ne kadar büyük bir anlam taşıdığını bir kez daha anlıyoruz. Şehit olmanın sadece bedensel bir kayıp olmadığını, aynı zamanda bir milletin ruhunun derinliklerine işleyen bir kahramanlık olduğunu bilerek anıyoruz sizleri. Vatan sevgisiyle, bayrak sevgisiyle ve milletin birliği ilkesiyle verdiğiniz mücadeleyi biliyoruz. Öyle bir destandır ki tarih bu kahramanlıkları sonsuza dek yazacaktır. Çanakkale'den Kurtuluş Savaşı'na, 15 Temmuz'dan bugüne kadar her an, her dönemde sizler milletin en kararlı, en korkusuz, en cesur kahramanları oldunuz. Kendi canınızı feda ederek bu toprakları bizlere emanet ettiniz. Sizlerin emanetine sahip çıkmak, her zaman bu topraklarda barışı, huzuru, adaleti yaşatmak için var gücümüzle çalışacağımıza söz veriyoruz. Geriye bıraktığımız bu topraklardaki her hatıra bizlere yol gösterici olacak. Sizlerin aziz hatıraları gönüllerimizde sonsuza kadar yaşayacak. Sizler yalnızca şehitlik mertebesine ulaşmış değil, aynı zamanda milletimizin belleğine kazanmış, tarihimizin en yüce kahramanları oldunuz.

Aziz şehitlerimiz, huzur içinde uyuyun. Sizlerin fedakârlık ile gösterdiği bu yolda yürümek, bize onur kaynağı olmaya devam edecek. Huzur içinde uyuyun. Bizler sizin izinizden yürümeye, daha aydınlık bir gelecek inşa etmeye devam edeceğiz. Ne vatan unutulacak ne bayrak düşecek ne de milletin birliği bozulacaktır. Milletimizin her bir ferdi olarak, sizleri sonsuz sevgi ve rahmetle anıyoruz. Ruhunuz şad olsun, saygı ve minnetle!

Rümeysa GÜNDOĞDU

**Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi**

ÇANAKKALE ZAFERİ: DİRENİŞİN SİMGESİ

Çanakkale Zaferi, Türk milletinin bağımsızlık ve özgürlüğe verdiği mücadelenin en parlak örneklerinden biridir. 18 Mart 1915'te kazanılan bu zafer, Türk tarihinin dönüm noktalarından biri olarak kabul edilir. Çanakkale Savaşları, Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde, I. Dünya Savaşı sırasında gerçekleşmiş ve Türk milletinin azim, kararlılık ve vatan sevgisi ile dolu destansı direnişi ile sonuçlanmıştır.

I. Dünya Savaşı sırasında İtilaf Devletleri, Osmanlı İmparatorluğu'nun başkenti İstanbul'u ele geçirecek savaşı kısa sürede sona erdirmek ve Rusya'ya yardım ulaştırmak amacıyla Çanakkale Boğazı'nı geçmek istemişlerdir. Bu amaç doğrultusunda, 19 Şubat 1915'te Çanakkale Boğazı'na yönelik deniz saldırıları başlatılmıştır. Ancak, Türk askerlerinin ve komutanlarının üstün savunma stratejileri sayesinde, İtilaf Devletleri'nin bu saldırıları başarısızlıkla sonuçlanmıştır. 18 Mart 1915 tarihinde, İtilaf Devletleri büyük bir donanma ile Çanakkale Boğazı'na saldırmışlardır. Bu saldırı savaşın en kritik anlarından biri olarak kabul edilmektedir. Türk askerleri kahramanca bir direniş sergileyerek, İtilaf Devletleri'ne ait gemilerin boğazı geçmelerini engellemiş ve büyük bir zafer kazanmışlardır. Bu zafer, Türk milletinin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin en önemli dönüm noktalarından biri olarak tarihe geçmiştir. Çanakkale Savaşları'nın kara harekâtı, 25 Nisan 1915 tarihinde başlamış ve yaklaşık 9 ay boyunca devam etmiştir. Gelibolu Yarımadası'nda gerçekleşen bu savaşlar, Türk milletinin vatanına olan bağlılığını ve savunma gücünü tüm dünyaya göstermiştir. Mustafa Kemal Atatürk, Anafartalar, Arıburnu'ndaki başarıyla Türk milletinin gönlünde taht kurmuş ve milli mücadelenin lideri olarak öne çıkmıştır.

Çanakkale Zaferi, Türk milletinin bağımsızlık ve özgürlüğü için verdiği mücadelenin en parlak örneklerinden biridir. Şehitlerimizin kahramanlıkları, Türk milletinin hafızasında ölümsüzleşmiş ve gelecek nesillere aktarılmaktadır. Çanakkale Zaferi, Türk milletinin birlik ve beraberlik içinde hareket ettiğinde neler başarabileceğinin en güzel kanıtıdır. Bu zafer, sadece Türk milletine değil, tüm bağımsızlık mücadelelerine ilham vermiştir. Çanakkale'de yazılan destan, Kurtuluş Savaşı'nın ve Cumhuriyet'in temelini atmıştır.

Gökçe Naz KARAKAŞ

**Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi**

ÖLÜMSÜZ ŞEHİTLER

18 Mart 1915. Düşmanı büyük bir yenilgiyle yurttan attığımız gündür. Her yıl 18 Mart'ta bu şanlı zaferi kutlarız.

Şu anki gibi değildi o zamanın şartları ve koşulları. Onca sefalet, onca ölüm, gelen ölüm haberleri, evlatlarından haber alamayan aileler, babalarının dönmesini bekleyen çocuklar... Düşman acımadı o ailelere sevdiklerini tek tek ellerinden aldı. O nelere sevdiklerini tek tek ellerinden aldı. İşte milletimizin bu istikrarlı tutumu, boşa değildi bu çaba. Herkes her şeyin feda ediyordu gözlerini kırpmadan. Bu vatan kolay kazanılmadı, kolay da vazgeçilmeyecekti. Zaten öyle de oldu. Ellerde güzel bir yenilgiyle uğurladık. Milletimizin birlik beraberliğini anlatmaya kelimelerin kalmaz hali. Bu kağıda ne yazılsa tarif edilemez bir zafer kazanmıştık. Biz vatanımızı asker dahi olmayanların tuttukları silahlar ve düşmana bile korku salacak olan vatan sevgimizle kazandık.

Şu anda bu topraklarda yaşayıp nefes alabiliyorsak, fedakâr analar, kendine güvenen vazgeçmek nedir bilmeyen yiğitlerimiz sayesinde. Böyle bir savaşın ileriki nesilleri, öyle önemli bir toprağa doğdular ki ileriki zaferlerin umut ışıklarını yakıyorlar. Günümüzde bu topraklarda görünmeyen binlerce kahraman var. Onlar ölmedi, sadece göremiyoruz. Çünkü kalbimizde yaşamaya devam ediyorlar.

Necla Hümevra PIRLANT

**Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi**

BAĞIMSIZLIĞIN ÖLÜMSÜZ ŞİİRİ

Tarih, insanların yazdığı en büyük destanların sahnesidir. Ancak bazı destanlar vardır ki kelimelerle anlatılamaz, sadece hissedilir. 18 Mart 1915, Çanakkale'nin sularında ve topraklarında yazılan böyle bir destanın tarihidir. Bu zafer, milletimizin azminin, fedakarlığının ve inancının sessiz tanığıdır.

Çanakkale Savaşı, sadece bir askerî mücadele değil, aynı zamanda insan ruhunun sınıdığı bir arenaydı. Düşman donanmaları, teknolojik üstünlüklerine güvenerek boğazın serin sularını aşmayı planladılar. Ancak karşılarında, vatan toprağının her karışını canıyla savunmaya yemin etmiş Mehmetçikler buldular. Bu savaşın en çarpıcı yönlerinden biri, milletimizin her kesiminden insanın omuz omuza vererek mücadele etmesiydi. Henüz bıyığı terlememiş gençler, cepheye koşarak vatan savunmasında yer aldı. Anadolu'nun dört bir yanından gelen yiğitler, farklı dillerde konuşsa da aynı duayı ettiler: "Vatan sağ olsun." Siperlerde yaşanan insanlık dramları, savaşın acımasız yüzünü gözler önüne seriyordu. Bir yanda mermisi bitmiş askerler, süngüyle düşmana karşı dururken, diğer yanda yaralı düşman askerine su veren Mehmetçik'in merhameti, insanlığın ölmediğini gösteriyordu.

18 Mart, sadece bir zaferin değil, aynı zamanda insanlık onurunun da yeniden tanımlandığı bir gündür. Çanakkale'nin sessiz tanıkları olan şehitlerimiz, bizlere vatan sevgisinin ne demek olduğunu öğretti. Onların bıraktığı miras bugün de yolumuzu aydınlatıyor. Bu nedenle, her 18 Mart'ta sadece zaferimiz değil, insanlık değerlerimizi de anıyor ve yüceltiyoruz.

Ayşegül MENGEN

**Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi**

KORKUSUZ KAHRAMAN ASKERLERİMİZ

18 Mart 1915, her Türk'ün en hüznü ve gurur duyduğu günlerden biri olan Çanakkale Zaferi'nin günüdür. Çanakkale Zaferi en üzücü, en yürek burkan zaferdir. Kazanılan bu zaferde nice gözyaşları vardır. Çanakkale topraklarında akan kanın haddi hesabı yok. Belki de tanımadığımız kahraman askerlerimizin naaşları yatıyor o topraklarda. Her bir adımda dökülen kanlar var Çanakkale topraklarında.

Çanakkale, gurur vericidir. Türk'ün korkusuz vatan için her şey göze alabildiğinin göstergesidir. Bağımsızlığımızı, özgüvenimizi ortaya koyduğumuzu gösterir. Vatan için her şeyi yapabilecek askerlerimize borçluyuz bu vatanı. İki dakika sonra öleceğini bilmesine rağmen savaşa gözü kapalı giden, vurulduğunda yanındakinin önüne kendisini siper edecek kadar vatan aşkıyla kör olmuş bir millete sahip olduğumuz sürece kolay kolay sırtımız yere gelmez ve gelmeyecektir. Seyit Onbaşı'nın 276 kiloluk mermiyi hiç tereddüt etmeden kaldırması, Cevat Paşa'nın elde kalan 26 mayını Çanakkale Boğazı'na döşeyerek savaşın seyrini değiştirmesi, kadın olduğunu gizleyerek Mücahide Hatice Hanım'ın cephede savaşa gitmesi ve bunun gibi nice kahramanlarımızın vatan sevdasıyla yaptığı nice kahramanlıklar saymakla bitmez. Bu savaşta binlerce şehit vermemizle yetim kalan çocuklar, dul kalan kadınlar, evlat acısıyla içi cayır cayır yanan analar babalar... Tanıdığımız cenazesini bile bulamayıp ölüp ölmediğinden bihaber nice insanın olduğu bir zafer.

Savaş 9 Ocak 1916 tarihinde sona ermiştir ve İtilaf Devletleri geri çekilmiştir. Ağır kayıplar sonucunda zafer ulaşılmıştır. Bunun farkında olmalıyız. Fedakarlıkların, rahatça yaşamamız için verilen can kayıplarının bilincinde olmalıyız ve bu bilinçle yaşayarak şehitlerimizi her zaman anmalıyız. Atatürk'ün şu sözü açıklıyor her şeyi: "Ben size taarruzu emretmiyorum, ölmeyi emrediyorum." Bunun bilinciyle savaşa giden şehit ve gazilerimizi saygı ve minnetle anıyoruz!

Şevval AVCI

**Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi**

23 NİSAN COŞKUSU

23 Nisan, Türk halkı için büyük bir anlam taşıyan ve Türk milletinin bağımsızlık mücadelesinin simgesi haline gelmiş bir gündür. Bu özel gün, 1920 yılında Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin açıldığı ve Türk halkının egemenliğini kazandığı gündür.

23 Nisan sadece Türkiye için değil, tüm dünya çocukları için özel bir gündür. Mustafa Kemal Atatürk bugünle yalnızca milletin egemenliğini simgelemekle kalmamış, aynı zamanda dünya çocuklarına ithafen 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı olarak ilan etmiştir. Mustafa Kemal Atatürk, çocukları ülkenin geleceği olarak görmüş ve onların iyi yetişmesinin, sağlıklı bir toplum oluşturmanın teminatı olduğunu vurgulamıştır. 23 Nisan'ı, çocuklar için bayram ilan etmesi, onların sesini duyurmak, haklarını savunmak ve onların geleceğin liderleri olarak görmek arzusunun bir göstergesidir. Çocuklara verilen değer Türkiye'nin kalkınmasında en önemli adımlardan biridir. Bu yüzden her yıl 23 Nisan'da tüm Türkiye'de çocuklar için büyük bir coşku ve heyecan yaşanır. Okullarda düzenlenen etkinliklerle, çocuklar bu özel günü kutlarlar. Şarkılar söyler, şiirler okurlar, dans ederler ve eğlenceli etkinlikler düzenlerler. Bu etkinlikler çocukların kendilerini ifade etmeleri ve eğlenerek öğrenmeleri için önemli fırsatlar sunar. Ayrıca 23 Nisan'da geleneksel olarak Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde çocuklar vekil olarak görev alır. Bu çocukların bir sorumluluk duygusu kazandırmak ve onların gelecekteki liderlik rollerine hazırlanmasını sağlamak için harika bir fırsattır.

Özet olarak, 23 Nisan, Türk milletinin bağımsızlık mücadelesinin bir simgesi olduğu kadar, çocukların toplumda sahip oldukları yerin ve değerinin de bir göstergesidir. Atatürk'ün çocuklara olan güveni ve sevgisi, bu özel günün her yıl coşkuyla kutlanmasını sağlar. 23 Nisan, sadece bir bayram değil, çocukların geleceğin teminatı olarak yetişmesi için bir çağrı ve hatırlatmadır.

Rümeysa GÜNDOĞDU

**Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi**

KÜÇÜK KALPLERİN BÜYÜK BAYRAMI

23 Nisan 1920, Türk milletinin kendi kaderini tayin etmeye karar verdiği, egemenliğin ilan edildiği tarihi bir gündür. Bu önemli günde Türkiye Büyük Millet Meclisi açılmış, milletin iradesi resmen yönetimin temeli haline gelmiştir. Atatürk'ün liderliğinde gerçekleşen bu büyük adım sadece bir siyasi gelişme değil, aynı zamanda bir milletin yeniden doğuşudur. Ancak 23 Nisan'ı diğer tarihlerden ayıran çok özel bir yönü daha vardır. Bugün Mustafa Kemal Atatürk tarafından çocuklara armağan edilmiştir. Çünkü Atatürk geleceğin temeli olan çocuklara büyük bir değer vermiş, onları milletin en kıymetli hazinesi olarak görmüştür. Bu nedenle 23 Nisan hem ulusal egemenlik günü hem de çocuk bayramıdır. Dünyada çocuklara adanmış tek bir bayramın Türkiye'de olması ne kadar ileri görüşlü bir lidere sahip olduğumuzu gösterir. Her yıl 23 Nisan geldiğinde ülkenin dört bir yanında bayram coşkusu yaşanır. Farklı dillerden, farklı kültürlerden gelen çocuklar barış içinde kucaklaşır. Atatürk'ün "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir." sözü, bu bayramın temelini oluşturur. Bugün biz çocuklara düşen görev; bu emaneti en iyi şekilde korumak, tarihimize sahip çıkmak ve ülkemizi daha ileriye taşımak için çok çalışmaktır. Çünkü bizler ne kadar bilmeli, çalışkan olursak Türkiye Cumhuriyetimiz de o kadar güçlü olur.

23 Nisan sadece geleceğimizin değil, aynı zamanda geleceğimizin simgesidir. O bir milletin özgürlüğünün ve çocuklara olan inancının sembolüdür. Biz çocuklar bu güzel mirasa sahip çıkmalı ve Atatürk'ün bize olan güvenine layık olmalıyız. Her 23 Nisan sadece sevinmekle kalmamalı, aynı zamanda bu büyük sorumluluğu hatırlamalıyız. Bütün çocukların bayramı kutlu olsun!

Ecrin Sena KELEŞ

**Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi**

GELECEĞİN UMUDU

Tarih, bazı günler altın harflerle yazar. O günler sadece geçmişini anlatmaz; bir milletin ruhunu da taşır. 23 Nisan 1920 işte böyle bir gündür. Bir halkın esarete boyun eğmeyip ayağa kalktığı, egemenliğin saraylardan alınıp millete verildiği ve en önemlisi bu kutsal günün çocuklara armağan edildiği gündür.

Mustafa Kemal Atatürk bu ülkenin kurtuluşunun planını yaparken, yalnızca savaş meydanlarını düşünmedi. O, zaferin sadece silahla değil; eğitimle, kalemlle, bilinçle ve en önemlisi çocuklarla kazanılacağını farkındaydı. Bu yüzden Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin açıldığı bugünü çocuklara bayram olarak armağan etti. 23 Nisan, sadece bir bayram değil; aynı zamanda bir sorumluluktur. Çocukların koşabildiği sokaklar, bir zamanlar düşman çizmesinin geçtiği yerlerdi. Bu yüzden her 23 Nisan hem bir kutlama hem de bir millet günüdür. Atamızın gözünde çocuklar yalnızca birer birey değil; aynı zamanda bir milletin kaderini değiştirebilecek kadar güçlü varlıklardır. O, çocukların cesaretine, hayal gücüne ve vicdanına inanmış; bu yüzden geleceği onlara teslim etmiştir. Biz çocuklara düşen görev ise, bu güvene layık olmaktır. Çünkü bir ülkenin gerçek zenginliği ne altınla ne de toprakla ölçülür. Bir ülkenin en büyük hazinesi, bilinçli çocuklardır.

23 Nisan, geçmişin kahramanlarına bir teşekkür, geleceğe verilen bir sözdür. Bizler bu sözü tutacağız. Çünkü bu bayram, sadece bir gün değil; bir milletin yüreğidir. "Ey yükselen yeni nesil; cumhuriyeti biz kurduk, onu yükseltecek olan sizlersiniz!"

Damra KARAKOYUN
Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi

MEŞALENİN YAKILDIĞI GÜN

Tarih, bazı günleri altın harflerle yazar: 19 Mayıs 1919 da işte o günlerden biridir. Bir milletin umuda, özgürlüğe ve bağımsızlığa doğru attığı ilk adımdır bu. Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün Samsun'a çıkışıyla başlayan bu destan, sadece bir kurtuluş mücadelesi değil, aynı zamanda bir milletin yeniden doğuşunun sembolüdür.

O sabah Karadeniz'in dalgaları başka vurmuydu Samsun kıyılarına. Çünkü o dalgalar yüzyıllarca hür yaşamış bir milletin zincirlerini kırmaya kararlı olduğunu fısıldıyordu. Anadolu'nun dört bir yanı işgal altındayken, halk karanlığa mahkûm edilmişken, bir ışık doğdu Karadeniz'in ötesinde. Bu ışık, Türk milletinin yeniden ayağa kalkışının habercisiydi.

19 Mayıs yalnızca bir tarih değil; bir ruh, bir inanç, bir direniştir. Atatürk "Benim doğum günüm 19 Mayıs'tır." derken, aslında sadece kendi hikayesini değil, tüm Türk milletinin yeniden var oluşunu bir işaret ediyordu. O gün; gençliğe güvenin, millet sevgisinin ve bağımsızlık tutkusunun tarih sahnesine yazıldığı gündür.

Bugün bizlere düşen görev, 19 Mayıs'ın taşıdığı anlamı sadece kutlamalarla değil, bilinçle, şuurla ve sorumlulukla yaşatmaktır. Çünkü bu emanet gençliğe verilmiştir. Atatürk, "Ey Türk Gençliği!" diyerek başladığı hitabesinde bizlere en büyük görevi bırakmıştır: Cumhuriyetimizi ve bağımsızlığımızı sonsuza dek korumak.

Unutmamalıyız ki 19 Mayıs'ta yanan o bağımsızlık meşalesi, bugün hâlâ Türk gençliğinin ellerinde parlıyor. Her birimizin yüreğinde bir Samsun var. Her birimizin içinde, zorluklar karşısında dimdik durmayı öğreten bir Mustafa Kemal. Ve her birimizin omuzunda, geçmişten gelen bir sorumluluk var.

Zeynep Cemre KARAKAŞ

**Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi**

TÜRK MİLLETİ YOK EDİLEMEZ

Hayatı ve özgürlüğü için ölümü göze alan bir millet asla yenilmez. İstilanın hüznü vurmuş bir şehir var uzakta, masmavi gökyüzünü kapkara bulutlar saran, güneşin bile doğmayı istemediği bir şehir. Katledilmiş analar, çocuklar, esir alınmış babalar, atalar... Ne zaman kavramı ne de gidişe dur diyebilen bir dönemdi onların yaşadıkları. Kurtuluşu arayacak egemenliğini koruyacak o ülkede söz sahibi olacak bir yığın insan cehalete gömülüyordu. 19 Mayıs 1919 Millî Mücadele tarihi, yeni bir devletin ortaya çıkışını yeni bir ulusun oluşumunun ayrıca milletin tek bir kişi tarafından birleşip Kurtuluş Mücadelesi vererek bağımsızlığına kavuşacaktı. Türkler tarihi boyunca esir yaşamamış, her daim bağımsızlığına düşkün bir millettir. 19 Mayıs 1919 Türk tarihinin önemli dönüm noktası idi. 19 Mayıs sadece bir ulusun kurtuluşu değil aynı zamanda milletin yeniden kurtuluşu muasır medeniyetlere ulaşmak için de kurtuluşun tarihidir. Çünkü "Milleti, yine milletin azmi ve kararı kurtaracaktır." Amacın sadece bağımsız bir Türkiye kurmak değil, millet egemenliğini de getirmek olduğunu ifade eder. Mustafa Kemal bir yandan halkı tekrar örgütleyecek, Millî Mücadele için komutanları halkın yanına çekmek isteyecekler, kongreler düzenleyerek millet egemenliğine hâkim kılmak isteyecek. Kurulacak olan Türkiye Cumhuriyeti için kongrelerde devrimlerin alt yapısını hazırlayacak ve Mustafa Kemal bu zor şartlar altında Millî Mücadele'ye halkıyla başlayacak. 19 Mayıs 1919'da Mustafa Kemal Samsun'a çıkarken aynı zamanda bağımsızlığını yitirmiş halkların, düşman altında bulunan devletlerin de kaderini etkileyecek bir sürecin başlangıcını oluşturuyordu. 19 Mayıs'ı anlamak için öncelikle temel olarak yapılması gereken ulus Kurtuluş Savaşı'mızı anlamak ve doğru yorumlamak gerekir. Bugün 19 Mayıs 1919'u anlayanlar elbette Kuvayı Milliye ruhunu da anlamıştır. Mustafa Kemal Samsun'a çıkarken o daima milletine güvenmiştir. 19 Mayıs benim doğum günüdür diyen Atatürk için biz Türk gençliği vatanımıza, bayrağımıza, milletimizi her daim korumalıyız. Binlerce şehit verilerek, kanlar dökülecek, imkansızlıklar içinde kurulan bu devletimize sahip çıkan bütün milletimizin 19 Mayıs'ı kutlu olsun. Unutmayın!

TÜRK MİLLETİ YOK EDİLEMEZ!

Azra ŞİNAFOROĞLU

**Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi**

KÜLLERİNDEN DOĞAN MİLLET

İşte o günün sonunun ne olacağını bilmeden cesurca atılan adımların başlangıcı olan o gün. Kimsenin aklının ucundan geçiremediği zaferlerin, insanların birbirine olan umutlarının yeşermeye başlayıp kök salacağı o gün. Bir milletin zaferle sonuçlanacağını bildikleri başlangıç günü. Düşmana korku salacak, milletimizi onurlandıracak sonuçların ilk adımlarının atıldığı gün. İşte o gün 19 Mayıs 1919.

19 Mayıs 1919'da Mustafa Kemal Atatürk'ün Samsun'a çıkması ile başlayan bu savaşta büyük bir liderlik örneği göstermiştir. Adeta bir milletin umut ışığını yansıtmış, arkasında bağımsızlık isteyen bir orduyla, istediklerini almadan rahat etmeyeceklerdi. Öyle de olmuştu zaten. Kahraman ve fedakâr ordusuyla büyük lider, herkesin istediği bağımsızlığı tatmıştır.

Annelerinden, babalarından, evlatlarından, kardeşlerinden, eşlerinden ayrı kalan tonlarca asker, evlerinde eşlerinin yaşama umuduyla ayakta kalan eşler, çocukları yaşıyor mu, yoksa ölmüşler mi? Açlıktan mı? Karnı tok mu? Bilmeyen analar...

Yıllarca bağımsızlık uğruna yapılan onca savaş dökülen onca kan birçok kez yenilgi tekrardan bağımsızlık umudu belki de en çok bulunan şey umut. Kendiliğinde olan bağımsızlık umudu, hiçbir zaman sönmemesi gereken, uğruna alınmadan da vazgeçilmeyecek bir bağımsızlık.

Böyle bir milletin bıkmadan ilerledikleri azim ve kararlılığın bitmediği böyle şerefli bir geçmişe sahip olmak herkesin dilden dile gelecek nesillere aktaracağı gurur duyulması gereken bir zafer.

Biz gördük, yaşadık, kutladık, şimdi geleceğe nesillere duyuracağız.

Necla Hümeyra PIRLANT

**Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi**

BAĞIMSIZLIK YOLUNDA

19 Mayıs 1919; her yıl düzenli olarak kutlanan, Mustafa Kemal'in çocuklara armağan ettiği, Türkiye Cumhuriyeti'nin Milli Bayramı olan "Atatürk'ü Anma, Gençlik ve Spor Bayramı."

19 Mayıs 1919, Kurtuluş Savaşı'nın başladığı gün olarak kabul edilmiştir. Fakat bu zamana kadar gelinen süreç, kolay olmadı. Bu süreçte yaşananlar asılan zorluklar, bugüne kadar gelmemizi sağlayarak bizi tarihe kazandı. Tüm umutlar tükendiği vakitte Mustafa Kemal Atatürk'ün Samsun'a çıkması, bağımsızlık hareketine doğru giden ilk adım olmuştur. Türk Milleti, Mustafa Kemal Atatürk'ün önderliğinde başlatılan var olma mücadelesini emsalsiz bir zaferle sonuçlandırarak, tarih sahnesine başı dik olarak çıkmayı başarmıştır. Kurtuluş Savaşı'ndan sonra Mustafa Kemal bir güneş gibi doğmuştur adeta... Milli Mücadele'nin haberi ülkeye yayıldı. Türkiye Büyük Millet Meclisi kurularak halkın iradesi üstün kılındı. Türk halkı büyük mücadele esnasında etten duvar örmüştü adeta. Türk ordusunun peş peşe aldığı zaferlerle beraber tüm dünya, Türkiye'nin egemenliğe kavuşmuş, bağımsız bir ülke olduğunu kabul etmiştir.

Bizlerin bu güzel ülkede bağımsız yaşamamızı sağlayan tüm şehitlerimiz, mezarlarında rahat uyusunlar. Çünkü biz Türk gençliğinin asıl görevi, bu vatanı sonsuza kadar korumak ve vatanımıza sahip çıkmaktır. Türk milleti bağımsızlık yolunda daima yürüyecektir:

"Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur."

Dilara KESKİN

**Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi**

BAĞIMSIZLIK ADIMI

19 Mayıs Türk milletinin kaderini değiştiren tarihi bir dönüm noktasıdır. Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün Samsun'a çıkarak Kurtuluş Savaşı'nı başlattığı bu anlamlı gün sadece bir askeri hareket değil bir milletin yeniden doğuşunun simgesidir.

Her yıl 19 Mayıs'ta kutladığımız Atatürk'ü Anma, Gençlik Spor Bayramı aynı zamanda gençliğe duyulan güvenin de en güzel ifadesidir. 1919 yılında Türk milleti, işgal altındaki topraklarda bağımsızlık umudunu yitirmişken, Mustafa Kemal'in Samsun'a çıkışıyla bu karanlık tablo değişmeye başlamıştır. Samsun'dan başlayan bu kutlu yürüyüş, Amasya, Erzurum ve Sivas kongreleriyle şekillenmiş, nihayetinde Türkiye Cumhuriyeti'nin temelini atmışlardır. Mustafa Kemal, o gün sadece Samsun'a çıkmadı. Aynı zamanda Mustafa Kemal gençliğe ilk adımı da attı. Ama bu bir emanet değil sadece; bir çağrıdır "Hadi!" der gençliğe. "Ben geldim, sıra sende!" 19 Mayıs kimilerine göre sadece bir tarihtir. Ama aslında o sabah doğan bir çocuk ilk kez ağlayan bir bebek, limana yaklaşan bir gemi, kalbinde korku ile umut arasındaki çizgide yürüyen halkın sessiz çıղlığıdır.

Bugün bu gençlere düşen görev: 19 Mayıs ruhunu sadece bir bayram olarak kutlamak değil, bu ruhu yaşatmak ve gelecek nesillere aktarmaktır. Özgürlük ve bağımsızlık içinde yaşıyorsak, bunu geçmişte verilen büyük mücadelelere borçluyuz. Atatürk ve silah arkadaşlarını minnetle anarken biz de onların emanetine sahip çıkmalı, bilimde, sanatta ve sporda ilerleyerek ülkemizi daha da aydınlık yarınlara taşımamızdır. Çünkü gençler milletin geleceğidir. "Ey Türk Gençliği!" diye başlayan Gençliğe Hitabede bu sorumluluğu gençlerin omuzlarına yüklemiştir.

Rümeysa GÜNDOĞDU

**Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
9/A Sınıfı Öğrencisi**

BİR MİLLETİN DİRİLİŞİ

Tarih boyunca milletler kaderini değiştiren büyük günler yaşamıştır. Türk milleti için bu özel günlerden biri de 19 Mayıs 1919'dur. Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün Samsun'a çıkarak Kurtuluş Savaşı'nı başlattığı bu tarih bir milletin esareti kabul etmeyerek bağımsızlık ve özgürlük uğruna ayağa kalktığı gündür.

Birinci Dünya Savaşı'nın ardından Osmanlı Devleti ağır yenilgiler almış, toprakları işgal etmeye başlamıştı. Halk yorgun ordular dağılmış ve umutları tükenmiş gibiydi. Ancak bu karanlık tablo içinde bir ışık parladı: Mustafa Kemal Atatürk'tü. O, halkına güveniyor milletin azim ve kararlılığına inanıyordu. 16 Mayıs 1919'da İstanbul'dan yola çıkan Bandırma Vapuru 19 Mayıs sabahı Samsun'a ulaştı. Bu geliş yalnızca bir askeri hareket değil aynı zamanda bir milletin bağımsızlık ruhunun ayağa kalkışıydı. Atatürk Samsun'a çıkarak sadece düşmana karşı değil aynı zamanda umutsuzluğa ve teslimiyete karşı da bir savaş başlattı. Amasya Genelgesi'nde "Milletin bağımsızlığını yine milletin azim ve kararı kurtaracaktır." diyerek halkı örgütlemeye başladı. Erzurum ve Sivas kongreleri ile milli iradenin önemi vurgulandı. Sonunda 23 Nisan 1920'de TBMM açılarak milli mücadele kalbi atmaya başladı. 19 Mayıs sadece bir başlangıç değil bir milletin yeniden doğuşunun, esarete karşı özgürlük aşkının simgesidir. Atatürk, bugünü gençlere armağan ederek onlara olan güvenini göstermiştir. Vatan sevgisini, bağımsızlık tutkusunu ve çağdaş uygarlık hedefini her zaman diri tutmalıyız. Bir millet geçmişine sahip çıktıkça geleceğine sağlam adımlarla yürür. 19 Mayıs, milletimizin onurunun, bağımsızlık tutkusunun ve özgürlük inancının adıdır. Ve bizler her 19 Mayıs'ta bu büyük mücadelelerin kahramanlarını minnetle anarak, onların mirasına sahip çıkmaya söz veriyoruz.

Ecrin Sena KELEş

**Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi**

GELECEĞE UMUTLA BAKAN GÖZLER

23 Nisan, Türk milleti için bir tarih değil; bağımsızlığın, egemenliğin ve geleceğe duyulan inancın simgesidir. Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün 1920 yılında Türkiye Büyük Millet Meclisini açmasıyla başlayan bu anlamlı gün, yıllar sonra bir bayram olarak tüm dünya çocuklarına armağan edilmiştir. Bu yönüyle 23 Nisan yalnızca bir siyasi gelişmenin yıl dönümü değil, aynı zamanda barışın, kardeşliğin ve umudun bayramıdır. Mustafa Kemal Atatürk, çocuklara duyduğu sevgi ve güveni bu bayramla tüm dünyaya göstermiştir. O, milletin kaderini tayin eden bir günü çocuklara armağan ederek geleceği onların omuzlarında yükselteceğini ilan etmiştir. Çünkü Atatürk biliyordu ki; özgürlük, bağımsızlık ve milli egemenlik ancak bilinçli eğitimle ve özgüvenli bireylerle sürdürülebilir. Bu yüzden 23 Nisan yalnızca geçmişin bir kutlaması değil aynı zamanda geleceğin inşasıdır.

Her yıl 23 Nisan'da sokaklar çocuk sesleri ile şenlenir. Bayraklar asılır, şiirler okunur, şarkılar söylenir. Dünya'nın dört bir yanından gelen çocuklar bu topraklarda buluşur, el ele vererek barış ve kardeşlik mesajları verir. Bu coşku sadece Türkiye'nin değil, tüm insanlığın ortak değerlerini yücelten bir tabloya dönüşür. Bugün biz çocuklar, Atatürk'ün bizlere bıraktığı bu değerli emaneti yüreğimizde taşıyoruz. Okuyor, araştırıyor, çalışıyor ve daha aydınlık bir gelecek için çabalıyoruz. Çünkü biliyoruz ki bizler ne kadar güçlü bilinçli ve vatansever olursak ülkemizde o kadar güçlü olur. 23 Nisan sadece bir bayram değildir, o bir milletin kendi kaderini tayin ettiği bir dönüm noktasıdır. Aynı zamanda çocukların ne kadar değerli olduğunun en güzel göstergesidir. Bu nedenle 23 Nisan'ı anlamak ve yaşatmak sadece o günü kutlamakla değil; Atatürk'ün bizlere bıraktığı değerlere sahip çıkmakla mümkün olur.

Sonuç olarak, 23 Nisan biz çocuklara hem bir sorumluluk hem de büyük bir onur yüklemektedir. Her 23 Nisan'da eğlenmekle kalmamalı, Atatürk'ün bizlere duyduğu güvene layık olmalı için daha çok çalışmalıyız. Çünkü biz çocuklar, yarınların liderleri, öğretmenleri, doktorları ve sanatçılarıyız. Ve geleceğin Türkiye'sini bizler inşa edeceğiz.

Esmâ Nur HAMZA

**Anadolu Lisesi
10/A Sınıfı Öğrencisi**

ATA' MDAN ARMAĞAN

Günlerden milletin egemenliğini haykırdığı, çocuklara armağan edilen o gün 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı. Ulu önder Mustafa Kemal Atatürk'ün bizlere armağan ettiği bugünün anlamı aslında çok derin ve anlamlı. Kurtuluş Savaşı'nda kan ter içinde kalanlar insanlar... Sanki koca bir kara bulut sarmıştı etrafı. Askerlerimizin umudu bitmişti. O bulutların arasından bir ışık sızıyordu. O ışığın ta kendisi: Mustafa Kemal Atatürk'tü.

23 Nisan coşkudur, umuttur. O pırıl pırıl gözlerle bakan minik çocuklardır. O yüzlerdeki gülümsemelerdir. En gurur duyduğumuz umutların yeşerdiği, Atamın koca dünyaya, milletin haykırdığı özgürlüktür. Zorluklarla gidilen bu yolda nice şehitlerin kanları, gözyaşları döküldü. Yüreklere hançerler saplandı fakat vatan bölünmedi. Dimdik dağı tırmanırcasına imkansızlıklarla kazanıldı. Kazanılan onca zafer ile Türkiye Cumhuriyeti'nin temelleri atıldı. 23 Nisan 1920'de TBMM'nin açılmasıyla birlikte iki çift mavi gözlü Atamın dudaklarının arasından şu sözler döküldü: "Egemenlik, kayıtsız şartsız milletindir." İşte büyük bir devrim olan geleceğimizi şekillendiren o cümle.

Mustafa Kemal'in çocuklara olan büyük sevgisi kalbi ısıtan türdendir. Bu nedenle bugünü biz çocuk ve gençlere armağan etmiştir. Bugünün değerini benimsemek Atamızı öğrenip bilmek bizlere ödevdir aslında. İyice anlamalı, tanımalı ve kıymetini nesilden nesle aktarmalıyız. Gelecek çocuklarımızın avuçlarında şekillenir. Bize armağan bu cennet vatanı muhafaza ve müdafaa etmeliyiz. Ne mutlu Türk'üm diyene!

Şevval AVCI

**Anadolu Lisesi
11/A Sınıfı Öğrencisi**

DÜRÜST KUŞ

Bir gün Dürüst Kuş, ormandaki çayın yanına gitmiş. Orada şarkı söylemeye başlamış. Oradaki diğer hayvanlar, Dürüst Kuş'un şarkısını çok beğenmişler. Dürüst Kuş'a demişler ki, "Sen şarkıcı olmalısın, şarkıların çok güzel." Dürüst Kuş, arkadaşlarının böyle düşünmesine çok sevinmiş. Şarkı söylemeyi gerçekten çok seviyormuş. Arkadaşlarına şarkılarını kendi yazdığını söylemiş. Bu durum, arkadaşlarının Dürüst Kuş'a olan hayranlığı biraz daha artırmış. Arkadaşlarının bu ilgisi Dürüst Kuş'un hoşuna gidiyormuş. Ama gerçekler öyle değilmiş. Şarkıları yazan aslında bizim Dürüst Kuş değilmiş. Arkadaşlarının ilgisini çekmek için bu yalanı söylemiş fakat arkadaşlarını kandırmak hiç hoşuna gitmiyormuş.

Dürüst Kuş, adına yakışmayan bu durumdan kendini kurtarmak için bir karar vermiş. Arkadaşlarını oyun alanlarında toplamış. Onlara şöyle seslenmiş: "Arkadaşlar ben size bir gerçeği açıklamak istiyorum. Aslında şarkıları ben yazmıyorum annem yazıyor, bana veriyor. Bende şarkıları söylüyorum demiş." Diğer hayvanlar: "Peki neden sen yazmıyorsun?" demişler. Dürüst kuş: "Çünkü ben şarkı yazamıyorum sadece söylüyorum. Hem annemden yazmasını ben istedim demiş." Diğer hayvanlar: "Ormanımızdaki en güzel şarkı söyleyen hayvansın. Gerçeği bize açıkladığın için sana teşekkür ederiz. Biz seni dinlemeyi çok seviyoruz." demişler. Dürüst Kuş arkadaşlarına gerçeği açıkladığı için çok mutlu olmuş.

Sonraki gün Dürüst Kuş, evinin önünde bir sahne görmüş. Bu sahne Dürüst Kuş'un şarkılarını söylemesi için yapılmış. Dürüst Kuş : "Doğrusunu söylemem gerekirse sahneyi yolun ortasına yapmamalıydınız." demiş. Arkadaşları Dürüst Kuş'a hak vermişler ve sahneyi yolun kenarına taşımaya karar vermişler. Dürüst Kuş en güzel şarkılarını bu sahnede arkadaşları için söylemiş. Bu ormanda Dürüst Kuş ve arkadaşları neşe içinde yaşamışlar.

Aslında bu bir masalmış. Gerçekte hayvanlar konuşmaz. Bir çocuk, kitapta yazan bu masalı yatağına uzanmış okuyordu. Bu masalı çok beğenmişti. Kitabı okurken Dürüst Kuş'un şarkılarını ve sesini çok merak etmişti. O kadar merak etti ki, keşke Dürüst Kuş'un şarkılarından birini kitaba yazsalar diye düşünmüştü. Sonra çocuk bu düşüncelerle uykuya dalmıştı. Rüyasında Dürüst Kuş'u gördü. Merak ettiği şarkıları rüyasında dinlemişti. Kuş'un şarkı söylediğini de görmüş hatta ona eşlik etmişti. Kuş'u alkışlarken uyandı. Okuyacağı yeni masalları düşünerek tekrar uykuya daldı.

Deniz Eymen ÖZTÜRK
Merkez İlkokulu
3/A Sınıfı Öğrencisi